Războaie care au schimbat lumea
Al Doilea Război Mondial
Frontul de Est 1941 – 1945

Geoffrey Jukes

Al Doilea Război Mondial

Frontul de Est 1941–1945

Traducere din limba engleză de Dragoș Roșca

GEOFFREY JUKES (1928 – 2010) a absolvit Universitatea Oxford în 1953 şi a lucrat în următorii 14 ani la Ministerul Apărării şi la Ministerul de Externe şi al Coloniilor din Marea Britanie, specializându-se în istorie, strategie şi armament rus/sovietic. Din 1967 până în 1993 a fost profesor la Universitatea Naţională Australiană. A scris mai multe cârti având ca subiect Frontul de Est în cele două războaie mondiale.

Redactare: Sorin Petrescu
Tehnoredactare computerizată: Simona Bănică
Ilustraţie copertă: Infanteriştii sovietici trec fluviul Dvina în timpul Operaţiei Bagration. (IWM NYP 31136 PR2)
Design: Ken Vai! Graphic Design, Cambridge, UK
Selecţia fotografiilor: Image Select International
Cartografie: The Map Studio
Geoffrey Jukes, *The Second World War*. *The Eastern Front, 1941 – 1945*
First published in Great Britain în 2002 by Osprey Publishing, Elms Court, Chapel Way, Botley.
Oxford, 0X2, 9LP, UK
All rights reserved.
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
978 – 606 – 8623 – 92 – 4
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JUKES, GEOFFREY
Al Doilea Război Mondial: Frontul de Est, 1941 – 1945 / Geoffrey Jukes, trad.: Dragoş Roşca – Bucureşti: Corint Books, 2015
Bibliogr.
ISBN 978 – 606 – 8623 – 92 – 4
I. Roşca, Dragoş (trad.) 94 (4)" 1941/1945
Cuprins
Introducere 7
Cronologie 9
Contextul istoric învoiala dictatorilor şi trădarea 15
Forţele beligerante

Germania mizează pe o victorie rapidă 21
Începutul războiului
Germaniei îi reuşeşte efectul de surpriză 24
Luptele
O Armată Roşie zdrobită, dar nu înfrântă 25
Portretul unui soldat
Perspectiva germană şi cea sovietică 80
Populaţia în timpul războiului
Propaganda, legea de împrumut şi închiriere şi acapararea teritoriilor 83
Portretul unui civil
„Eram la fel de mobilizaţi ca soldaţii” 86
Sfârşitul războiului
Germania capitulează, Stalin intră în război cu Japonia 88
Concluzii şi consecinţe
De la alianţă la Războiul Rece 89
Bibliografie 93

Introducere

Lenin se aştepta ca, în urma acaparării puterii în Rusia de către bolşevici, în noiembrie 1917, un val de revoluţii să mături Europa. Puţinele care au avut loc au fost înfrânte, iar bolşevicii au trebuit să ducă un război civil greu şi brutal pentru a se menţine la putere. În acest timp, au intervenit şi puterile străine, Ucraina a încercat să-şi capete independenţa, iar Finlanda, Estonia, Letonia şi Lituania chiar au reuşit. Polonia, ce fusese împărţită între Germania, Austro-Ungaria şi Rusia, şi-a câştigat independenţa, acaparând teritorii din Bielorusia şi Ucraina. Provinciile Imperiului Rus din Extremul Orient au ajuns în componenţa acesteia abia în 1922, invazia rusă punând capăt războiului de independenţă al Georgiei din acel an. Uniunea Sovietică, creată pe 1 ianuarie 1923, era izolată pe plan internaţional ca singurul stat „socialist” (în afară de marioneta sa, Mongolia). Majoritatea guvernelor o considerau drept paria: cele conservatoare pentru că aceasta îşi incita constant cetăţenii la revoltă, iar cele socialiste pentru că dictatura unui singur partid era

străină tradiţiilor socialiste democratice occidentale şi scandinavice.

Astfel că Rusia a trebuit să supravieţuiască într-o lume ostilă, încheind în 1920 tratate de pace cu fostele ei provincii, acum independente, un tratat comercial cu Marea Britanie în 1921 şi Tratatul de la Rapallo, cu celălalt paria al Europei, Germania. Acest ultim tratat a ajutat, în secret, la renaşterea militară a Germaniei. Tratatul de la Versailles din 1919 îi impusese Germaniei limita de 100.000 de soldaţi şi interzisese recrutarea, aeronavele militare, tancurile şi submarinele. Şeful Reichswherului, generalul von Seekt, vedea în cultivarea relaţiilor cu Armata Roşie o cale de a eluda aceste restricţii.

Tratatul de la Rapallo a oferit Rusiei recunoaşterea diplomatică din partea Germaniei şi perspectiva reconstruirii economiei, în timp ce Germania a câştigat un furnizor de alimente şi materii prime, reducând astfel dependenţa de bunăvoinţa învingătorilor. Un acord secret dintre Reichswehr şi Armata Roşie oferea Germaniei, pe teritoriul URSS, locuri de testare şi personal de instruire în operarea armelor interzise la Versailles, mai ales tancuri şi aparate de zbor. În schimb, URSS primea sume anuale importante şi informaţii privitoare la proiectarea, testarea şi folosirea armelor. Au fost înfiinţate trei centre secrete: o şcoală de aviaţie la Lipetk, una de tancuri la Kazan şi o unitate specializată în arme chimice lângă Volsk. Pentru a păstra secretul, germanii au participat în număr redus, au fost scoşi temporar din Reichswehr, au călătorit cu paşapoarte false, fără uniforme şi li s-a interzis la întoarcere să vorbească despre destinaţia şi scopul lor. În Germania au fost trimişi ofiţeri sovietici (supuşi aceloraşi restricţii) pentru a participa la cursuri, manevre şi simulări tactice şi pentru a lua contact cu industria militară germană.

Şcolile nu aveau efective mari. La Lipetk au absolvit doar 120 – 130 de piloţi. Dar aceştia s-au specializat pe tactici pentru avioanele de vânătoare, aparatele de zbor pentru atacuri la sol şi bombardierele de zi, iar unii dintre

ei s-au numărat printre „aşii” celui de-al Doilea Război Mondial. La şcoala de tancuri erau înscrişi doar 12 elevi pe an, dar aceştia studiau şi testau teorii ale războiului cu unităţi mobile blindate, teorii create de către Liddell Hart, Fuller şi Martel în Marea Britanie şi de Gaulle în Franţa. Printre ofiţerii germani instruiţi în URSS s-au numărat viitorii feldmareşali Brauchitsch, Keitel, Manstein şi Model, ca şi unii dintre viitorii generali, cum ar fi cel mai aprig susţinător al războiului cu unităţi mobile, Heinz Guderian. Specialiştii în războiul chimic făceau cercetări în domeniul gazelor toxice, al echipamentelor de protecţie şi al antidoturilor.

După venirea lui Hitler la putere, în 1933, Stalin a întrerupt brusc această cooperare. Fiecare armată a învăţat multe lucruri despre cealaltă, dar germanii au fost avantajaţi de epurarea violentă a cercurilor militare înalte de către Stalin, în anii 1937 – 1938. Majoritatea celor care fuseseră în Germania au fost acuzaţi că spionau pentru Troţki sau Germania, Polonia sau Japonia ori de conspiraţie pentru a pierde războiul şi a reinstitui capitalismul, aproape toţi fiind împuşcaţi. Cunoştinţele despre armata germană au dispărut odată cu aceştia, doar pentru a fi redescoperite cu preţul unor pierderi grele pe fronturile celui de-al Doilea Război Mondial. Abia în 1956, la trei ani de la moartea lui Stalin, au fost abrogate aceste acuzaţii: dictatorul îşi protejase propria putere şi pe cea a incompetentului său ministrul al apărării, Kliment Voroşilov, şi nu propria ţară.

Cronologie

1941 22 iunie Germania porneşte invazia; Italia şi România declară război URSS.

24 iunie Germanii cuceresc capitala Lituaniei, Vilnius.

26 – 27 iunie Finlanda şi Ungaria declară război URSS.

28 iunie Capitala Bielorusiei, Minsk, este cucerită.

1 iulie Capitala Letoniei, Riga – cucerită.

8 iulie Frontul sovietic vestic este încercuit la sud-est

de Minsk: 290.000 de prizonieri.

16 iulie Germanii cuceresc Chişinăul. august Stalin este numit comandant suprem; germanii iau 103.000 de prizonieri la Uman.

13 august Asediul Odessei.

28 august Cade Tallinn, capitala Estoniei.

30 august Germanii taie liniile ferate spre Leningrad.

8 septembrie Leningradul este izolat, afară de Lacul Ladoga.

10 septembrie Bătălia de la Smolensk se termină cu retragerea sovieticilor; Jukov preia comanda la Leningrad.

16 septembrie Germanii încercuiesc Frontul sud-vestic şi iau 665.000 de prizonieri.

17 septembrie Instrucţia militară obligatorie pentru toţi cetăţenii sovietici între 16 şi 50 de ani.

19 septembrie Germanii cuceresc Kievul; începe asediul Leningradului (până pe 27 ianuarie 1944); germanii încep ofensiva pentru Moscova (Operaţia Taifun).

octombrie Germanii încercuiesc Frontul Briansk.

7 octombrie Fronturile sovietice de vest şi de rezervă încercuite la vest de Viazma.

8 octombrie Frontul Briansk este străpuns în est; 50.000 de prizonieri.

10 octombrie Jukov este însărcinat cu apărarea Moscovei.

13 octombrie Rezistenţa de la Viazma este înfrântă; germanii iau 673.000 de prizonieri.

15 octombrie Evacuarea majorităţii guvernului din Moscova; ploaia, lapoviţa, ninsoarea şi noroiul încetinesc înaintarea.

16 octombrie Ultimii apărători ai Odessei sunt evacuaţi pe mare.

18 octombrie Germanii intră în Crimeea.

19 octombrie „Starea de asediu” (legea marţială) este proclamată la Moscova.

25 octombrie Harkovul este cucerit de germani; în Crimeea, sovieticii se retrag la Sevastopol.

30 octombrie Asediul Sevastopolului (până pe 4 iulie

1942).

15 noiembrie Reîncepe ofensiva germană asupra Moscovei.

17 noiembrie Contraofensiva sovietică în sud.

20 noiembrie Germanii cuceresc Rostov.

22 noiembrie Primele ajutoare trimise în Leningrad.

23 noiembrie Germanii ajung la

31 km de Moscova.

29 noiembrie Sovieticii recuceresc Rostov.

5 decembrie Ofensiva sovietică asupra Moscovei (până pe 20 aprilie).

19 decembrie Hitler destituie 19 generali şi se autoproclamă comandant suprem al armatei.

25 decembrie Este eliminată ameninţarea de încercuire a Moscovei de la nord; începe asaltul terestru şi naval sovietic de la Kerci-Feodosia.

1942 2 ianuarie. Se termină asaltul de la Kerci-Feodosia; avans de 60 km.

7 ianuarie Bătălia de la Moscova se încheie după un avans de 100 – 240 km.

8 ianuarie începe ofensiva generală sovietică – până pe 20 aprilie.

3 februarie Germanii încercuiesc Armata a 33-a sovietică la luhnov.

6 februarie Armata a 9-a germană încercuieşte Armata a 29-a lângă Rjev.

20 februarie Două corpuri germane încercuite la Volhov.

19 martie Armatele sovietice a 2-a şoc şi a 59-a sunt încercuite în „punga” Volhov.

17 aprilie Este decimată Armata a 33-a sovietică.

20 aprilie Finalul ofensivei generale sovietice; germanii sunt împinşi la 320 km de Moscova.

3 mai Sovieticii încearcă încercuirea germanilor la Demiansk.

12 mai Frontul sovietic de sud-vest înaintează către Harkov.

16 mai Frontul sovietic Crimeea abandonează

întreaga peninsulă, în afară de Sevastopol (176.000 de morţi).

23 mai Armata 1 Panzere germană ajunge în spatele Frontului sud-vestic.

29 mai. Se încheie bătălia de la Harkov; pier 230.000 de sovietici.

28 iunie Grupul de Armate Sud începe ofensiva de vară.

29 iunie Decimarea armatelor a 2-a şoc şi a 59-a după încercuire; 33.000 de prizonieri.

8 iulie Grupul de Armate Sud înaintează de-a lungul Donului.

12 iulie Frontul Stalingrad.

25 iulie Bătălia din Caucaz.

28 iulie Stalin emite Ordinul nr. 227: „niciun pas înapoi”.

10 august Grupul de Armate A ajunge în zona petroliferă Maikop.

23 august Armata a 6-a germană ajunge pe Volga, la nord de Stalingrad.

26 august Jukov este numit adjunct al comandantului suprem.

12 septembrie Germanii ajung la Stalingrad.

20 septembrie Germanii sunt respinşi prin trecătorile din Caucaz.

30 septembrie Germanii înaintează pe coasta vestică a Caucazului spre Tuapse.

9 octombrie Comisarii politici ai Armatei Roşii sunt înlocuiţi de „comandanţii adjuncţi pe chestiuni politice”.

23 octombrie înaintarea germanilor către Tuapse este oprită.

6 – 12 noiembrie Frontul transcaucazian opreşte înaintarea germanilor spre zonele petrolifere sovietice.

11 noiembrie Este oprită ultima ofensivă germană la Stalingrad.

19 noiembrie Fronturile sud-vestic şi Don pornesc contraofensiva de încercuire din nord.

20 noiembrie Frontul Stalingrad începe încercuirea

în sud.

23 noiembrie încercuirile prind la Kalaci 20 de divizii germane şi

3 române.

24 noiembrie Frontul Kalinin începe ofensiva pentru a separa forţele germane în sud.

12 decembrie încercarea de sprijinire a forţelor germane la Stalingrad

16 decembrie Atacurile fronturilor sud-vestic şi Voronej pe Donul de mijloc; grupul german de la Tuapse este înfrânt.

30 decembrie Forţele germane de sprijin de la Stalingrad sunt respinse; se încheie campania de pe Donul de mijloc; sunt înfrânte armatele a 8-a italiană, a 3-a română şi a 2-a maghiară; Grupul de Armate Don şi A sunt atacate din spate.

1943 3 ianuarie Grupul de Armate A începe retragerea din Caucaz (în afară de Peninsula Taman şi Novorossiisk).

8 ianuarie Germanii resping termenii de capitulare la Stalingrad.

10 ianuarie Forţele germane de la Stalingrad sunt încercuite în două „pungi”.

12 ianuarie încercarea de a ridica asediul Leningradului.

18 ianuarie Sovieticii curăţă sudul Lacului Ladoga şi construiesc o cale ferată pentru aprovizionarea Leningradului.

24 ianuarie Grupul de Armate A se retrage din Caucaz.

30 ianuarie Forţele din sudul Stalingradului se predau;

feldmareşalul Paulus cade prizonier.

2 februarie Capitularea restului forţelor din Stalingrad.

16 februarie Manstein începe contraofensiva de la Harkov.

15 martie Manstein cucereşte Harkovul; sovieticii se

retrag 100 – 145 km spre nordul Doneţkului.

8 aprilie Jukov anticipează ofensiva germană de vară în Kursk şi recomandă defensiva urmată de contraofensivă.

12 aprilie Stalin aprobă planul lui Jukov.

15 aprilie Hitler emite directiva ofensivei „Citadela" contra „pungii" de la Kursk.

26 aprilie Sovieticii atacă ultimele forţe germane rămase în Caucaz.

5 iulie Grupul de Armate Centru începe Operaţia Citadela.

10 iulie Debarcările aliate din Sicilia ameninţă Germania în vest.

12 iulie Germanii pierd bătălia de tancuri de la Prohorovka.

13 iulie Hitler renunţă la Operaţia Citadela şi trimite câteva divizii în vest; fronturile Briansk, centru şi vest încep Operaţia Kutuzov, alăturându-li-se, pe 17 iulie, fronturile sud şi sud-vest, pe 18, Frontul Stepă, şi pe 22, fronturile Volhov şi Leningrad.

27 iulie Menţinerea Frontului sud-vest după cucerirea capetelor de pod din nordul Doneţkului.

2 august. Se încheie ofensiva Frontului sud: cuceriri minore, pierderi grele de trupe.

3 august Fronturile Voronej, Stepă şi sud-vest atacă sudul zonei de rezistenţă.

7 august Fronturile vest şi Kalinin atacă sectorul Smolensk.

13 august Oprirea temporară a ofensivei Frontul Kalinin.

18 august Operaţia Kutuzov se termină (avans de 155 km).

22 august Fronturile Leningrad şi Volhov îşi încheie ofensiva: câştiguri minore.

23 august Frontul Kalinin reia ofensiva; fronturile Voronej şi Stepă sunt oprite după 145 km.

25 august Bătălia pentru Nipru începe pe toate cele cinci fronturi de la cel de centru spre sud.

6 septembrie Frontul vest oprit după 40 km.

9 septembrie Frontul Caucazul de nord începe ofensiva de la Novorossiisk-Taman.

22 septembrie Frontul Voronej ia capul de pod de la Bukrin peste Nipru, la sud de Kiev; fronturile sud şi sud-vest sunt oprite după 300 km şi eliberarea zonei industriale Donbass.

30 septembrie Frontul centru este oprit după cucerirea câtorva capete de pod peste Nipru.

2 octombrie Fronturile vest şi Kalinin opresc ofensiva după ce avansează 200 – 260 km şi încep cucerirea Bielorusiei.

9 octombrie Sfârşitul Operaţiei Novorossiisk-Taman; germanii sunt alungaţi din Caucaz.

10 octombrie Frontul Voronej ia capul de pod de la Liute peste Nipru, la nord de Kiev; Frontul sud începe curăţarea regiunii sud-estice a Niprului.

14 octombrie. Se încheie cu succes ofensiva Frontului sud.

30 octombrie Stalin gata să intre în război împotriva Japoniei.

31 octombrie Frontul 4 ucrainean (fost sud) ajunge în nordul Crimeii; Frontul transcaucazian începe debarcarea la Kerci.

1944

3 noiembrie Frontul 1 ucrainean (fost Voronej) atacă Kievul.

6 noiembrie Cucerirea Kievului.

13 noiembrie Grupul de Armate Sud respinge Frontul 1 ucrainean.

28 noiembrie Conferinţa Aliaţilor la Teheran (până pe 1 decembrie).

19 decembrie Germanii împing Frontul 1 ucrainean 19 km.

22 decembrie Frontul 1 ucrainean se opreşte după o retragere de 40 km.

24 decembrie începe ofensiva Frontului 2 bielorus şi a celor patru fronturi ucrainene.

decembrie Populaţia calmucă deportată pentru

colaboraţionism.

14 ianuarie începutul ofensivei pentru străpungerea asediului Leningradului

27 ianuarie Se, încheie asediul Leningradului.

28 ianuarie Circa 70.000 de germani sunt încercuiţi la Korsun-şevcenkovski.

3 februarie Frontul Leningrad ajunge în Estonia.

17 februarie. Se încheie bătălia de la Korsun-şevcenkovski; circa 50.000 de germani uciși, 18.000 de prizonieri.

1 martie. Se încheie ofensiva Leningradului; germanii sunt împinşi 210 km.

28 martie Frontul 2 ucrainean trece Prutul în România.

martie Cecenii şi inguşeţii deportaţi pentru colaboraţionism cu germanii.

aprilie Balkarii deportaţi pentru colaboraţionism.

8 aprilie Frontul 1 ucrainean ajunge la graniţele Cehoslovaciei şi României; Frontul 4 ucrainean şi Armata independentă de coastă atacă în Crimeea.

17 aprilie. Se încheie ofensiva pe malul drept al Niprului, după un avans de aproape 480 km pe un front de 1 480 km.

9 mai Frontul 4 ucrainean cucereşte Sevastopolul.

10 iunie Fronturile Leningrad şi Karelia încep ofensiva împotriva Finlandei.

23 iunie începe principala ofensivă sovietică (Operaţia Bagration).

3 iulie Este eliberat Minskul, circa 100.000 de germani sunt încercuiţi.

13 iulie Frontul 3 bielorus cucereşte capitala Lituaniei, Vilnius.

28 iulie Frontul 1 bielorus ajunge pe Vistula şi se apropie de Varşovia.

1 august Frontul 1 bielorus ia capetele de pod de pe Vistula la nord şi sud de Varşovia; Armata Krajowa începe insurecţia din Varşovia.

7 august Frontul 4 ucrainean intră în Cehoslovacia.

23 august Fronturile 2 şi 3 ucrainene încercuiesc Grupul de Armate Sud la Iaşi-Chişinău.

23 august România declară război Germaniei.

28 august Frontul 3 baltic ajunge la graniţa estică a Germaniei.

29 august încheierea oficială a Operaţiei Bagration; răzmeriţe antigermane în Slovacia.

31 august Frontul 2 ucrainean intră în Bucureşti.

4 septembrie Finlanda rupe alianţa cu Germania.

5 septembrie Armistiţiu pe frontul finlandez; URSS declară război Bulgariei; fronturile 2 şi 3 ucrainene ajung la graniţele iugoslavă şi bulgară.

8 septembrie Frontul 3 ucrainean intră în Bulgaria; aici începe mişcarea antigermană.

9 septembrie Bulgaria declară război Germaniei; Frontul 4 ucrainean începe ofensiva din estul Carpaţilor.

14 septembrie începe o ofensivă pe cinci fronturi în zona Balticii.

15 septembrie Trupele sovietice intră în Sofia; Finlanda declară război Germaniei.

20 septembrie Frontul 4 ucrainean intră în Cehoslovacia, iar Frontul 2 Ucrainean în Ungaria.

1945

26 septembrie Frontul Leningrad cucereşte Tallinn, ocupă Estonia continentală, ajunge la coasta baltică şi izolează Grupul de Armate Nord.

28 septembrie Frontul 3 ucrainean şi forţele iugoslave şi bulgare încep ofensiva împotriva Belgradului; fronturile 2 şi 4 ucrainene încep ofensiva împotriva Budapestei.

7 octombrie Frontul Karelia porneşte spre Norvegia.

10 octombrie Frontul 1 baltic ajunge pe coastă şi separă Grupul de Armate Nord de Prusia Orientală.

16 octombrie Lovitură de stat sprijinită de germani în Ungaria (care semnase un armistiţiu preliminar pe 11); armatei i se comandă să continue lupta.

20 octombrie Frontul 3 ucrainean şi forţele iugoslave cuceresc Belgradul.

22 octombrie Frontul Karelia ajunge în Norvegia şi eliberează Kirkenes.

27 octombrie Frontul 3 bielorus ajunge în Prusia Orientală.

29 octombrie Frontul Karelia se opreşte şi predă cuceririle rezistenţei norvegiene.

2 noiembrie Frontul 2 ucrainean se apropie de Budapesta.

9 noiembrie Frontul 3 ucrainean cucereşte capul de pod pe Dunăre.

24 noiembrie. Se încheie ofensiva baltică; Grupul de Armate Nord este izolat în Kurlandia.

3 decembrie Frontul 3 ucrainean porneşte atacul în nordul Budapestei.

26 decembrie Fronturile 2 şi 3 ucrainene încercuiesc Budapesta.

31 decembrie Sovieticii intră în suburbiile vestice ale Budapestei.

6 ianuarie Churchill îi cere lui Stalin să pornească ofensiva pentru a-i ajuta pe Aliaţi în Ardeni; Stalin grăbeşte cu opt zile Operaţia Vistula-Odra.

12 ianuarie Fronturile 1 bielorus şi 1 ucrainean încep ofensiva Vistula-Odra.

17 ianuarie Frontul 1 bielorus cucereşte Varşovia.

18 ianuarie Corpul 4 SS Panzere atacă în Ungaria, ajunge la Dunăre în sudul Budapestei pe 20, dar este respins pe 27; Frontul 2 ucrainean cucereşte Pesta.

25 ianuarie Frontul 2 bielorus ajunge pe coasta baltică (Frisches Haff), blocând căile de retragere şi aprovizionare ale Grupului de Armate Centru; Frontul 1 ucrainean cucereşte poduri pe Odra.

28 ianuarie Frontul 1 şi flota baltică cuceresc Memel (Klaipėda).

31 ianuarie Frontul 1 bielorus cucereşte capete de pod pe Odra, la nord şi sud de Kostrzyn.

3 februarie. Se încheie ofensiva Vistula-Odra; urmează înaintarea către Berlin.

13 februarie Cucerirea Budapestei.

15 februarie Frontul 1 ucrainean trece râul Neisse, încercuind 40.000 de germani la Breslau.

16 februarie Contraatacul german la sud-est de Szczecin avansează cu 8 – 13 km.

18 februarie Germanii opresc ofensiva din vestul Carpaţilor a Frontului 4 ucrainean.

19 februarie Germanii blochează Frontul 2 bielorus în Prusia Orientală.

23 februarie Frontul 1 bielorus cucereşte Poznan; Turcia declară război Germaniei şi Japoniei.

24 februarie Frontul 1 ucrainean încheie campania din Silezia inferioară cu pierderi grele pentru Corpul 4 SS Panzere şi Armata a 17-a; Frontul 2 bielorus atacă în Pomerania; Armata 4 SS Panzere îi respinge pe sovietici peste râul Hron.

4 martie Fronturile 1 şi 2 bieloruse ajung pe coasta baltică, divizând forţele germane.

6 martie Grupul de Armate Sud atacă în Ungaria.

16 martie Fronturile 2 şi 3 ucrainene contraatacă în Ungaria.

22 martie Frontul 1 bielorus acumulează mai multe capete de pod peste Odra. 26 martie Frontul 3 bielorus nimiceşte forţele germane încercuite la Frisches Haff.

30 martie Frontul 3 ucrainean intră în Austria.

2 aprilie Frontul 3 ucrainean ajunge pe rutele de sud către Viena.

5 aprilie URSS nu prelungeşte pactul de neutralitate din 1941 cu Japonia.

6 aprilie Frontul 3 bielorus atacă în forţă Königsberg; fortăreaţa cade pe 9.13 aprilie Cucerirea Vienei.

16 aprilie Fronturile 1 şi 2 bieloruse şi

1 ucrainean încep bătălia pentru Berlin.

24 aprilie Fronturile 1 bielorus şi 1 ucrainean se unesc în suburbiile Berlinului.

30 aprilie Hitler se sinucide.

2 mai Garnizoana berlineză se predă.

3 mai Frontul 2 bielorus se uneşte cu Frontul 1 bielorus şi forţele britanice şi americane pe Elba; forţele

germane din Bavaria şi vestul Austriei se predau americanilor.

5 mai Mişcarea antigermană din Praga cu sprijinul fronturilor 1, 2 şi 4 ucrainene.

7 mai Reprezentanţii înaltului Comandament german semnează capitularea necondiţionată.

8 mai Ceremonia de capitulare la Berlin (Karlshorst).

9 mai Grupul de Armate Nord capitulează în Kurlandia.

11 mai Capitulează germanii din Praga. iunie Tătarii din Crimeea deportaţi pentru presupusa colaborare cu germanii.

17 iulie Aliaţii încep Conferinţa de la Potsdam.

26 iulie SUA, Marea Britanie şi China cer capitularea Japoniei prin Declaraţia de la Potsdam; Stalin sprijină această cerere.

30 iulie Mareşalul Vasilevski este însărcinat cu campania împotriva Japoniei.

8 august URSS declară război Japoniei şi invadează Manciuria, Coreea, sudul Sahalinului şi Insulele Kurile.

10 august Japonia acceptă Declaraţia de la Potsdam.

14 august împăratul anunţă capitularea Japoniei.

15 august Forţele anglo-americane încetează focul.

17 august Generalul Yamada, comandantul Armatei Kwantung, cere condiţiile sovieticilor.

19 august Yamada se predă necondiţionat cu Armata Kwantung.

Contextul istoric învoiala dictatorilor şi trădarea

În 1935, Hitler respinge Tratatul de la Versailles şi reintroduce recrutarea, iar în 1936, reocupă Renania demilitarizată. Dat fiind că *Mein Kampf* (1924) susţinea extinderea spaţiului vital (*Lebensraum*) în est, Stalin se simte ameninţat de renaşterea militară a Germaniei şi caută sprijinul Marii Britanii şi al Franţei pentru impunerea unei politici de „securitate comună” faţă de Germania. Dar ezitările Franţei şi Marii Britanii de a lua partea unuia dintre dictatori duce la eşecul acestei

iniţiative. În aprilie 1938, Hitler anexează Austria; în august, cere Cehoslovaciei, sub ameninţarea războiului, să cedeze regiunea Sudeţilor. Stalin mobilizează echivalentul a 90 de divizii (mult mai mult decât cele 52 de divizii germane), dar guvernele francez şi britanic constrâng Cehoslovacia să capituleze.

URSS nu a fost invitată la Conferinţa de la München de ratificare a cedării Sudeţilor, aşa că Stalin încearcă să ajungă la o înţelegere cu Hitler. Negocierile secrete duc, pe 23 august 1939, la încheierea unui tratat între miniştrii de externe Molotov şi Ribbentrop ce dă mână liberă Germaniei să invadeze Polonia, pe 1 septembrie. O clauză secretă confirmă anexarea sovietică a teritoriilor cucerite în 1920 de către Polonia la est de „Linia Curzon”, definită la Versailles drept frontiera legală, iar pe 17 septembrie se produce invazia sovietică. Alte clauze secrete plasează Finlanda, Estonia, Letonia şi Lituania în sfera de influenţă sovietică. Cele trei state baltice au fost silite să accepte baze militare sovietice şi au fost anexate în 1940.

Ribbentrop semnează Pactul Ribbentrop-Molotov sub privirile lui Stalin şi Molotov. (AKG Berlin)

Stalin nu intenţiona să anexeze Finlanda, dar în noiembrie 1939, cere teritorii din Istmul Kareliei, pentru a depărta graniţa de Leningrad, şi o bază la Turku, la intrarea în Golful Finlandei, oferind în schimb de două ori mai mult teritoriu în nordul Lacului Ladoga. Când e refuzat de finlandezi, îi invadează şi „recunoaşte” guvernul finlandez „popular” de la Moscova. Armata Roşie triumfă în 1940, datorită superiorităţii numerice, dar suferă pierderi enorme. Ineficienţa Armatei Roşii îl face pe Hitler să creadă că epurările staliniste „au decapitat-o”, credinţă împărtăşită şi de cercurile militare franceze, britanice şi americane. Guvernele francez şi britanic ar fi dorit să trimită forţe militare spre a-şi arăta sprijinul pentru Finlanda, scopul fiind de a tăia sursa Germaniei de minereu de fier suedez. Numai cererea Finlandei de a încheia armistiţiu în 1940 i-a salvat pe aceştia de la a porni război cu URSS, pe lângă Germania.

Wehrmachtul a copleşit Danemarca, Norvegia,

Luxemburgul, Belgia, Olanda şi Franţa în mai puţin de trei luni (aprilie-iunie 1940), demolând motivul înţelegerii dintre Hitler şi Stalin – credinţa acestuia că germanii nu doresc un război pe două fronturi. La finalul lunii iulie, Hitler comandă crearea planurilor de invadare a URSS în 1941. Aceste planuri nu puteau fi ascunse în totalitate. Trebuiau create baze militare şi de aprovizionare în Prusia Orientală şi în Polonia ocupată, fiind necesare şi alierea României şi Finlandei.

Acţiunile Germaniei nu au fost ignorate de Moscova, serviciile de spionaj sovietice lucrând intens. Două surse foarte importante au fost un grup antinazist din Berlin, „Orchestra roşie" (*Die Rote Kapelle*), şi Richard Sorge, un agent sovietic din Tokyo, prieten cu ambasadorul Germaniei. Agenţii din zonele de graniţă şi grănicerii sovietici au raportat cu sârg mişcările trupelor germane, Churchill trimiţând de asemenea avertismente. Totuşi, câţiva factori au păstrat elementul-surpriză al invaziei germane de pe 22 iunie 1941.

Cel mai important a fost o campanie de dezinformare. Aceasta l-a făcut pe Stalin să creadă că avansul trupelor germane către est avea ca scop distragerea atenţiei britanicilor de la o nouă invazie, mai ales că în acelaşi timp a fost făcută URSS o ofertă de împărţire a Imperiului Britanic. Oferta a fost făcută în timpul vizitei lui Molotov la Berlin, în noiembrie 1940, iar Stalin a fost suficient de interesat pentru a-l întreba de două ori pe Molotov dacă germanii au insistat în această direcţie. Lucru care nu s-a petrecut.

Ministrul apărării, mareşalul Timoşenko, şi şeful Marelui Stat-Major, generalul Jukov, erau îndeajuns de neliniştiţi pentru a-i cere, pe 15 mai, lui Stalin permisiunea de a iniţia un atac preventiv. Replica lui Stalin a fost: „Aţi înnebunit?" şi i-a avertizat că, dacă germanii sunt provocaţi şi atacă, „vor cădea capete".

Unii autori ruşi văd în acest refuz sursa dezastrelor de la începutul războiului. Dar circumstanţele nu pot fi ignorate. URSS a fost izolată intenţionat în urma

recentelor acte de agresiune. Cu cinci zile înainte ca Timoşenko şi Jukov să meargă la Stalin, adjunctul lui Hitler (Rudolf Hess) a zburat în Marea Britanie pentru a propune pacea sau chiar, dat fiind bine-cunoscutul anticomunism al lui Churchill, ca Anglia să se alăture „cruciadei" germane. Din punct de vedere politic, URSS trebuia percepută drept victimă, aşa că un atac preventiv era exclus. Stalin credea că invazia este inevitabilă, dar spera să o amâne prin manevre politice şi prin respectarea strictă a înţelegerilor economice cu Germania – Guderian nota mai târziu că, în timp ce-şi alinia trupele pentru invazia de pe 22 iunie, trenuri întregi cu materii prime ruse încă ajungeau în Germania.

Refuzul lui Stalin a fost, prin urmare, întemeiat. Mai puţin întemeiate au fost eforturile sale de a evita „provocarea" germanilor. Când comandantul militar al zonei Kiev, general-colonelul Kirponos, a ocupat poziţii defensive avansate, acesta a fost mustrat, iar odinele i-au fost anulate. Forţelor aeriene defensive li s-a interzis să

Iosif Vissarionovici Stalin (1879 – 1953), secretar general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice din 1924, preşedinte al (onsiliului Comisarilor Poporului (prim-ministru) şi comandant suprem din 1941, generalissim (1945). (AKG Berlin)

18 Al Doilea Război Mondial. Frontul de Est, 1941 – 1945

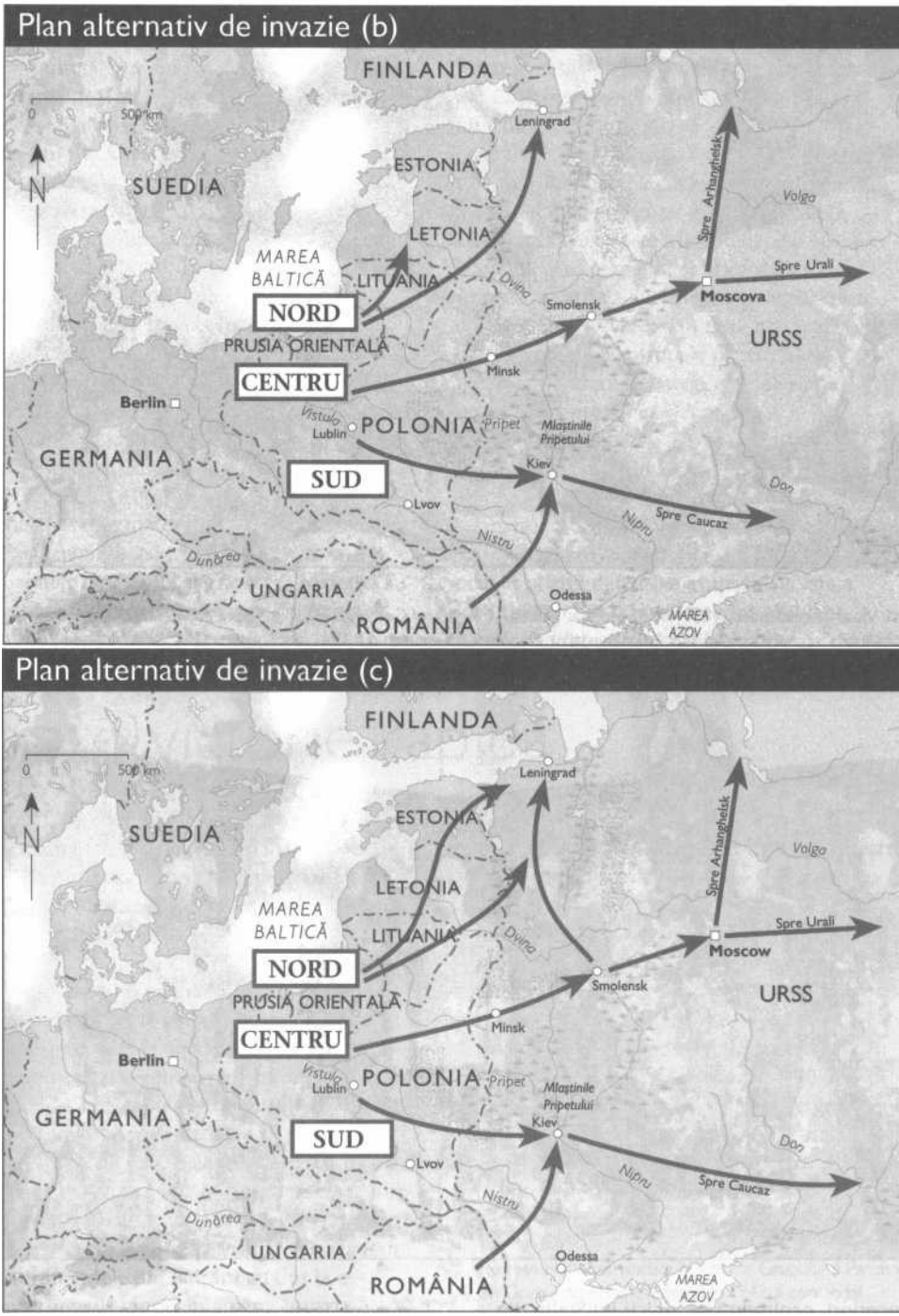

Plan alternativ de invazie

(a) Creat de echipa înaltului Comandament al Armatei (OKH) sub coordonarea generalului Marcks, la începutul lunii august 1940, cu centrarea forţelor pe Moscova şi Kiev.

(b) Adoptat de general-colonelul Halder şeful Statului-Major al OKH, pe 5 decembrie 1940. Aici este adăugat Leningradul ca centru principal de atac.

(c) Creat de către Hitler în Directiva nr. 21 (Operaţia Barbarossa), pe 18 decembrie 1941. Această versiune a planului avea ca prioritate distrugerea forţelor sovietice din statele baltice şi cucerirea Leningradului. Moscova era pe focul al doilea.

atace avioanele de recunoaştere germane care fotografiau spaţiul sovietic cu săptămâni întregi înainte de invazie, iar unul dintre acestea, care a fost forţat să aterizeze, a fost eliberat imediat. Fortificaţiile de-a lungul vechii graniţe sovieto-poloneze au fost dezafectate şi nu au fost construite altele noi. În timp ce soarta forturilor belgiene şi a Liniei Maginot, în 1940, a arătat limitele fortificaţiilor fixe, prezenţa lor ar fi servit cel puţin la restricţionarea rutelor de invazie. Comandanţilor forţelor aeriene le-a fost interzis să-şi răspândească avioanele.

Au existat erori şi în pregătirile de război ale sovieticilor. Numărul militarilor a explodat de la 1, 5 milioane, în 1936, la 4, 75 milioane, în 1941, dar absolvenţii şcolilor de ofiţeri au crescut în număr numai de două ori. Instrucţia a neglijat tehnicile defensive şi s-a bazat pe lozinci precum „înfrângerea inamicului acasă la el”. În al treilea rând, evaluarea eronată a experienţe războiului civil spaniol a dus la demobilizarea imenselor formaţiuni de infanterie motorizată şi tancuri create la începutul anilor 1930 şi redistribuirea tancurilor ca arme de sprijin al infanteriei. În urma succeselor diviziilor de Panzere din 1939 – 1940, Timoşenko a început să refacă rapid aceste formaţiuni, dar numai câteva au fost gata la mijlocul anului 1941.

Toate aceste lipsuri au fost cauzate în principal de incompetenţa lui Voroşilov ca ministru al apărării, deşi nici

Stalin nu este lipsit de vină pentru că nu l-a concediat decât în 1940. În orice caz, alte două erori vin direct de la Stalin. Prima a fost epurarea ofiţerilor superiori, în 1937 şi 1938. Aceasta s-a axat în principal pe tinerii ofiţeri

superiori, ocolindu-i pe amicii lui Stalin din războiul civil, precum Voroşilov, Budionnîi şi Kulik. Viitorul război va arăta că aceştia nu au învăţat nimic din 1920, în timp ce resturile noii generaţii (Jukov, Vasilevski, Rokossovski, Meretkov, Voronov, Malinovski, Tolbuhin şi Rotmistrov) au avut succese care le-au depăşit pe cele ale mareşalilor lui Hitler sau chiar pe cele ale mareşalilor lui Napoleon. Printre cei împuşcaţi în 1937 – 1938 existau oameni la fel de înzestraţi care, fiind în avangarda intelectuală din 1941, ar fi putut contribui la evitarea dezastrelor din acel an. Dar având în vedere viteza cu care germanii au eliminat alte armate care nu fuseseră „decapitate", ne putem îndoi totuşi că aceştia ar fi putut schimba complet cursul evenimentelor.

Efectele epurării nu ar trebui exagerate, însă o altă eroare a lui Stalin a fost respingerea planului defensiv al

Comandanţii fronturilor de la sfârşitul războiului,

1945: (de la stânga la dreapta) I.S. Konev, El. Tolbuhin, A.M. Vasilevski, R.I. Malinovski, G.K. Jukov, L.N. Govorov, K.K. Rokossovski, A.I. leremenko, K.A. Meretkov, I.H. Bagramian. (Novosti [Londra])

Statului-Major. Acesta anticipa principala ofensivă germană din nordul mlaştinilor Pripet, având ţinte Leningradul şi Moscova, şi un atac secundar la sud spre Kiev. Stalin insista că principalul obiectiv al Germaniei erau resursele minerale şi agricole ale Ucrainei, astfel că principalul atac avea să vină din sud. Acest lucru poate fi explicat numai prin determinismul economic marxist. La finele verii anului 1941, Hitler ezita într-adevăr între Ucraina şi Moscova. Totuşi, Stalin s-a înşelat cu privire la ofensiva principală: Hitler a trimis două grupuri de armate la nordul mlaştinilor Pripet şi un singur corp în sudul acestora.

Forţele beligerante

Germania mizează pe o victorie rapidă

Armata germană a început campania din URSS după doi ani de victorii răsunătoare. În ciuda importanţei diviziilor de Panzere şi infanterie motorizată, acestea reprezentau doar o mică parte din armată, fiind eficiente în ruperea liniilor inamice, după care, întorcându-se, le striveau între ele şi infanteria care le urma cu artileria trasă de cai. Aveau şi sprijin aerian cu bombardiere, mai ales bombardierele în picaj Ju87 „Stuka" însoţite de escorte de avioane de luptă.

Planul era ca Armata Roşie să fie distrusă la vest de Nipru, într-o campanie de patru luni care trebuia să înceapă la mijlocul lunii mai şi să se încheie înainte de venirea iernii. Evenimentele din Balcani au dus la o întârziere de cinci săptămâni, invazia începând pe 22 iunie 1941 la ora 3, 30 dimineaţa – dacă totul ar fi mers conform planului, campania s-ar fi putut încheia înainte de iarnă.

Forţele de invazie erau compuse din trei grupuri de armate (Nord, Centru şi Sud), fiecare sub comanda unui *Generalfelâmarschall* (feldmareşal). Avangarda era formată din patru grupuri de Panzere, două cu Grupul de

Armate Centru şi câte unul cu celelalte două.

Grupul de Armate Nord (von Leeb) avea Grupul 4 Panzere, cu trei divizii de tancuri, trei de infanterie motorizată şi 20 de infanterie. Grupul de Armate Centru (von Block) avea grupurile 2 şi 3 Panzere, cu nouă divizii de tancuri, şase de motorizate şi 35 de infanterie, iar Grupul de Armate Sud (von Rundstedt) avea Grupul 1 Panzere, cu cinci divizii de tancuri, trei de motorizate, 33 de divizii germane şi 14 române de infanterie. În Finlanda erau opt divizii germane şi 20 finlandeze. Toate formaţiunile erau la capacitate maximă sau aproape, dar diviziile de Panzere aveau doar 200 de tancuri fiecare, faţă de 400, în 1939 – 1940.

Înaltul Comandament al Armatei Terestre (*Oberkommando des Heeres* – OKH) avea o rezervă de două divizii de tancuri, două de motorizate şi 24 de infanterie. Cu tot cu acestea, Germania avea 153 de divizii (19 de tancuri, 14 de motorizate şi 120 de infanterie), plus 40 de divizii române şi finlandeze. Aceasta însemna aproximativ 3, 3 milioane de germani şi 500.000 de trupe aliate, cu 3 300 de tancuri. Fiecare grup de armate avea ataşată o *Luftflotte* (flotă aeriană), respectiv între 400 (Nord) şi 900 (Centru) de aparate de luptă, proporţia fiind

Herman Hoth, comandant în 1941 al Grupului 3 Panzere din Grupul de Armate Centru. În 1942, a comandat încercarea de despresurare a Stalingradului. În noiembrie 1943, a fost destituit de Hitler pentru că nu a reuşit să-i împiedice pe sovietici să recucerească Kievul. (Imperial War Museum)

de 40% avioane de luptă şi 60% bombardiere. Cu 55 de divizii germane şi aproape 1.500 de aparate de zbor angajate în alte părţi, invazia era compusă şi 73, 6% din armata germană şi 58, 3% din Luftwaffe.

Principala problemă a Germaniei era reprezentată de informaţii. În ciuda zborurilor de recunoaştere aproape zilnice făcute în avans, hărţile invadatorilor erau adesea imprecise. Estimările forţelor Armatei Roşii se apropiau de adevăr cu privire la trupele aflate la graniţe (evaluate la 147 de divizii şi 33 de brigăzi, cifra reală fiind de 170 de divizii), dar erau complet greşite cu privire la capacitatea de mobilizare şi de in 1941, Ewald von Kleist comanda Grupul I Panzere, care avansa spre Rostov. La sfârşitul anului 1942, comanda Grupul de Armate A în Caucaz. Hitler l-a avansat la gradul de feldmareşal, în 1943, dar l-a concediat în martie 1944. (Imperial War Museum)

Gerd von Rundstedt a demisionat de la comanda Grupului de Armate Sud în decembrie 1941, din cauza amestecului lui Hitler dar a fost numit apoi comandant al armatei germane în vest. (Imperial War Museum)

echipare a rezerviştilor. Aceste lipsuri se vor dovedi esenţiale după eşecul unei victorii rapide.

Armata Roşie a fost reorganizată după dezastrul din Finlanda. În aprilie 1940, Stalin l-a înlocuit pe Voroşilov în funcţia de comisar al poporului (ministru) pentru apărare cu mareşalul Timoşenko, ce a întărit disciplina, a ameliorat instrucţia şi a început să formeze din nou marile formaţiuni mobile pe care le demobilizase Voroşilov, în 1939. Dar lucrul acesta a început abia în martie 1941, şi mai puţin de jumătate din cele 20 de corpuri motorizate (fiecare compus dintr-o divizie de tancuri şi două de infanterie motorizată) au fost echipate până în iunie. Armata Roşie avea mai mulţi militari (aproximativ 4, 75 milioane) şi de aproape

şase ori mai multe tancuri decât germanii, dar majoritatea erau depăşite sau uzate: în iunie 1940, doar 40% erau funcţionale. Tancurile T-34 (mediu) şi KV (greu), superioare tancurilor germane Panzer III şi IV, au intrat în producţie în 1940, dar până la mijlocul anului 1941, au fost produse doar 1 475, dintre care niciunul nu a ajuns la unităţile de graniţă.

Luftwaffe avea doar 2000 de aparate de zbor pentru invazie faţă de cele 12.000 sovietice, dintre care 8.000 se aflau în partea europeană a URSS. Dar şi majoritatea aparatelor de zbor sovietice erau depăşite şi aveau o funcţionalitate redusă, 1 200 dintre

Wilhelm Ritter von Leeb, comandantul Grupului de Armate Nord în 1941, a încercuit, dar nu a putut cuceri Leningradul. În ianuarie 1942 şi-a dat demisia pentru că Hitler se amesteca în luarea deciziilor militare. (Imperial

War Museum)

aparatele din zona de graniţă fiind distruse în prima zi, majoritatea la sol. Abia pe la mijlocul anului 1943 vor deveni superioare forţele aeriene sovietice.

Marina a avut doar rol auxiliar, mulţi marinari sovietici luptând ca infanterişti. Marina sovietică avea mai multe submarine decât oricare alta în 1941, dar performanţa acestora lăsa de dorit. Principalul rol al forţelor de suprafaţă era protejarea flancurilor de coastă ale armatei, dar pierderea bazelor flotei baltice în primele săptămâni a silit navele de suprafaţă să se retragă la Leningrad. Acolo ele au fost ţinute pe loc de gheaţă jumătate de an, după care de o barieră de mine germane în Golful Finlandei, deşi armele acestora au contribuit la bombardarea poziţiilor germane. Flota din Marea Neagră a aprovizionat şi evacuat garnizoanele din Odessa şi Sevastopol, dar nu i-a împiedicat pe germani să treacă Strâmtoarea Kerci din Crimeea în Caucaz şi nici nu a jucat vreun rol decisiv în luptele duse pe coastele Mării Negre. Flota nordică a ajutat la escortarea convoaielor aliate de aprovizionare, deşi navele de luptă britanice au avut rolul principal aici. Flota din Pacific nu a prea avut niciun rol până în 1945 şi mulţi dintre marinarii de aici au luptat ca infanterişti în vest.

Paralel cu linia de ofiţeri de comandă, Armata Roşie avea o linie de „ofiţeri politici”. Aceştia aveau uneori drept de veto, iar alteori erau subordonaţi comandanţilor. Ei erau responsabili cu îndoctrinarea politică a trupelor şi, într-o anumită măsură, de asistenţă, dar funcţia lor de bază era de supraveghere a militarilor de carieră.

Începutul războiului

Germaniei îi reușește efectul de surpriză

Ordinul de pornire a invaziei a fost Directiva nr. 21 emisă de Hitler pe 18 decembrie 1940. Acesta hotăra Operaţia Barbarossa „pentru a strivi Uniunea Sovietică într-o campanie rapidă” (de patru luni) şi cu „obiectivul final... de a ridica o barieră împotriva Uniunii Sovietice asiatice pe linia Volga-Arhanghelsk”, de unde Luftwaffe ar

fi putut la nevoie să elimine „ultimele zone industriale ale URSS din Urali”. Toate pregătirile au fost finalizate la 15 mai 1941. Evenimentele din Grecia şi Iugoslavia au produs o întârziere de cinci săptămâni, dar o campanie de patru luni putea fi încheiată înainte de începerea iernii.

Conducătorii sovietici au observat creşterea numărului de trupe germane de-a lungul graniţelor comune, dar nu au putut estima data invaziei. Doar într-o sâmbătă, 21 iunie, au primit informaţii îndeajuns de precise pentru a alerta zonele militare de graniţă. Timoşenko şi Jukov şi-au petrecut mare parte din seară şi noapte scriind ordine; comandanţii locali le-au primit doar cu câteva ore înainte de invazie, iar multe unităţi nu au fost puse în gardă. Mai ales forţele aeriene au avut de suferit, pierzând 1 200 de aparate în prima zi. Comandantul suprem al marinei, amiralul Kuzneţov, a dat fuga pe străzi de la cartierul general la comandamentul său pentru a pune marina în cel mai ridicat nivel de alertă, astfel că nicio navă sau bază nu a fost afectată în primele atacuri şi nu a fost pierdut niciun aparat de zbor al marinei.

Condiţiile proaste de comunicare şi transport au limitat reacţiile armatei.

Existau puţine instalaţii radio, comunicaţiile depinzând astfel în principal de serviciile publice de telegraf şi telefonie, care au fost afectate sau distruse de bombardamente, tiruri ori sabotori germani. Multe unităţi de pe linia frontului nu au primit niciun ordin, iar altele doar ordine care nu ţineau pasul cu evenimentele. Planul de mobilizare cerea rechiziţionarea camioanelor şi cailor din economia civilă, dar proprietarii acestora nu au făcut niciun efort în această direcţie.

Generalul-maior (mai apoi mareşal) Rokossovski, pe atunci comandant al Corpului 9 motorizat, în zona militară specială Kiev (Frontul de sud-vest după începerea războiului), a aflat de iminenţa invaziei doar de la un dezertor german. A trebuit să deschidă ordinele secrete operaţionale din proprie iniţiativă, dat fiind că nu putea

contacta Moscova, cartierul general de la Kiev sau al Armatei a 5-a din Lutk. Trupele sale erau motorizate doar cu numele, având alocate doar o treime din numărul total de tancuri, iar cele pe care le avea erau depăşite şi cu motoarele defecte, în timp ce „infanteria motorizată" nu avea vehicule, cai sau camioane. Pe parcursul retragerii, corpul de sub comanda sa a trebuit de câteva ori să străpungă forţele mobile germane. Singura apărare contra deselor atacuri aeriene erau propria antiaeriană, dat fiind că nu a avut sprijinul niciunui avion sovietic; dar trupele sale s-au comportat atât de eficient că, după trei săptămâni, acesta a fost avansat la comanda unei armate.

Luptele

O Armată Roşie zdrobită, dar nu înfrântă

1941

Atacul germanilor a fost surprinzător aproape în totalitate. Grupul de Armate Nord (feldmareşalul von Leeb), cu armatele a 16-a şi a 18-a (în total 20 de divizii), şi Grupul 4 Panzere (general-colonelul Hoepner), cu trei divizii de tancuri şi trei de infanterie motorizată, s-au ciocnit cu Frontul sovietic nord-vest (general-colonelul F.I. Kuzneţov; „front" în jargonul militar rus înseamnă grup de armate), cu o armată de coastă şi cu una continentală. Acestea aveau patru divizii de tancuri, două de motorizate şi 19 de infanterie, dar entuziasmul soldaţilor (în majoritate din ţările baltice) de a lupta pentru noii stăpâni era cel puţin îndoielnic.

Grupul de Armate Centru (von Bock) s-a lovit de Frontul sovietic vest (generalul de armată D.G. Pavlov) în Bielorusia. Bock avea nouă divizii de tancuri, şase de motorizate şi 35 de infanterie, iar cele trei armate ale lui Pavlov aveau 12 divizii de tancuri, şase de motorizate, două de cavalerie şi 24 de infanterie. Bock voia ca grupurile 2 şi 3 Panzere să avanseze 400 km în Bielorusia şi să se întâlnească la est de capitala Minsk pentru a strivi forţele lui Pavlov între ele şi infanteria armatelor a 4-a şi a 9-a. La 27 iunie, cele trei armate ale lui Pavlov plus o patra trimisă în ajutor au fost încercuite în două „pungi" mari în

jurul oraşelor Białystok şi Novogrodek. Liniile de comunicaţie erau atât de distruse, încât Stalin a aflat de încercuire abia după trei zile de la un post de radio german. Pavlov şi câţiva subordonaţi au fost judecaţi imediat de Curtea Marţială şi împuşcaţi.

La 8 iulie, germanii au eliminat două armate sovietice şi marea majoritate a celorlalte trei, luând peste 290.000 de prizonieri, şi au capturat sau distrus 2.500 de tancuri şi 1.500 de tunuri. Guderian a atacat Smolenskul venind din sud, pe 15 iulie, în timp ce Hoth l-a depăşit prin nord, închizând singura cale de refugiu în est, pe 27 iulie. Unele unităţi sovietice au scăpat, dar până pe 8 august au fost luaţi 347.000 de prizonieri şi au fost distruse sau capturate 3 400 de tancuri şi 3.000 de tunuri. În următoarele două săptămâni, au fost luaţi încă 78.000 de prizonieri, iar în două luni Grupul de Armate Centru a acoperit două treimi din cei 1 200 km care despărţeau graniţa de Moscova.

Germanii trebuiau să hotărască acum următoarea mişcare. Smolenskul nu a fost victoria pe care au pretins-o apoi istoricii sovietici – se ştie acum că 486 171 (83, 6%) dintre cei 581 600 de soldaţi prezenţi acolo între 10 iulie şi 10 septembrie au fost pierduţi „irevocabil”: adică ucişi, capturaţi sau răniţi fără a mai putea continua lupta. Dar rezistenţa sovietică s-a întărit şi pierderile germane au crescut. Odată cu problemele create de distanţă, căldură şi praf, peste jumătate dintre tancurile şi camioanele Grupului de Armate Centru s-au defectat, iar infanteria şi caii care trăgeau căruţele şi tunurile ajunseseră într-o stare de epuizare. Directiva Barbarossa indicase că, după „strivirea forţelor inamice din Bielorusia”, accentul trebuia să cadă pe distrugerea celor baltice şi pe cucerirea Leningradului. Doar după aceea urma Moscova. Încăpăţânarea lui Hitler de a urma acest plan întâmpina rezistenţa lui Bock şi Guderian, dar el le-a respins cererile de a ataca imediat Moscova.

Grupul de Armate Sud (comandat de feldmareşalul von Rundstedt) avea Grupul 1 Panzere şi armatele a 6-a şi

a 17-a în Polonia şi trei armate (a 11-a germană, a 3-a şi a 4-a române) în România. Cele cinci divizii de tancuri, trei de motorizate şi 26 de infanterie din Polonia au invadat Ucraina

Trupele dotate cu motociclete erau adesea folosite în avangardă şi pentru a testa acurateţea hărţilor; de multe ori înşelătoare. (AKG Berlin)

prin sudul mlaştinilor Pripet, în timp ce şapte divizii germane şi 14 române păzeau câmpurile petrolifere de la Ploieşti şi nu s-au mişcat până pe 29 iunie.

Credinţa lui Stalin că Ucraina urma să fie principala ţintă a germanilor l-a făcut să trimită mai multe forţe în sudul decât în nordul mlaştinilor. Frontul sud-vest (general-colonelul M.P. Kirponos) avea patru armate, iar nou-formatul Front sud

(generalul de armată LV. Tiulenev), aflat la graniţa cu România, avea două armate. Între acestea, aveau 20 de divizii de tancuri, 10 de motorizate, şase de cavalerie şi de infanterie – cu mult mai mult decât invadatorii. Dar şi tancurile lor erau vechi şi uzate, infanteriei motorizate îi lipseau camioanele, iar germanii deţineau şi aici superioritatea aerului, în timp ce populaţia din recent anexatele Galiţia, Ucraina occidentală, Bucovina şi Basarabia era în majoritate la fel de antisovietică precum în ţările baltice şi Bielorusia occidentală, uşurând mişcările grupurilor de sabotori. Grupul 1 Panzere a dat de tancurile sovietice din a doua zi şi câteva bătălii au întârziat retragerea, în timp ce Armata a 5-a sovietică fiind flancată s-a retras în ordine în mlaştini. Progresul era de asemenea lent împotriva Frontului de sud şi capturile puţine. Cei 400 km până la Nipru au luat două luni; în acest timp, Grupul de Armate Centru a parcurs 800 km şi a luat o mulţime de prizonieri.

Dar soarta Grupului de Armate Sud s-a ameliorat pe la mijlocul lunii iulie, când Rundstedt a trimis două dintre cele trei corpuri ale Grupului 1 Panzere la sud-vest, de la Berdicev spre Pervomaisk, pentru a ajunge în spatele celor trei armate sovietice.

În primele săptămâni de iarnă, gheaţa de pe Lacul Ladoga suporta doar sănii. Doar după ce gheaţa a ajuns la o grosime de 30 cm au putut camioanele să încerce periculoasa traversare, după cum se vede aici. (AKG Berlin) Armatele a 17-a şi a 11-a au completat încercuirea („punga” de la Uman) pe 2 august, iar şase zile mai târziu, cei 103.000 de ostaşi sovietici se predau. Restul Frontului

sud nu a avut altă scăpare decât să se retragă rapid peste Nipru, lăsând Odessa ca o fortăreaţă izolată.

Au continuat presiunile pentru avansul către Moscova. Comandantul suprem al armatei, feldmareşalul Brauchitsch, şeful OKH, general-colonelul Halder, şi Guderian au încercat, între 18 şi 24 august, să obţină permisiunea lui Hitler. Dar Guderian a fost trimis în sud pentru a se întâlni cu Grupul 1 Panzere la Lokhvitsia, aproximativ 225 km est de Kiev, ca să încercuiască Frontul de sud-vest.

Trei săptămâni înainte, pe 29 iulie, Jukov insistase să retragă Frontul de sud-vest şi să abandoneze Kievul. Stalin a refuzat, iar Jukov a demisionat din funcţia de şef al Statului-Major şi a cerut o comandă operativă. Stalin i-a oferit aşa-numitul Front de rezervă, pe linia frontului la vest de Moscova. Apoi Jukov a provocat prima retragere a germanilor la Elnia, dar nu a putut exploata această victorie dat fiind că fronturile vecine au trebuit să se retragă. Pe 18 august, a observat o scădere bruscă a activităţii germanilor. Aflând că acelaşi lucru îl observaseră cei din Frontul central, i-a comunicat lui Stalin că probabil Guderian îşi regrupa forţele pentru a porni spre sud şi a sugerat trimiterea unei forţe puternice în zona Briansk pentru a-l ataca în flanc.

Stalin i-a răspuns că prevăzuse lucrul acesta şi crease cu câteva zile înainte Frontul Briansk. Totuşi, comandantul acestuia, general-colonelul (apoi mareşalul) Eriomenko, a scris în memoriile sale că ordinele erau să se apere de un avans spre est, nu de unul spre sud. El nu a reuşit să oprească tancurile lui Guderian şi acestea s-au întâlnit cu cele ale lui von Kleist pe 16 septembrie. Două zile mai târziu, Stalin a autorizat cu reticenţă abandonarea Kievului, dar era deja prea târziu: Kirponov a fost ucis, cele patru armate ale sale au fost distruse pe 26 septembrie, iar germanii au luat 665.000 de prizonieri. Istoricii sovietici resping această cifră, dar cercetătorii post-sovietici admit pierderi „irevocabile” de 616 304 de oameni în Ucraina, între 7 iulie şi 26 septembrie, ceea ce echivalează cu pierderea a mai mult de patru divizii pe săptămână, timp de 10 săptămâni.

În timp ce Guderian se reîntorcea în nord pentru a se pregăti pentru avansul spre Moscova, apărarea Leningradului se năruia în mâinile nepricepute ale lui Voroşilov, oraşul fiind complet izolat pe 8 septembrie, afară de o singură cale primejdioasă peste Lacul Ladoga. Pe 9

septembrie, Stalin îl

Leningradul în prima iarnă a asediului. Punct de colectare a cadavrelor (AKG Berlin)

Începe ofensiva împotriva Moscovei – Operaţia Taifun, începe şi sezonul rece. (AKG Berlin)

trimite pe Jukov să se ocupe de situaţie. Pe 14 septembrie, germanii erau în Golful Finlandei, la aproximativ 6 km de marginea oraşului, astfel că Jukov trebuia să acţioneze rapid. Trei zile de demiteri, ameninţări înspăimântătoare, improvizaţii în plină panică şi probabil ceva execuţii au pus în mişcare apărătorii demoralizaţi, iar la acestea s-a adăugat şi norocul: pe 12 septembrie, Grupul 4 Panzere a plecat spre ofensiva Moscovei. Pe 17 septembrie, şase divizii germane au încercat să pătrundă din sud, dar nu au reuşit, iar pe 25 septembrie, Grupul de Armate Sud a început asediul.

Stalin avea acum nevoie de Jukov în altă parte. Asaltul asupra Moscovei, Operaţia Taifun, a început pe 30 septembrie şi a rupt imediat liniile de apărare – fronturile vest, Briansk şi de rezervă. Acestea numărau 1, 25 milioane de oameni, împărţiţi în 96 de divizii şi 14 brigăzi, cu sprijinul a două „zone fortificate”. Dar pierderile anterioare au redus forţele mobile la o singură divizie şi 13 brigăzi de blindate, cu 770 de tancuri, şi două divizii de infanterie motorizată.

Restul erau nouă divizii de cavalerie şi 84 de infanterie, cu 9 150 de tunuri, inclusiv mortiere.

Pierderile germanilor erau mici prin comparaţie: 94.000 ucişi, 346.000 răniţi şi foarte puţini capturaţi până pe 26 august. Dar grupurile de Panzere, acum numite armate de Panzere, aveau o lipsă cronică de tancuri. La finalul lunii septembrie, Armata a 2-a era echipată în proporţie de 50%, iar armatele 1 şi 3 în proporţie de 75%, faţă de începutul războiului; doar Armata a 4-a avea toate tancurile. Exista şi o lipsă a camioanelor de 30%, iar efectivele din 54 dintre cele 142 de divizii germane de pe Frontul de Est erau cu mai mult de 3.000 (20%) sub normă. În orice caz, Grupul de Armate Centru, întărit cu divizii de tancuri şi motorizate din grupurile de armate Nord şi Sud şi cu cinci divizii de infanterie din Grupul de Armate Sud, avea acum 14 divizii de tancuri, opt de motorizate şi 48 de infanterie, cuprinzând aproape jumătate din forţele Germaniei de pe Frontul de Est şi având de trei ori mai multe tancuri şi aparate de zbor (1.000 faţă de 360) şi de două ori mai multe tunuri decât sovieticii.

Guderian a atacat pe 30 septembrie, a rupt flancul sudic al Frontului Briansk şi a

SUS: Ploile de toamnă au desfundat drumurile, făcând dificilă înaintarea. Soldaţii germani încearcă să-şi scoată motocicleta din noroi. (AKG Berlin)

JOS: Înaintarea a devenit mai uşoară pe pământul îngheţat.

avansat 210 km în două zile către Orei. Cele trei armate al Frontului Briansk erau încercuite la 6 octombrie, iar pe 8 octombrie li s-a ordonat să scape către est. O parte a reuşit, dar peste 50.000 au fost făcuţi prizonieri.

Fronturile vest şi de rezervă au avut o soartă şi mai grea. Armatele a 3-a şi a 4-a Panzere şi armatele a 4-a şi a 9-a au atacat pe 2 octombrie şi au pătruns imediat prin rândurile inamice, Armata a 3-a Panzere (Hoth) îndreptându-se către Viazma, iar Armata a 4-a Panzere (Hoepner) către luhnov. Pe 7 octombrie, s-au întâlnit la vest de Viazma, încercuind 45 de divizii sovietice, iar pe 19 octombrie, luaseră 673.000 de prizonieri. Cercetătorii post-sovietici confirmă o cifră mai mică, dar uriaşă în sine: 514 338 până la finalul lunii noiembrie, 41% dintre forţele celor două fronturi. Pe 18 octombrie, Corpul 40 Panzere a

luat Mojaiskul, la doar 100 km de Moscova. Pe 16 octombrie, a izbucnit panica în capitală: Stalin a rămas, dar ministerele, corpurile diplomatice şi mare parte din Statul-Major au fost evacuate la Kuibîşev (Samara). Mii de moscoviţi au fugit, a început jaful şi, pe 19 octombrie, a fost decretată „starea de asediu”.

Au existat totuşi doi factori care i-au încetinit pe germani, iar primul a fost vremea. Pe 6 octombrie, a început să ningă, iar de pe 9, lapoviţa şi ploile torenţiale nu s-au mai oprit. Vehiculele rămâneau blocate în noroi, iar infanteria, până la genunchi în mâl, o lua deseori înaintea camioanelor cu provizii şi muniţie. Vremea nu era mai bună nici pentru sovietici, dar încetinirea

Femei care sapă tranşee antitanc la Moscova. (AKG Berlin)

Înaintării i-a avantajat pe aceştia, mai ales prin imobilizarea tancurilor. Înaintarea germană va prinde

avânt din nou doar după îngheţ, dar temperaturile scăzute vor aduce noi probleme.

Al doilea factor a fost Jukov, care, pe 7 octombrie, a fost trimis de Stalin pe front pentru a evalua situaţia. Pe 8 octombrie la ora 2, 30, el i-a telefonat lui Stalin pentru a-i spune că principala nevoie era întărirea liniei de la Mojaisk, iar apoi a pornit prin ploaia torenţială pentru a-l căuta pe mareşalul Budionnîi şi cartierul general al Frontului de rezervă. L-a găsit, în cele din urmă, în oraşul părăsit Maloiaroslaveţ, doar pentru a afla că acesta nu ştia nici măcar unde se afla cartierul său general, darămite starea trupelor sale.

Pe 10 octombrie, ofiţerul de presă al lui Adolf Hitler, Otto Dietrich, a chemat toţi reprezentanţii presei străine pentru a anunţa oficial că războiul a fost câştigat. În aceeaşi zi, Stalin i-a dat lui Jukov comanda rămăşiţelor fronturilor vest şi de rezervă şi, la recomandarea acestuia, l-a numit pe fostul comandant al Frontului vest, Konev, adjunct însărcinat cu sectorul nordic al frontului de lângă Kalinin (Tver). Stalin a întărit imediat şi linia de la Mojaisk, trimiţând 14 divizii de infanterie, 16 brigăzi de tancuri şi peste 40 de regimente de artilerie din rezervă sau din alte sectoare pentru a forma patru armate. Aceste forţe erau atât de slăbite de lupte, încât ajunseseră abia la 90.000 de oameni, echivalentul a patru divizii.

Pe 17 octombrie, sectorul Kalinin, cu trei armate şi un grup de luptă format ad-hoc, a devenit Frontul Kalinin, sub comanda lui Konev. Pe 18 octombrie, germanii cuceriseră Kalinin şi Kaluga, ameninţând cu flancarea Moscovei la nord şi la sud şi silindu-l pe Jukov să împingă linia frontului la doar 64 km de oraş. Zeci de mii de civili, majoritatea femei şi copii, au fost mobilizaţi pentru a săpa linii defensive, tranşee şi capcane pentru tancuri; bărbaţii au fost echipaţi cu câte o puşcă şi li s-a făcut o instrucţie sumară, formând batalioane de „miliţii populare”.

Se apropia 7 noiembrie, aniversarea revoluţiei bolşevice. Stalin a considerat că era important să fie ţinute manifestările obişnuite, inclusiv o paradă militară în Piaţa

Roşie. Pentru a evita deranjul produs de raidurile aeriene, adunarea partidului de pe 6 noiembrie a fost ţinută în subteran, în staţia de metrou Maiakovskaia. În discursul lui Stalin, pierderile germanilor au fost mărite de şapte ori, iar ale sovieticilor au fost înjumătăţite, dar important este că el nu a pus accent pe comunism, ci pe patriotism şi atunci, şi la parada de a doua zi. Trupele au mers direct pe front cu îndemnurile lui Stalin de a urma exemplul „marilor noştri înaintaşi" – de la Aleksandr Nevski, care i-a învins pe Cavalerii Teutoni în 1240, la Kutuzov, care s-a dovedit a fi superior lui Napoleon, în 1812.

Pe măsură ce solul îngheţa la jumătatea lunii noiembrie, germanii şi-au recăpătat mobilitatea, dar au întâmpinat probleme noi. Puţini aveau haine de iarnă sau costume albe de camuflaj şi au fost 133.000 de cazuri cu degerături. Combustibilul, antigelul şi lubrifianţii de iarnă pentru aparatele de zbor şi vehicule nu făceau faţă. Vaselina îngheţată trebuia rasă de pe proiectile înainte ca acestea să poată fi folosite, iar întreţinerea aparatelor de zbor, a tancurilor şi a camioanelor în aer liber era un coşmar. Stalin şi Jukov au ordonat tactica „pământului pârjolit" – cât mai multe clădiri distruse înainte de retragere. Trupele sufereau adesea de frig şi foame; ofensiva s-a stins la finalul lunii noiembrie.

Evaluarea germană de la 1 decembrie referitoare la epuizarea resurselor Armatei Roşii s-a dovedit acum a fi complet eronată.

Parada de la aniversarea revoluţiei, Piaţa Roşie.

7 noiembrie 1941. Soldaţii şi tancurile au plecat de la manifestaţie direct pe front. (AKG Berlin)

Din diverse surse, dar mai ales de la spionul său din Tokyo, Richard Sorge, Stalin a aflat că Japonia intenţiona să pornească atacul în sud împotriva sateliţilor asiatici ai Europei şi SUA, şi nu spre nord împotriva URSS. Prin urmare, a început să transfere divizii din Extremul Orient; acestea, împreună cu noile formaţiuni au format o rezervă de 58 de divizii, până la finalul lunii noiembrie.

Jukov a recunoscut mai târziu că nu plănuise o ofensivă majoră. Atacurile de recunoaştere arătau slăbiciunile germanilor.

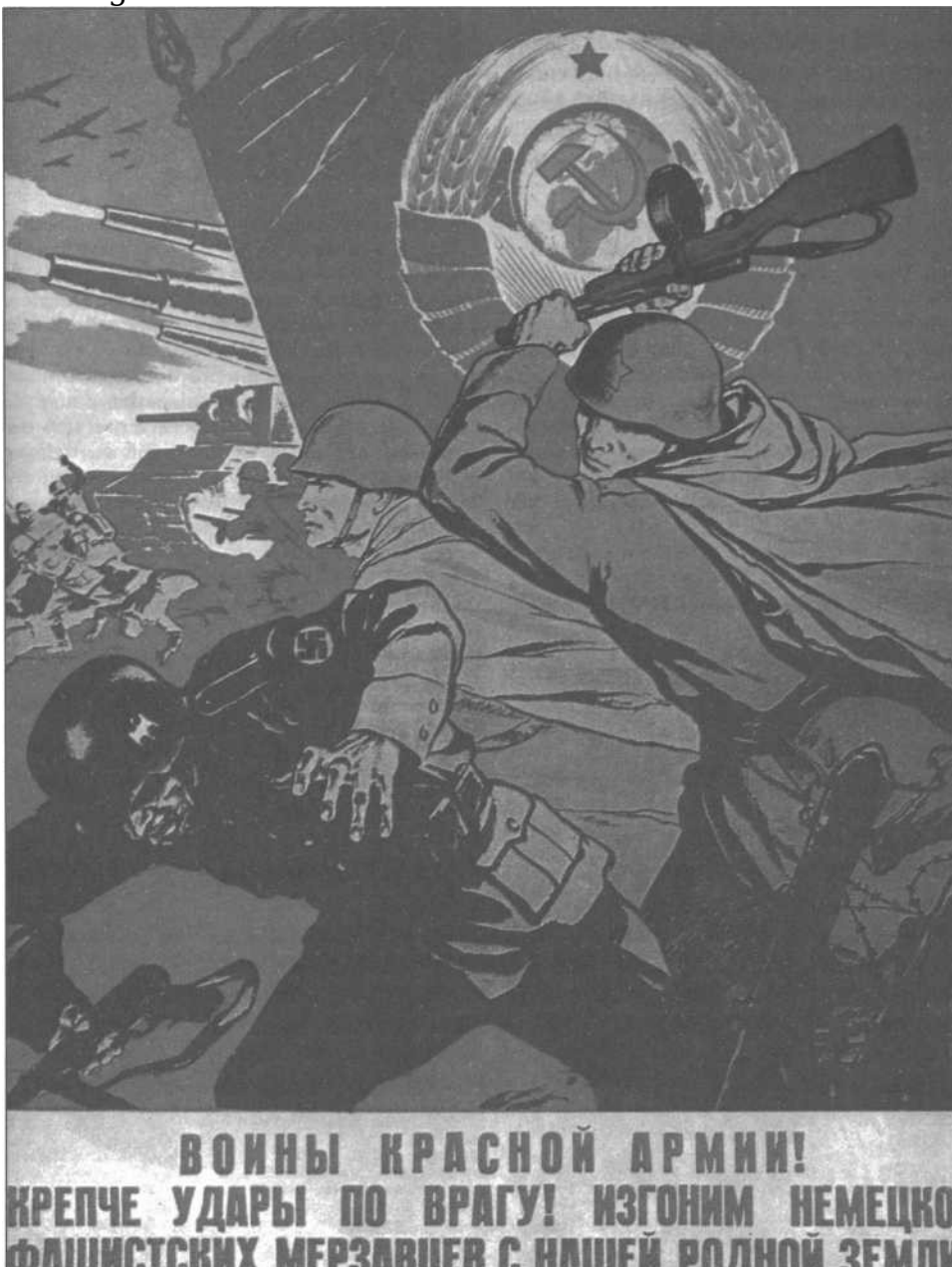

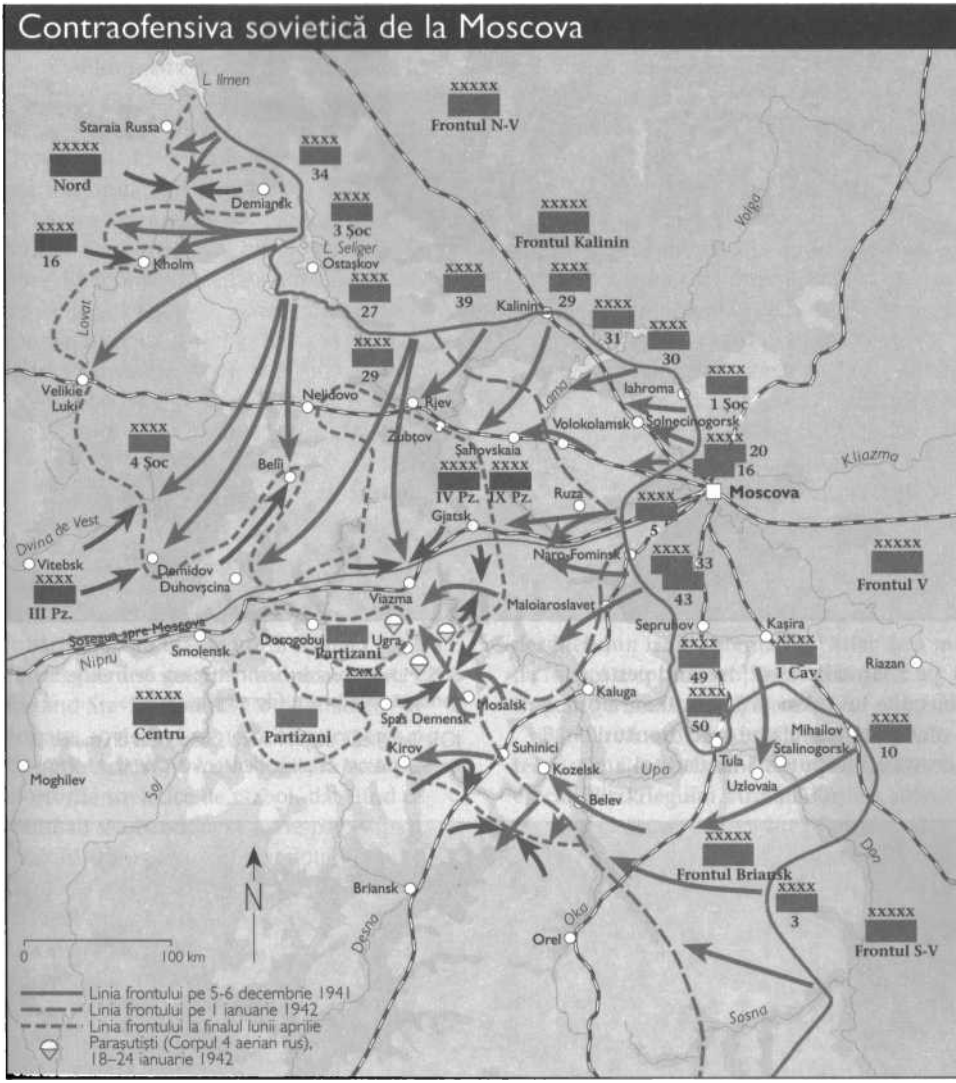

justificând o ofensivă a fronturilor vest şi Kalinin, care a început la – 25°C, pe 5 decembrie la ora 3 dimineaţa. Acestea aveau mai puţine tancuri şi aparate de zbor decât Grupul de Armate Centru, dar în schimb erau alcătuite din trupe proaspete, îmbrăcate, hrănite şi echipate pentru sezonul rece, cu tunuri, tancuri şi camioane

Afiş sovietic de propagandă: „Luptători ai Armatei Roşii, loviţi inamicul cu mai multă putere! Să-i izgonim pe

ticăloşii fascişti germani din patria noastră!”. (Ann Ronan Picture Library) proiectate pentru această vreme şi hangare încălzite pentru avioane.

După 34 de zile de lupte grele, germanii au fost împinşi cel puţin 100 km, iar în unele locuri 240 km. Jukov, sprijinit de şeful Statului-Major, Şapoşnikov, a stabilit obiective precise, a interzis atacurile frontale şi a concentrat resursele pentru a împinge linia centrală a frontului şi pentru a pune Moscova la adăpost de campaniile anului viitor. Stalin credea că germanii pot fi învinşi înainte de dezgheţul din primăvară

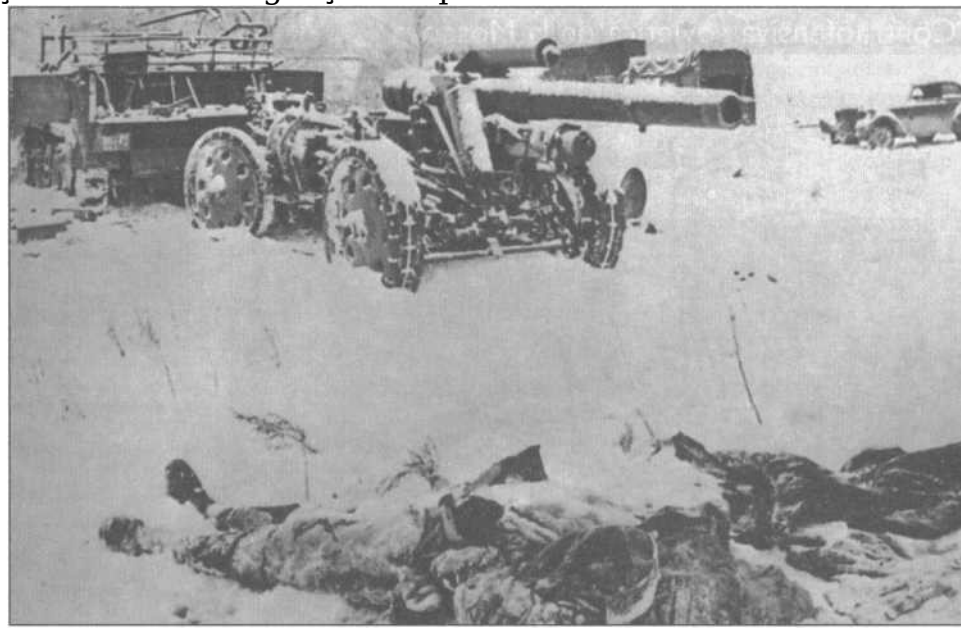

şi, pe 5 ianuarie 1942, trecând peste obiecţiile lui Jukov şi Şapoşnikov, a ordonat o ofensivă generală pe cinci fronturi. Aceasta a început la 5 ianuarie şi a

SUS: Moscova, decembrie 1941, piese de artilen germană abandonate, (domeniu public)

JOS: Dezgheţul de primăvară a desfundat drumurile aceeaşi măsură ca ploile de toamnă. (IWM)

continuat până pe 20 aprilie, obţinând câteva succese, dar cu pierderi grele faţă de ofensiva lui Jukov din decembrie. Mai mult de un milion de soldaţi au luat parte la fiecare dintre acestea: 139 586 au fost pierduţi „irevocabil” în decembrie şi de două ori mai mult în următoarea lună (272 520). Penuria de resurse era atât de mare, încât unele unităţi din artileria lui Jukov puteau trage doar două obuze pe zi. Rata medie de avans a fost de 2, 4 km pe zi – minoră în comparaţie cu avansul anterior al germanilor sau cel ulterior al Armatei Roşii.

Moscova nu era singura problemă a lui Hitler. Grupul de Armate Sud era de asemenea copleşit de vitregia vremii şi, pe 11 octombrie 1941, a fost blocat de noroi şi de cele şapte armate ale fronturilor sud şi sud-vest. În acea zi, Armata 1 de tancuri a ajuns la râul Mius, dar a fost oprită de furtună şi de rezistenţa din ce în ce mai îndârjită. Ceva mai la nord, Armata a 4-a a cauzat pierderi grele frontului sud-vest, forţând Stavka (Înaltul Comandament al armatei sovietice) să permită retragerea pe Donețk. Aceasta a fost o lovitură grea pentru eforturile sovietice de război, dat

fiind că trebuiau să abandoneze mare parte din bazinul Doneţk care oferea două treimi din resursele de cărbune şi fier sovietic şi trei cincimi din producţia de oţel şi aluminiu. Dar mare parte din echipamentul industrial a fost mutat în Urali sau în Siberia, iar minele de cărbune au fost dinamitate; deficitul creat a fost compensat prin exploatarea altor zone, mai ales prin muncă forţată în nord, la Vorkuta.

Rostov-pe-Don, „poarta către Caucaz”, a căzut la 20 noiembrie, dar o contraofensivă sovietică începuse deja, Armata a 56-a atacând din sud pentru a-i ţine pe germani ocupaţi, în timp ce Armata a 37-a încerca să lovească pe coasta din spatele acestora. Rundstedt a ordonat retragerea către Mius, la 80 km vest, dar în cursul acesteia, pe 30 noiembrie, Hitler a anulat ordinul. Rundstedt a demisionat, iar Hitler l-a înlocuit cu feldmareşalul von Reichenau, comandant al Armatei a 6-a şi unul dintre puţinii generali naziști convinşi. Ambii au acceptat cu greu că Rostovul nu poate fi menţinut, dar Hitler a ordonat ca Armata 1 Panzere să rămână într-o poziţie intermediară la est de Mius. Totuşi, la 1 decembrie, sovieticii au străpuns liniile, iar Hitler a trebuit să permită retragerea către Mius. Rundstedt avusese dreptate. Grupul de Armate Sud a menţinut frontul acolo cu uşurinţă până la mijlocul anului 1942, apoi a avansat către Rostov şi Caucaz.

Reacţia lui Hitler la revenirea neaşteptată a sovieticilor a fost să-şi destituie generalii şi să interzică retragerea. Până pe 19 decembrie, Brauchitsch, Bock, Rundstedt, Guderian, Hoepner şi alţii erau eliminaţi din peisaj, iar Hitler şi-a asumat comanda supremă. Unii generali au admis mai târziu că ordinele sale de a rezista au avut rolul de a preveni retragerea în dezordine. Dar stabilizarea frontului s-a datorat atât ofensivei ambiţioase a lui Stalin, cât şi dezgheţului; iar insistenţa lui Hitler de a nu da înapoi a condamnat în mod repetat trupele germane la anihilare.

Bătălia Moscovei a fost prima înfrângere terestră

majoră a Germaniei şi a marcat eşecul Blitzkriegului. Armata Roşie a suferit pierderi enorme, dar era încă funcţională, iar dintre cele trei obiective „simbolice” ale anului 1941 (Leningrad, Moscova, Kiev), doar Kievul căzuse. Pierderile Germaniei au fost mult mai reduse, dar la fel era şi capacitatea ei de a le înlocui. În lunile următoare, utilajele industriale evacuate în Urali şi Siberia vor ajuta nou-createle industrii să înlocuiască pierderile de echipament. Din decembrie, intrarea SUA în război va oferi URSS un furnizor important pentru nevoile de război.

1942

Fronturile Kalinin şi vest au continuat ofensiva „limitată” susţinută de Şaposnikov şi Jukov. Dar, îngrijorător pentru Germania, o ofensivă sovietică „limitată” însemna un front lung de 640 km şi mai mult de un milion de oameni, împărţiţi în 95 de divizii şi 46 de brigăzi. La 20 aprilie, când

În ofensiva sovietică la Bervenkovo au fost luaţi mulţi prizonieri, dar şi mai mulţi în contraofensiva germană. (AKG Berlin)

dezgheţul blocase deja înaintarea, germanii erau împinşi departe de Moscova.

Planul lui Hitler pentru 1942 s-a centrat exclusiv în

sud. Aproape tot petrolul sovietic provenea din trei exploatări din Caucaz şi era distribuit cu petroliere pe Volga şi trenuri de-a lungul acesteia. Donul, al doilea fluviu din zona europeană a URSS, face un unghi drept la sud de Voronej, curgând 400 km spre sud-est, ca apoi să se îndrepte în sud-vest pentru a se vărsa în Marea Azov. Acest al doilea mare cot este la doar 72 km de Volga. Planul era ca Grupul de Armate Sud să avanseze spre est de-a lungul Donului, apoi să treacă pe Volga la nord de marele centru industrial Stalingrad, tăind astfel calea aprovizionării cu petrol. A doua etapă ar fi trebuit să fie avansul în Caucaz pentru capturarea câmpurilor petrolifere. Acest plan nu necesita cucerirea Stalingradului, dar Hitler ţinea la acest lucru pentru valoarea simbolică a numelui.

Campania a început prost pentru Armata Roşie. Mareşalul Timoşenko a plănuit ofensiva de la o deformaţie a liniei, „punga” Barvenkovo, pentru a recuceri Harkovul, pe atunci cel mai important oraş sovietic

ocupat de germani, dar neştiind că aceştia plănuiau Operaţia Fridericus, de nimicire a „pungii” prin închiderea încercuirii din două direcţii, Timoşenko a atacat pe 12 mai, cu şase zile înainte de Operaţia Fridericus, când doar Armata 1 Panzere ajunsese în poziţie. Pe 17 mai, Kleist a lansat o operaţie „pe un singur flanc” şi, până pe 22 mai, a închis încercuirea. Timoşenko a cerut întăriri; răspunsul lui Stalin a fost: „Dacă s-ar da divizii la piaţă, ţi-aş lua câteva; dar nu se dau” şi iar a interzis retragerea până când a fost prea târziu. Au fost distruse trei armate sovietice, 29 de divizii decimate şi multe altele lovite rău, mai mult de 200.000 de

Prizonieri sovietici sapă pe marginea drumului. (AKG Berlin)

soldaţi luaţi prizonieri şi peste 400 de tancuri pierdute, şi asta înainte ca ofensiva germană să înceapă.

O încercare de a străpunge blocada Leningradului a eşuat, cu o altă armată încercuită şi distrusă. Veştile nu erau mai bune nici în sud: eforturile de a opri înaintarea germanilor spre Strâmtoarea Kerci şi Caucaz s-au soldat cu pierderea a jumătate din soldaţi (30 547 din 62.500).

Pentru ofensiva principală, Bock dispunea de patru armate-satelit. Învăluirea din nord, pe Don, era formată din Armata 4 Panzere (general-colonelul Hoth) şi Armata a 6-a (general-colonelul Paulus). Învăluirea din sud îi avea Armata 1 Panzere (Kleist) şi Armata a 17-a (generalul Ruoff), iar Armata a II-a (general-colonelul von Manstein)

trebuia să devină disponibilă după cucerirea Sevastopolului, dat fiind că acest oraş putea fi punctul de plecare al unei ofensive spre Moscova. Armatele-satelit (a 2-a maghiară, a 8-a italiană şi a 3-a română) trebuiau să asigure flancul german de-a lungul Donului. Bock avea 89 de divizii, dintre care nouă de tancuri, majoritatea la capacitate deplină.

Pe 19 iunie a apărut o criză de panică atunci când un avion uşor, care avea la bord un maior cu planurile pentru prima parte a ofensivei, s-a prăbuşit în spatele liniilor sovietice. Dar Stalin, care în 1941 crezuse că prioritatea lui Hitler era reprezentată de ţintele economice, nu voia să creadă acum că Hitler făcea exact acest lucru. Pe 26 iunie, a respins documentele capturate ca fiind dezinformări, cu două zile înainte de începerea ofensivei, exact cum era în documentele respective, cu un atac asupra Voronejului.

Dat fiind că oraşul putea fi punctul de pornire a unei ofensive asupra Moscovei, era apărat de 74 de divizii, şase corpuri de tancuri şi 37 de brigăzi, cu 1, 3 milioane de oameni. Bock a aruncat două dintre cele trei corpuri ale Armatei a 4-a Panzere într-o încercare de a lua oraşul, blocându-le acolo până pe 13 iulie. Apărătorii sovietici au avut peste 37.000 de pierderi „irevocabile”, dar majoritatea Frontului sud-vest s-a târât în est de-a lungul Donului, în relativă ordine, cu echipamentul greu intact. Erau urmăriţi doar de Armata a 4-a pe jos – cele 18 divizii cuprindeau doar două de tancuri şi una de motorizate. Hitler l-a destituit pe Bock pentru asta şi l-a învinuit apoi pentru tot ce a urmat, inclusiv pentru catastrofa de la Stalingrad.

Hitler a împărţit apoi Grupul de Armate Sud în Grupul de Armate B (Weichs), care să avanseze către Volga, şi A (List) care să avanseze către Caucaz, mutând şi cartierul

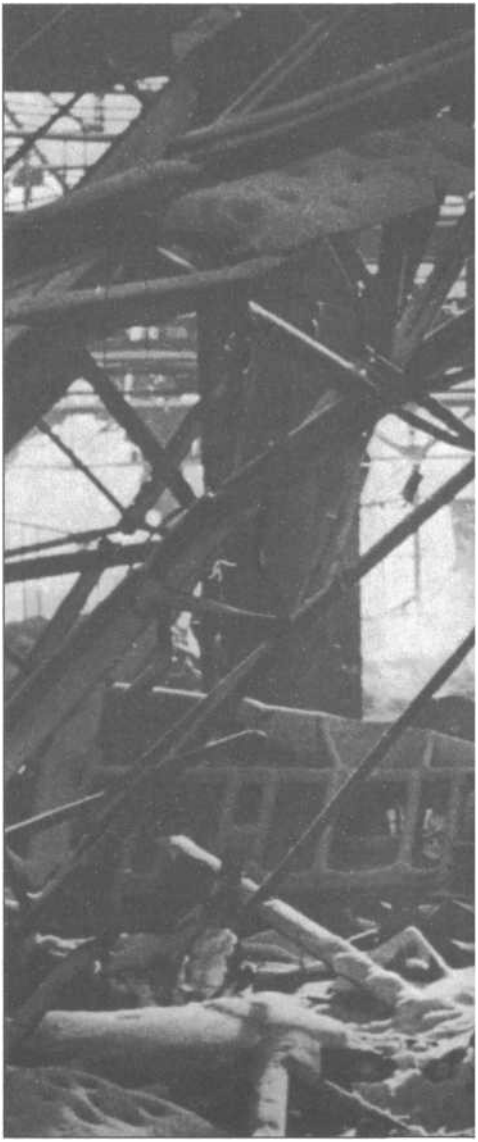

general de la Rastenburg (Prusia Orientală) la Viniţa (Ucraina). De acolo a emis directivele nr. 43 (11 iulie) şi nr. 45 (23 iulie) care aveau ca obiectiv cucerirea porturilor sovietice de la Marea Neagră şi a câmpurilor petrolifere din Caucaz, tăind astfel şi rutele de aprovizionare ale Aliaţilor prin Iran. Directiva nr. 44 (21 iulie) ordona întreruperea căii ferate Murmansk. Dacă aceste obiective ar fi fost atinse, singurele căi de aprovizionare ar fi rămas

prin Pacific şi Siberia, iar ajutoarele (în afară de cele pe cale aeriană) ar fi fost înjumătăţite.

Operaţiile desfăşurate de infanteria germană au dus la puţine încercuiri şi la şi mai puţini prizonieri. Hitler a ignorat dovezile că fronturile sud-vest şi sud se retrăgeau peste Don. Pe 13 iulie, a transferat Armata a 4-a Panzere către Grupul de Armate A pentru a trece Donul la Konstantinovka şi a avansa pe malul estic spre Rostov, cu scopul de a încercui forţele sovietice pe care le credea ca fiind încă la vestul fluviului. Ploile torenţiale de vară şi lipsa combustibilului au împiedicat mişcarea, dar Frontul sud deja traversase. La mijlocul lunii iulie, Halder scria în jurnalul său că subestimarea inamicului de către Hitler ajunsese atât de năucitoare, încât orice plan era imposibil.

Luptele din zona industrială a Stalingradului au continuat pe tot parcursul bătăliei, (Iacov Riumkin)

Comandantul ales pentru a apăra Stalingradul cu Armata a 62-a a fost general-locotenentul V.I. Ciuikov, până atunci adjunct al comandantului Armatei a 64-a în timpul retragerii el a observat dependenţa puternică a germanilor de coordonare – tancurile nu se mişcau până nu veneau avioanele, iar infanteria nu pleca fără tancuri – şi a înţeles că obiceiul infanteriei de a deschide focul înainte de

distanţa letală sugera o aversiune faţă de lupta din apropiere. El a decis să încerce să ţină linia frontului cât mai aproape de germani, astfel încât aceştia să nu poată folosi tancurile şi aviaţia de teamă să nu-şi lovească propria infanterie, în stepă acest lucru era foarte dificil, dar cadrul unui oraş mare oferea această posibilitate, dacă oamenii lui Ciuikov acceptau efectul secundar al acestei strategii: să devină mai expuşi focului armelor uşoare. Iar acest lucru era dificil, dată fiind starea de spirit proastă. A fost nevoie de ameninţări, probabil şi execuţii, mesaje mişcătoare din partea comandantului Eriomenko şi a ofiţerului politic Nikita Hruşciov, sosirea proviziilor şi Ordinul nr. 227 al lui Stalin „niciun pas înapoi” pentru a produce rezultate.

Odată ce Armata a 62-a a ajuns în oraş, Ciuikov a mai adus o inovaţie. Luptele ducându-se mai mult în clădiri, de multe ori cameră cu cameră, structura clasică a armatei pe plutoane şi companii nu mai era eficientă. Ciuikov a organizat Armata a 62-a în „unităţi de asalt” cu 20 – 50 de infanterişti, două sau trei tunuri şi câte o trupă de pionieri şi soldaţi cu aruncătoare de flăcări şi explozibili. Au studiat comportamentul duşmanului şi, când puteau, îi atacau pe germani când mâncau, dormeau sau schimbau santinelele. Grupe de asalt de şase-opt oameni, fiecare cu pistol-mitralieră, 10 – 12 grenade, pumnal şi un hârleţ de campanie (folosit mai des ca toporişcă decât la săpat) deschideau atacul. Când semnalau că erau înăuntru, urma grupul de sprijin cu mitraliere de calibru mai mare, mortiere, arme antitanc şi puşti, răngi, târnăcoape şi explozibili. Aceştia îi ajutau pe cei din grupele de asalt unde era nevoie, dar rolul lor era de a împiedica orice tentativă de ajutorare a celor atacaţi. Al treilea element, grupul de rezervă, avea aceeaşi funcţie, dar dacă nu era nevoie de aşa ceva, acesta se puteau separa în grupe de asalt pentru a intensifica atacul. Nu prea era loc de grupe de tancuri şi artilerie, dar ca sprijin era folosit câte un tanc sau câte un tun.

Minarea subterană a fost folosită prima oară pe o

clădire din care germanii trăgeau asupra singurei căi de aprovizionare a Armatei a 62-a, şlepurile de pe Volga. Pionierii au săpat două săptămâni un tunel până sub clădire unde au pus 3 t de explozibili care au făcut-o praf. Apoi această tehnică a început să fie folosită pe larg.

Nu toate luptele se duceau în clădiri. Oraşul se întindea pe kilometri întregi de-a lungul malului vestic al Volgăi şi în tot asediul s-au dus lupte în două mari complexe industriale, uzinele de tractoare şi pe baricade. Pentru un mic deal, Kurganul Mamaev, care domină centrul oraşului, s-au dus lupte atât de intense, încât exploziile au făcut pământul prea fierbinte ca să se poată depune zăpada.

Într-un asemenea loc strâmt nu existau zone sigure. Majoritatea artileriei sovietice a fost desfăşurată pe malul estic al Volgăi, conform informaţiilor de la cercetaşii din oraş. Nu existau cabluri telefonice impermeabile, iar comunicaţiile trebuiau menţinute cu ajutorul cablurilor normale care trebuiau schimbate la câteva zile sub focul tirurilor. Ciuikov a trebuit să-şi mute cartierul general de câteva ori, stabilindu-se până la urmă în buncăre şi barje semiscufundate pe malul vestic, în spatele unor petroliere de care şi-au dat seama că

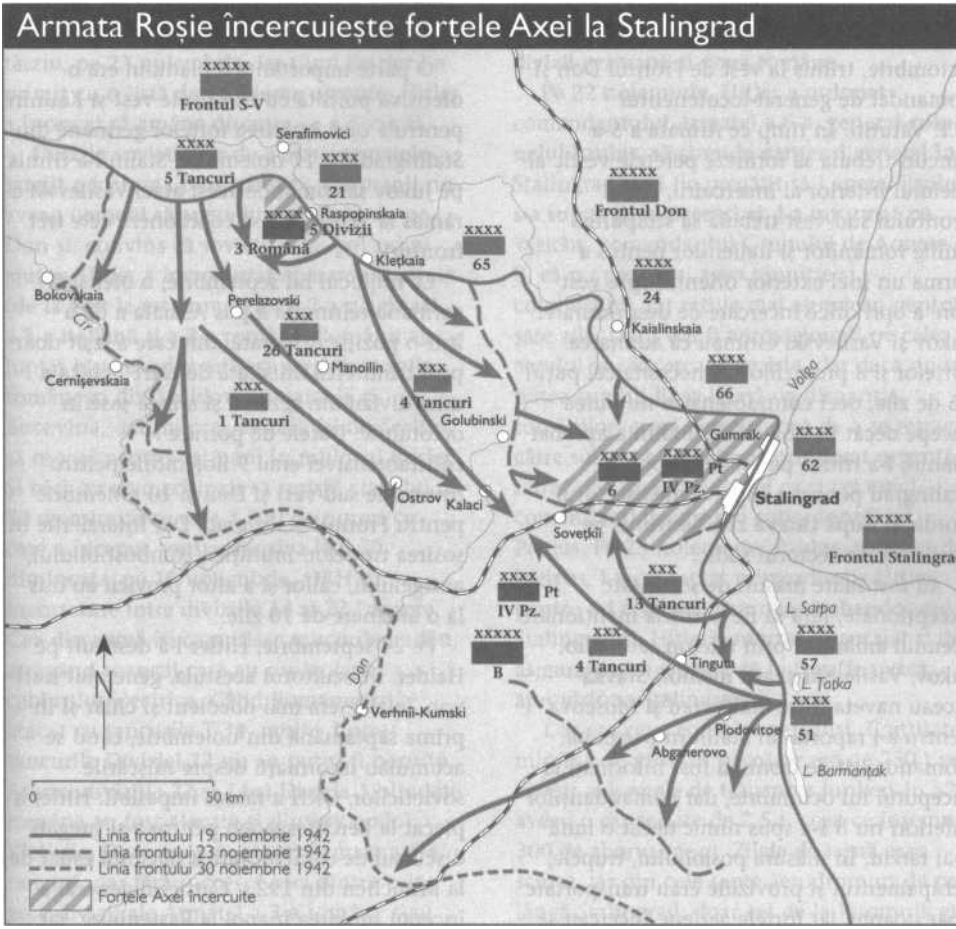

erau pline doar când un proiectil le-a incendiat.

Încercările de a-i respinge pe germani atacând spre nord nu au avut succes. Pe 12 septembrie, Jukov s-a întors de la Stalingrad pentru a-i raporta acestea lui Stalin şi, în timp ce Stalin cerceta hărţile, i-a spus lui Vasilevski: „Trebuie să găsim altă soluţie” Stalin le-a spus să găsească una şi să i-o comunice în seara următoare. Aceasta va cuprinde o propunere cu două puncte principale: primul era să-i ţină pe germani la distanţă apărând din răsputeri oraşul şi al doilea era să adune forţe pentru a-i încercui, trecând de forţele române care le păzeau flancurile (Armata a 3-a la nord şi a 4-a la sud de oraş).

Învăluirea la nord trebuia să pornească de la două

capete de pod pe malul de sud-vest al Donului, la Serafimovici şi Kletkaia. O unitate de tancuri (Armata a 5-a tancuri, comandată de general-locotenentul Romanenko) trebuia să se deplaseze în secret la capul de pod de la Serafimovici pentru a porni în sud pe Don spre Kalaci, unde trebuia să ajungă învăluirea din sud. Secretul urma să fie absolut – chiar şi lui Eriomenko, comandantul fronturilor Stalingrad şi sud-vest, urmau să i se dea numai informaţii vagi deocamdată.

Reorganizarea preliminară a redenumit Frontul Stalingrad în Frontul Don, comandat de general-locotenentul Rokossovski. Eriomenko avea acum comanda Frontului sud-vest (redenumit Stalingrad) şi a fost creat un nou Front sud-vest la finalul lui octombrie, trimis la vest de Frontul Don şi comandat de general-locotenentul N.E. Vatutin. În timp ce Armata a 5-a tancuri trebuia să formeze peretele vestic al inelului interior al încercuirii, restul Frontului sud-vest trebuia să străpungă liniile românilor şi italienilor pentru a forma un inel exterior orientat spre vest spre a opri orice încercare de despresurare. Jukov şi Vasilevski estimau că adunarea forţelor şi a proviziilor va necesita cel puţin 45 de zile, deci contraofensiva nu putea începe decât în noiembrie. Stalin a aprobat planul, l-a trimis pe Jukov înapoi la Stalingrad pentru a supraveghea sectorul nordic şi după câteva zile l-a trimis pe Vasilevski în sectorul sudic.

Au fost luate măsuri de securitate excepţionale, fără să fie permisă menţionare vreunui amănunt prin telefon sau radio. Jukov, Vasilevski şi alţi membri Stavka făceau naveta între Stalingrad şi Moscova pentru a-i raporta lui Stalin în persoană. Comandanţii de front au fost informaţi la începutul lui octombrie, dar comandanţilor inferiori nu li s-a spus nimic decât o lună mai târziu. În măsura posibilului, trupele, echipamentul şi proviziile erau transportate doar noapte, iar forţele aeriene încercau să ţină la distanţă avioanele de recunoaştere germane.

Cele trei fronturi au desfăşurat 66 de divizii şi 19 brigăzi de infanterie, opt divizii de cavalerie, cinci corpuri

şi 15 brigăzi de tancuri şi două corpuri de mecanizate, sprijinite de şase armate. Nu toate unităţile erau la capacitate maximă, dar totalul de 1 143.500 de oameni, 13.500 de tunuri cu calibrul mai mare de 7, 5 cm şi 894 de tancuri era mult mai mare decât îşi imaginase OKH că poate mobiliza Armata Roşie. Asemenea mari mişcări de trupe nu puteau fi ascunse în totalitate, dar germanii nu şi-au dat seama nici de amploarea, nici de scopul lor. Cea mai bună informaţie adunată de colonelul Gehlen, şeful Serviciului de informaţii „Armatele străine din est", a fost o vagă intuire a învăluirii din nord; despre cea din sud nu avea nicio idee.

O parte importantă a planului era o ofensivă pornită cu fronturile vest şi Kalinin pentru a opri întărirea forţelor germane din Stalingrad. Pe 17 noiembrie, Stalin l-a trimis pe Jukov să comande acest atac; Vasilevski a rămas la Stalingrad să coordoneze cele trei fronturi.

La mijlocul lui septembrie, o ofensivă germană reînnoită a pus Armata a 62-a într-o poziţie disperată, din care a ieşit doar prin trimiterea imediată de către Stavka a unei divizii din rezervă şi a încă şase în octombrie. Datele de pornire a contraofensivei erau 9 noiembrie pentru fronturile sud-vest şi Don şi 10 noiembrie pentru Frontul Stalingrad. Dar întârzierile în sosirea trupelor, muniţiei, combustibilului, antigelului, cailor şi a altor provizii au dus la o amânare de 10 zile.

Pe 24 septembrie, Hitler l-a destituit pe Halder. Înlocuitorul acestuia, generalul Kurt von Zeizler, era mai obedient şi chiar şi în prima săptămână din noiembrie, când se acumulau informaţii despre mişcările sovieticilor, OKH a rămas impasibil. Hitler a plecat la Berchtesgaden pentru a-şi pregăti discursul de comemorare a puciului eşuat de la München din 1923. Cartierul general a început mutarea înapoi la Rastenburg, iar iminentul cataclism cu greu putea să-i găsească pe decidenţii germani într-o poziţie mai defavorabilă. Pe 23 octombrie, forţele britanice au atacat în Egipt, iar pe 2 noiembrie, Rommel a început să se retragă. Pe 7 noiembrie, forţele anglo-americane au

debarcat în teritoriile franceze din nordul Africii, astfel că Hitler a trimis o forţă importantă în Tunisia, iar pe 8, a invadat regiunea Vichy. Pe 19, a început contraofensiva sovietică.

În tot acest timp Hitler s-a aflat la Berghof, însoţit doar de câţiva ofiţeri din înaltul Comandament (OKW) şi niciunul din OKH, responsabil cu Frontul de Est. Restul personalului său era împrăştiat între un sediu la marginea oraşului şi trenul său aflat la Salzburg. OKH era la Rastenburg, ca şi OKL (Înaltul Comandament al Forţelor

Aeriene), iar comandantul acestuia, Göring, era la Paris. Hitler a ajuns la Rastenburg târziu, pe 23 noiembrie, iar când Zeizler l-a primit cu o listă de probleme urgente, Hitler a încercat să amâne discuţia pe a doua zi.

Decizia sovieticilor de a ataca armatelesatelit a fost una bine gândită. Germanii nu aveau oameni să apere lungul flanc de pe Don şi, convins că sovieticii nu pot primi ajutor, Hitler a încredinţat apărarea acestuia (de la vest la est) armatelor a 2-a maghiară, a 8-a italiană şi a 3-a română. Românii au luptat bine când şi-au recuperat teritoriile româneşti din Moldova, Basarabia şi Bucovina, dar nu prea erau la fel de doritori să moară pentru germani în mijlocul Rusiei. Şi nici nu erau echipaţi să reziste atacului de 80 de minute cu cele 3.500 de tunuri cu care a început contraofensiva la 6, 30 dimineaţa, pe 19 noiembrie. OKH îi încorsetase între diviziile 14 şi 22 Panzere. Cea din urmă îşi camuflase tancurile cu fân, atrăgând şoarecii care au ros izolaţia cablurilor electrice. Când Romanenko a atacat cu tancurile T-34, multe dintre tancurile Diviziei 22 nu au putut fi pornite. Atunci diviziile 22 şi 14 şi Divizia 1 blindate română au fost atacate şi dinspre podul Kletkaia. Doar apoi au atacat Armata a 5-a tancuri, dar fără succes. Cinci dintre cele zece divizii ale Armatei a 3-a române s-au predat pe 21 noiembrie.

Podul de la Kalaci a fost luat prin şiretlic. O coloană care avea înainte câteva vehicule germane capturate a pornit în trombă către pod cu farurile aprinse. Gărzile au crezut că le veniseră ajutoarele pe care le aşteptau şi au

fost copleşiţi înainte să-şi dea seama ce se întâmplase.

Învăluirea din sud, pornită pe 20 noiembrie cu trei armate din Frontul Stalingrad, a fost de asemenea surprinzătoare şi a strivit Divizia 29 de infanterie motorizată germană şi patru dintre cele şapte divizii ale Armatei a 4-a române. Două corpuri motorizate s-au îndreptat spre Kalaci, iar o armată a avansat în sud-vest spre cursul inferior al Donului.

Pe 23 noiembrie, învăluirile s-au închis la sud de Kalaci, încercuind Armata a 6-a germană şi o parte din armatele a 4-a Panzere şi a 4-a română, în total 20 de divizii germane şi două române.

Pe 22 noiembrie, Hitler a ordonat comandantului Armatei a 6-a, general-colonelul Paulus, să-şi mute cartierul general în Stalingrad şi să fie pregătit să-l apere. Paulus s-a supus şi, în aceeaşi zi, l-a informat pe Weichs, comandantul Grupului de Armate B, că nu prea mai avea muniţie şi combustibil, iar raţiile mai ajungeau pentru şase zile. Dacă vor fi aprovizionaţi pe calea aerului vor încerca să reziste, dar dacă nu se putea suplini lipsa lăsată de dispariţia românilor, cerea permisiunea de a se retrage către sud-vest. Weichs a considerat urgentă retragerea imediată, la fel ca şi cei cinci comandanţi de corpuri subordonaţi lui Paulus. Pe 23 noiembrie, Paulus, sprijinit de Weichs, l-a contactat prin radio pe Hitler pentru a-i cere permisiunea să abandoneze Stalingradul. Hitler a refuzat, încurajat şi de asigurările lui Göring că Luftwaffe putea aproviziona Stalingradul.

Dar era ceva complet nerealist. Cantitatea minimă de provizii necesare era de 750 t pe zi, dar avioanele de transport Junkers Ju 52 aveau o capacitate de 2, 5 t, ceea ce însemna 300 de zboruri pe zi. Zilele de iarnă erau scurte, iar din cele şapte aerodromuri de pe lângă Stalingrad, doar cel de la Pitomnik era funcţional noaptea. Aparatele de zbor se stricau rapid la ger, iar flota de transport era angajată în aprovizionarea Tunisiei. Aceşti factori, ca şi certitudinea atacurilor asupra avioanelor făceau absurdă promisiunea lui Göring. În acea zi, Wolfram

von Richthofen, comandantul Luftflotte 4, şi-a exprimat dezacordul către Weichs, OKH şi Göring. Hitler a ales să-l creadă pe Göring, dar Richthofen avusese dreptate: cantitatea maximă a fost de 289 t pe zi, iar media a coborât sub 100. Sovieticii au ticsit ruta cu antiaeriene şi patrule de avioane de luptă şi au doborât 325 de transportoare greoaie şi 165 de bombardiere folosite pentru transport.

Pe îi noiembrie, Hitler a ordonat Armatei a II-a să pornească din Vitebsk spre sud, iar comandantului acesteia, feldmareşalul von Manstein, i-a dat comanda noului Grup de Armate Don. Teoretic avea patru divizii de Panzere, 16 de infanterie şi două de cavalerie în afara încercuirii şi 22 înăuntru. Dar numai o singură divizie (6 Panzere, adusă din Franţa) era aproape la capacitate optimă. Două divizii aveau doar câte 30 de tancuri, iar din cele şase divizii române nu mai rămăseseră decât urme. Totuşi, Manstein a conceput o operaţie de ajutor, lăsându-l pe Hitler să creadă că voia să aducă întăriri în Stalingrad, dar voind de fapt să deschidă un coridor pentru retragere.

Cea mai scurtă cale era de la Verhne-Kumskaia, la vreo 64 km. Dar sovieticii o puteau apăra cu uşurinţă, trebuind să treacă peste Cir şi Don şi ar fi fost vulnerabili la un atac din flanc al Armatei a 5-a de tancuri. Aşa că Manstein a ales o cale mai la sud, pe lângă linia ferată Kotelnikovo-Stalingrad. Aceasta era de peste 130 km, dar trebuiau să traversezi doar afluenţi minori ai Donului. Drumul mergea spre capătul frontului în stepa calmucă, unde se aflau doar cinci divizii sovietice de infanterie.

Stavka, aşteptându-se ca Manstein să aleagă calea cea mai scurtă, a trimis Armata a 5-a şoc pentru a ajuta Armata a 5-a de tancuri să întârzie presupusele pregătiri. Manstein a amânat operaţia până pe 12 decembrie. El voia ca două divizii de tancuri, sub comanda general-colonelului Hoth, să avanseze către nord-est. Grupul Hollidt şi Armata a 3-a română trebuiau să apere linia de pe Cir, Corpul 48 Panzere trebuia să atace forţele care veneau din spatele lui Hoth, iar Armata a 4-a română să apere flancul drept al lui

Hoth. La momentul propice, Paulus trebuia să atace pentru a se întâlni cu Hoth.

Comandamentul sovietic s-a opus pe două niveluri. Încă de pe 28 noiembrie, Eriomenko şi-a dat seama că încercarea de ajutorare ar putea veni pe frontul său şi nu unde credea Stavka. În acea zi, cavaleria sa a atacat Divizia 6 Panzere debarcată la Kotelnikovo şi a aflat că aceasta venise din Franţa. Eriomenko l-a contactat imediat pe Stalin pentru întăriri urgente şi a început să-şi consolideze flancul sudic. Când a atacat Hoth, pe 12 decembrie, a avansat o treime din drum în două zile, dar, pe 14, a întâlnit tancurile lui Eriomenko şi a fost oprit pe râul Mişkova, la 50 km de Stalingrad. Pe 19 decembrie, Manstein i-a ordonat lui Paulus să se despartă de Hoth, dar acesta a refuzat sub pretextul lipsei de combustibil şi al ordinelor lui Hitler. Pe 24 decembrie, Stavka a mai trimis două armate şi, în două zile, Hoth a fost împins dincolo de punctul de unde plecase. Trupele lui Paulus erau acum condamnate.

Dar aceasta nu era singura problemă a lui Manstein. Stavka a reacţionat la încercarea germanilor printr-un plan aprobat pe 3 decembrie şi care prevedea străpungerea liniei ţinute de armatele a 8-a italiană şi a 2-a maghiară spre coasta Mării Negre, la vest de Rostov, şi să blocheze grupurile de armate Don, în Ucraina, şi A, în Caucaz. După ce Eriomenko a cerut ajutor, planul a fost modificat astfel încât să se pună accent pe străpungerea căilor de comunicaţie ale Grupului de Armate Don şi cucerirea aerodromurilor vestice Taţinskaia şi Morozovsk. Ofensiva a început pe 16 decembrie, şi Armata a 8-a italiană a fost distrusă într-o săptămână. În Ajunul Crăciunului, forţele mobile sovietice au atacat cele două aerodromuri, iar pe 28 decembrie, Hitler a aprobat o retragere generală la 240 km vest de Stalingrad. Dar oraşul trebuia apărat în continuare. La finalul anului, a ordonat mutarea din Franţa a corpurilor SS Panzere pentru o nouă încercare de despresurare.

1943

Soldaţii din Stalingrad mureau de foame şi de frig. Îşi mâncaseră deja cei aproape 7.000 de cai, raţia zilnică fiind acum de 200 g de carne de cal, 70 g de pâine şi 14 g de margarină sau untură. Pe 8 ianuarie, Voronov (reprezentantul Stavka) şi Rokossovski i-au trimis lui Paulus termenii de capitulare, dar acesta i-a respins, aşa că, pe 10 ianuarie, Rokossovski a început Operaţia Kolţo („Inel”) pentru a distruge

O coloană de prizonieri de la Stalingrad în drum spre lagăre. (AKG Berlin)

„Punga”. Patru zile mai târziu, a căzut aerodromul Pitomnik, forţele aeriene avându-l acum doar pe cel de la Gumrak. În noaptea de 16, zona germană a fost ruptă în două, fiind acum înjumătăţită.

Gumrak a căzut pe 21 ianuarie, iar Paulus şi-a mutat cartierul general în subsolul unui magazin din oraş. Pe 23, Hitler a interzis din nou retragerea şi, pe 30, l-a ridicat pe Paulus la rangul de feldmareşal (o invitaţie tacită la sinucidere, dat fiind că niciun feldmareşal german nu s-a predat vreodată). Pe 30 ianuarie, generalul Şumilov, comandantul Armatei a 64-a, a aflat poziţia lui Paulus şi a trimis tancuri şi infanterie motorizată împreună cu un agent secret, locotenentul Ilcenko. La scurt timp după ce au început bombardarea magazinului, a ieşit un ofiţer german care i-a spus lui Ilcenko: „Şeful nostru vrea să vorbească cu şeful vostru”. Ilcenko i-a transmis mesajul lui Şumilov, care şi-a trimis ofiţerii de operaţii şi informaţii pentru negocieri. „Punga” din sud s-a predat pe 31 ianuarie, iar cea din nord pe 2 februarie. Dar Stalingradul nu a fost singura înfrângere. Pe 13 ianuarie, Frontul Voronej a distrus Armata a 2-a maghiară

Pierderile Axei în campania pentru Stalingrad, inclusiv în luptele de pe Don, au cuprins întreaga Armată a 6-a, o parte din Grupul 4 Panzere, mare parte din armatele a 3-a şi a 4-a române şi armatele a 2-a maghiară şi a 8-a italiană. La Stalingrad au fost luaţi 91.000 de prizonieri germani, dar fiind slăbiţi de foame, frig şi tifos, majoritatea vor muri în captivitate: mai puţin de 6.000 vor ajunge acasă. În oraş au murit 147 200 de soldaţi germani şi 46 700 sovietici. Germanii au trimis pe calea aerului 84.000 de soldaţi, majoritatea răniţi, dar mulţi vor muri din cauza antiaerienelor. Pierderile totale ale germanilor (morţi, capturaţi, dispăruţi sau invalizi) s-au ridicat la 226.000, iar soldaţii care i-au înlocuit nu se ridicau la nivelul celor pierduţi. Rămăşiţele armatelor română, maghiară şi italiană au fost retrase, ceea ce însemna o pierdere de încă

pe puţin 200.000 de oameni.

Pierderile sovietice nu au fost documentate până în 1993. În etapa defensivă (17 iulie – 18 noiembrie 1942), 323 856 (59, 2%) din totalul de 547.000 de soldaţi au pierit. Ofensiva (19 noiembrie 1942 – 2 februarie 1943) a luat mult mai puţine vieţi: dintre cei 1 143.500 de soldaţi au pierit doar 154 885 (13, 5%), iar pe Don încă 55 874. Pierderile sovietice s-au ridicat la 534 615, dar aceştia au putut fi înlocuiţi din trupele de rezervă şi prin mobilizarea obligatorie în teritoriile recucerite.

Grupul de Armate A a fost forţat să plece din Caucaz, cu excepţia Peninsulei Taman şi a zonei de coastă Tuapse-Novorossiisk. Planul sovietic iniţial, de a-l încercui înaintând pe Don spre zona de coastă, a trebuit schimbat când s-a aflat că în capcana de la Stalingrad erau de trei ori mai mulţi soldaţi decât se credea. Au trebuit reţinute aici mai multe trupe, pentru expediţia pe Don rămânând destul de puţine. Grupul de Armate A a scăpat de la distrugere, dar retragerea acestuia a eliminat ameninţarea faţă de câmpurile petrolifere şi fanteziile naziştilor de înaintare către câmpurile petrolifere din Orientul Mijlociu şi întâlnirea în India cu japonezii care veneau dinspre Birmania.

O contraofensivă lansată pe 15 februarie de către Manstein a fost o surpriză completă şi a recuperat mult din teritoriile pierdute, inclusiv Harkovul, forţându-i pe sovietici să se retragă în nordul Doneţkului. Dar dezgheţul din primăvară a adus o pauză.

Retragerile sovietice au creat o „pungă” uriaşă centrată pe Kursk, iar planul lui Hitler pentru vara anului 1943 era să distrugă cele două fronturi (Centru şi Voronej) care o apărau. Dorind ca ofensiva „Zitadelle” („Citadela”) să beneficieze de cât mai multe tancuri Tiger (grele) şi Panther (medii) şi tunuri motorizate Ferdinand, a amânat-o de câteva ori, startul fiind fixat, în cele din urmă, pe 5 iulie.

Informaţiile sovieticilor despre intenţiile germanilor şi desfăşurarea forţelor acestora s-au îmbunătăţit

considerabil în această pauză. Nicio sursă sovietică ori post-sovietică

Tanc nazist distrus în zona capului de pod de la Prohorovka. (Novosti [Londra])

nu a putut explica această ameliorare a informaţiilor între februarie şi aprilie. Pe 8 aprilie, Jukov era suficient de încrezător că cunoştea planurile germanilor, pentru a-i propune lui Stalin apărarea „pungii” spre a-i măcina pe germani, iar apoi o contraofensivă pe întreaga jumătate sudică a frontului. După consultarea comandanţilor de front Rokossovski şi Vatutin, pe 12 aprilie, Stalin a acceptat propunerea.

Planul lui Hitler a fost primit cu reacţii diferite din parte generalilor implicaţi, când s-au întâlnit la München, pe 4 mai. Model nu credea în acurateţea planului de alocare a resurselor; Kluge şi Manstein voiau devansarea acţiunii, înainte ca Armata Roşie să-şi consolideze forţele mai mult. Guderian, acum inspector general al Forţelor

Mobile, s-a opus cu putere oricărei ofensive în est. Forţele Axei din nordul Africii mai aveau nouă zile până la capitulare, iar o invazie anglo-americană în Europa era inevitabilă, dacă nu iminentă. Guderian voia să strângă tancurile pentru apărare, nu să le risipească prin stepă. Hitler n-a ascultat de nimeni. Model a primit doar o parte din resursele suplimentare cerute. Kluge şi Manstein nu au obţinut devansarea, pentru că Hitler voia să aştepte sosirea mai multor tancuri noi. Guderian va afla că marea majoritate a tancurilor pe care le voia au fost distruse la Prohorokva, pe 12 iulie.

Norocul apărătorilor sovietici a fost că unul dintre noile tancuri Tiger s-a împotmolit în timpul încercărilor de pe frontul de la Leningrad. L-au capturat şi au aflat cum pot lupta împotriva acestei blindate. În „pungă”, soldaţii şi 300.000 de civili au săpat aproape 9 650 km de tranşee şi şanţuri antitanc şi mii de cuiburi de puşcași. Şase centuri de apărare se întindeau pe 175 km de la linia frontului, cu încă două unde se afla nou-creatul Front Stepă, şi o a noua de-a lungul malului estic al Donului. Minele au fost amplasate la o

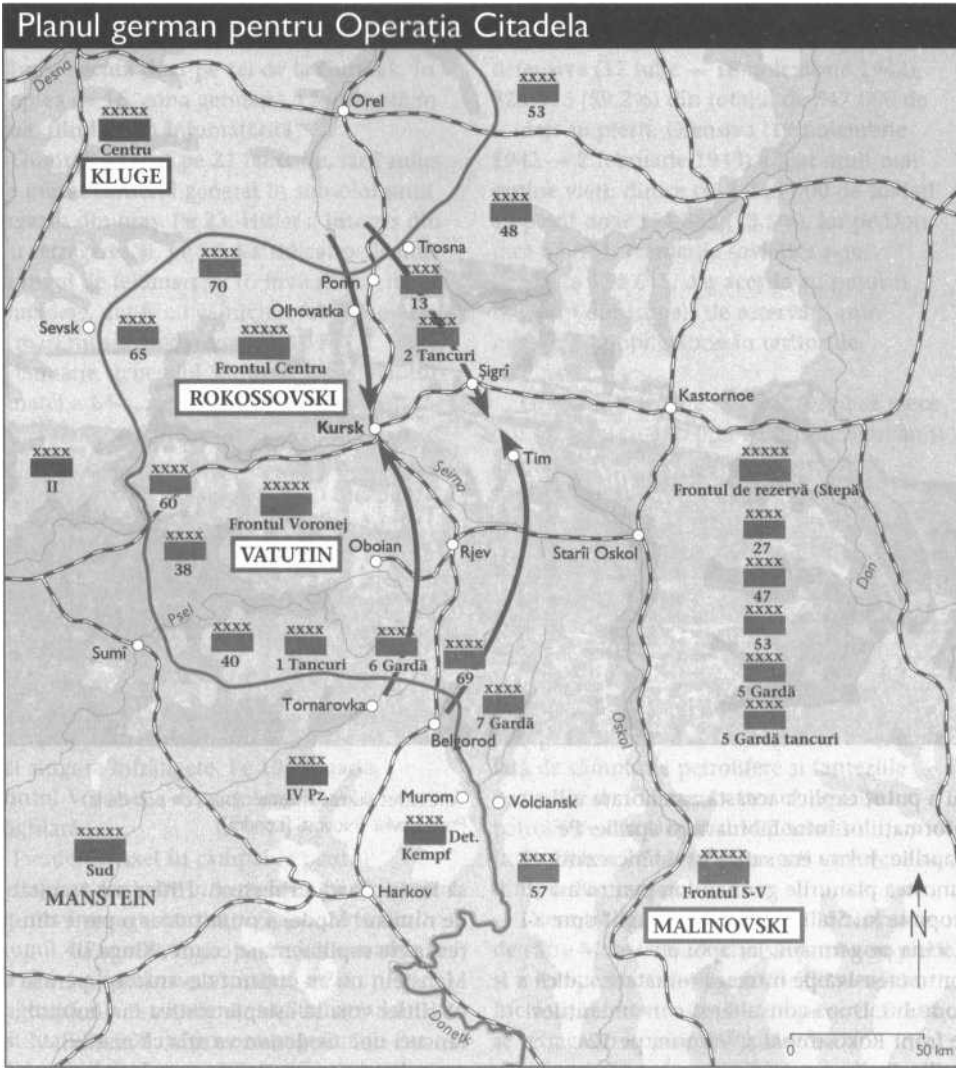

Intenţia era de a elimina „punga” prin metoda clasică, blocându-i gurile de la nord şi de la sud. Dar sovieticii se aşteptau la acest lucru.

densitate (1.500 de mine antitanc şi 1 690 de mine antipersonal pe kilometru de front) de patru ori mai mare decât la Stalingrad, existând şi mai multă artilerie decât infanterie în „pungă”, inclusiv 92 de regimente din rezervele Stavka. Pentru a asigura aprovizionarea, au fost construite o nouă linie ferată şi peste 2 900 km de

drumuri. Unele divizii fuseseră decimate până la 1.000 de oameni, astfel că au fost aduse întăriri.

Fronturile Centru şi Voronej aveau 1 272 700 de oameni, pe o distanţă de 560 km, cu 3 306 tancuri şi tunuri de asalt, 19 300 de tunuri şi mortiere şi 920 de lansatoare multiple de rachete, numite „katiuşe" de sovietici şi „orgile lui Stalin" de către germani. În spatele lor, în rezervă, se afla Frontul Stepă, cu 400.000 de oameni şi încă o armată de tancuri. Acestea depăşeau cu mult grupurile de Armate Centru şi Sud, cu cei 900.000 de oameni, 2 700 de tancuri şi 10.000 de tunuri. Pe 2 iunie, Hitler a ordonat ca ofensiva să înceapă pe 5. În acea zi, Stakva i-a avertizat pe ambii comandanţi de front să se aştepte la un atac până pe 6 iulie.

Prizonierii şi dezertorii germani au confirmat că atacul împotriva Frontului Centru trebuia să înceapă la ora 3 dimineaţa, pe 5 iulie, după un bombardament de artilerie de 30 de minute. Jukov se afla la cartierul general al lui Rokossovski şi, după ce au aflat acestea, au ordonat un contraatac de artilerie la ora 2, 20. Jukov îşi va da seama apoi că a fost prea devreme, înainte ca tancurile şi infanteria germane să-şi fi ocupat poziţiile. Asaltul a început la 5, 30, cu câteva divizii de Panzere în avangardă şi cinci divizii de infanterie pentru sprijin. Trupele lui Model au avansat aproape 10 km pe un front de 32 km în acea zi; dar Rokossovski şi-a retras doar al doilea inel defensiv. Germanii un avansat, dar au pierdut multe tancuri şi trupe, fiind opriţi după două zile.

Grupul de Armate Sud nu a început nici el mai bine. Ploaia torenţială din timpul nopţii şi zilei următoare a îngreunat traversarea râurilor, încetinind şi infanteria, şi tancurile. Cu toate acestea, Corpurile 48 Panzere şi 2 Panzere SS au străpuns prima linie defensivă sovietică şi, până a doua zi seara, au avansat 11 km. Vatutin, în ciuda obiecţiilor lui Jukov şi Stalin, şi-a îngropat tancurile pentru a oferi ajutor infanteriei, aşa că Stavka i-a trimis armatele a 5-a gardă tancuri şi a 5-a gardă de la Frontul Stepă. Pe 12 iulie, Armata a 5-a gardă tancuri (cu 850 de tancuri şi

tunuri motorizate) s-a întâlnit cu Corpul 2 Panzere SS (cu 600 de tancuri) lângă Prohorovka, în cea mai mare bătălie de tancuri a războiului. Pierderile au fost grele de ambele părţi, dar germanii s-au retras, iar de aici înainte generalii de tancuri sovietici nu au mai pierdut avantajul.

În acea zi, fronturile vest şi Briansk, la nord de „pungă", au atacat spre Orel, ameninţând ariergarda Armatei a 9-a germane, în Operaţia Kutuzov (începutul contraofensivei). Iniţial au trimis trei armate, dar când germanii le-au ţinut piept, au mai trimis încă trei.

Apoi, alte evenimente au captat atenţia lui Hitler. Pe 10 iulie, forţele anglo-americane au invadat Sicilia; era clar că, în curând, aveau să ajungă pe continent, iar entuziasmul italienilor se evapora. Pe 13 iulie, Hitler le-a spus lui Kluge şi Manstein că abandona „Citadela" şi transfera un set de divizii în vest. Manstein a obiectat în van.

Mussolini a fost răsturnat pe 25 iulie, iar suspiciunile lui Hitler că Italia va capitula sau va trece de cealaltă parte au fost confirmate de o interceptare radio a unei discuţii dintre Churchill şi Roosevelt. Ca să elibereze trupe pentru Frontul de Vest, pe 1 august, Hitler a ordonat evacuarea imediată a „pungii" de la Orel.

A doua etapă a contraofensivei sovietice (Operaţia Rumianţev) implica fronturile sud şi sud-vest. Pentru a le opri, Manstein a trimis mare parte din blindatele sale în zona Harkovului. Imediat după aceasta, pe 3 august, Jukov a trimis fronturile Voronej şi Stepă şi aripa dreaptă a Frontului sud-vest în a treia etapă, un avans către Belgorod şi Harkov. Germanii au fost luaţi total prin surprindere şi, pe 5 august, au pierdut oraşele Belgorod şi Orel. Întăririle din Grupul de Armate Centru şi întoarcerea grabnică a unor forţe trimise în sud au oprit temporar ofensiva sovietică. Hitler a insistat să fie păstrate Harkovul şi bazinul Donețkului, dar, pe 7 august, a început a patra etapă a contraofensivei (Operaţia Suvorov-l): Frontul vest şi aripa stângă a Frontului Kalinin au trimis 11 armate şi câteva formaţiuni mai mici către Smolensk.

Eroarea opiniei germanilor că rezervele sovieticilor sunt pe terminate devenise evidentă. Cifre publicate în 1993 arată că cele opt fronturi implicate în contraofensivă cuprindeau 4 696 100 de oameni, de patru ori mai mult decât atacul de la Stalingrad. Aproape 358.000 dintre aceştia au fost pierduţi „irevocabil”, dar o rată de 7, 7% pierderi reprezenta o îmbunătăţire considerabilă faţă de cele 13, 5% din

contraofensiva de la Stalingrad. Pierderile Wehrmachtului (448.000) au fost aproape duble faţă de Stalingrad (226.000).

Campania din Kursk a fost mai hotărâtoare decât cea de la Stalingrad şi pe alte direcţii. Era prima ofensivă de vară importantă a Armatei Roşii, şi ultima a germanilor.

După Stalingrad, Manstein a organizat o contraofensivă uriaşă; după Kursk, aşa ceva nu mai era posibil. De acum înainte, Armata Roşie va avea o superioritate copleşitoare în oameni, tancuri, tunuri şi aparate de zbor şi va galopa peste fluvii (Nipru-Vistula-Odra-Elba) pentru a face joncţiunea cu englezii şi americanii. Pierderile enorme din 1941 transformaseră în poveste „tăvălugul rus”. Kurskul l-a reactualizat şi l-a făcut mai puternic, pe măsură ce noile teritorii ofereau noi recruţi, în timp ce capacitatea Germaniei de a înlocui pierderile s-a diminuat, iar aliaţii ei au început să dispară.

Pe 13 august, Frontul Stepă a intrat în Harkov, şi germanii s-au retras după zece zile. Următoarea ţintă a sovieticilor era bazinul Doneţkului. Pe 27 august, Manstein a încercat să provoace o decizie la Hitler: ori să întărească poziţia, ori să o abandoneze. Nu a reuşit. Italia era pe punctul de a dezerta, aşa că Hitler trebuia să găsească resurse pentru a o ocupa şi pentru a înlocui trupele italiene din Balcani, înainte de avansul Aliaţilor. Dintre cele 227 de divizii germane, 197 (70%) erau pe Frontul de Est, iar noile angajamente se vor sprijini în special pe acestea. Manstein a trebuit să se retragă dincolo de Nipru, reţinând doar capetele de pod pe malul estic la Dnepropetrovsk şi de la Zăporojie până pe coastă.

Asalt sovietic cu infanterie şi tancuri. (AKG Berlin)

Prima „fandare” sovietică a fost către Nipru. Fronturile Centru, Voronej şi Stepă, rebotezate în octombrie ca fronturile 2 bielorus, 1 şi 2 ucrainene, s-au apropiat de acesta pe un front lung de 600 km, în ultimele zece zile din septembrie. Au cucerit capetele de pod de pe malul vestic, apoi s-au oprit pentru a se regrupa, a realimenta şi pentru a înlocui pierderile. Trupele erau organizate în 116 divizii de infanterie, 12 corpuri de tancuri şi cinci de motorizate şi 12 brigăzi. Deşi era în mare parte o armată pedestră, mobilitatea, mai ales în aprovizionare, fusese mult ameliorată de jeepurile şi camioanele de 3 t de la americani, dintre care 434.000 fuseseră trimise în timpul războiului. Acestea, plus

maşinile-unelte americane, au permis industriei sovietice să construiască până la 2000 de tancuri pe lună, dublu faţă de maximumul producţiei germane. Acestei oşti, Grupul de Armate Sud îi putea opune doar 37 de divizii de infanterie şi 17 de Panzere sau infanterie motorizată (numite acum Panzergrenadier). Toate erau serios sub capacitate, având doar 257 de tancuri şi 220 de tunuri de asalt (o medie de 15 tancuri şi 13 tunuri pe divizie).

În ceafa germanilor erau trei armate sovietice care luaseră un cap de pod la Bukrin (80 de km de Kiev) şi unul la Liutej (32 km nord-est de oraş). Prima tentativă de recucerire a oraşului a fost de la Bukrin, pe 16 octombrie, dar luptele au adus pierderi grele în patru zile, aşa că Jukov a încercat celălalt capăt de pod. A trebuit să-şi mute 200 km armatele de tancuri. Pentru a nu alerta duşmanul, manevra a fost făcută noaptea, vremea rea ţinând la sol avioanele Luftwaffe.

Ofensiva a început pe 3 noiembrie, cu trei armate atacând din nord. Armata a 4-a Panzere nu i-a putut opri, iar Hitler l-a destituit pe comandantul ei, Hoth. Kievul cade pe 6 noiembrie, iar avansul sovietic continuă până pe 26 noiembrie, când ploaia de toamnă şi noroiul imobilizează ambele părţi.

La sud, Vasilevski a coordonat ofensiva cu fronturile 3 şi 5 ucrainene, trecând Niprul. Obiectivul iniţial era capul de pod de la Zăporojie, ţinut de o parte de Armata 1 Panzere, iar pe 10 octombrie aici au fost aruncate trei armate. Podul este cucerit pe 14, privându-i pe germani de singura cale de aprovizionare a Grupului de Armatea din Crimeea. Pe 23 octombrie, Frontul 4 ucrainean a luat Melitopolul şi, pe 25, Frontul 3 ucrainean a intrat în Dnepropetrovsk. La sfârşitul lunii, ambele fronturi se găseau pe cursul inferior al Niprului, două armate în nordul Crimeii, iar Grupul de Armate A era izolat. Pe 16 octombrie, a început ofensiva fronturilor 2 şi 3 pentru a distruge Armata 1 Panzere. Au avansat mult, dar o contraofensivă a Corpului 40 Panzere (generalul Schörner) a luat Krivoi Rog, împingând Frontul 2

Stepele Ucrainei nu permiteau partizanilor operaţii extinse, aici activând grupuri mici. În Bielorusia şi în ţările baltice, pădurile şi mlaştinile au fost un mediu propice pentru formarea unor grupuri mari de partizani care să controleze arii extinse. Aceştia au contribuit mult la victoriile sovietice de la Kursk, în 1943, şi din Bielorusia, în 1944, distrugând comunicaţiile germanilor şi supraveghind mişcările trupelor Unii partizani din Ucraina şi din ţările baltice erau naţionalişti, luptând şi contra sovieticilor în februarie 1944, partizanii naţionalişti l-au ucis pe generalul Vatutin. Aceste formaţiuni antisovietice au fost active până în 1947.

ucrainean pe Inguleţ, cu pierderi mari de tancuri şi 5.000 de prizonieri.

Dar aceste succese germane nu au putut schimba cursul general: fronturile bielorus (Rokossovski) şi 1 ucrainean (Vatutin) puteau separa grupurile de armate Centru şi Sud. Pentru a proteja continuitatea cu Grupul de Armate Centru, pe 29 decembrie, PAGINA ALĂTURATĂ SUS: Imagine care arată amploarea distrugerilor făcute de partizanii sovietici. (AKG Berlin) PAGINA ALĂTURATĂ JOS: Pedepsele sălbatice aplicate de germani partizanilor prinşi. (AKG Berlin)

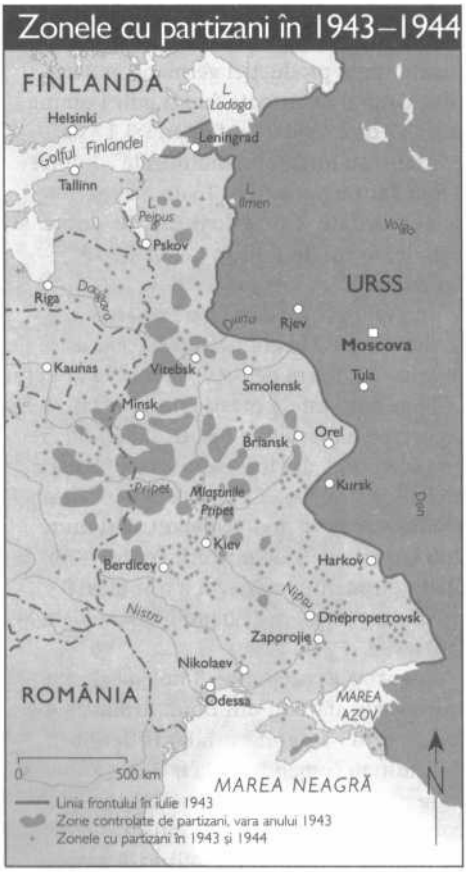

Manstein a trimis Armata 1 Panzere pentru a se uni cu Armata a 4-a Panzere.

De la abandonarea „Citadelei”, Grupul de Armate Centru a fost la fel de asaltat ca şi Grupul de Armate Sud. Trupele lui Kluge erau rărite şi fără întăriri din vest, pentru că Hitler considera invazia anglo-americană ca fiind iminentă.

Terenul din centrul şi nordul frontului (păduri şi mlaştini) era mult mai potrivit pentru un război de gherilă decât spaţiile deschise din Ucraina. Kluge a trebuit să dedice mai multe trupe pentru a apăra liniile de comunicaţie şi de a lupta cu partizanii. Operaţia Herman, din iulie şi august, în provincia Baranovici, a implicat 50.000 de germani contra partizanilor.

Războiul cu partizani începuse în 1941, iniţial cu atacuri aleatorii din partea soldaţilor sovietici rătăciţi, dar, la mijlocul lui 1943, ajunsese un fenomen organizat care crea probleme mari, mai ales Grupului de Armate Centru. Partizanii (descrişi în epoca sovietică drept eroi care beneficiau de sprijinul necondiţionat al populaţiei) erau de obicei o pacoste pentru ţărani. Aceştia puteau la fel de bine fi ucişi de partizani, dacă nu-i ajutau, sau de germani, dacă îi ajutau pe partizani, iar dacă partizanii ucideau germani, satele din apropiere erau de obicei distruse şi populaţia masacrată. Pe măsură ce represaliile germane se înteţeau, iar soarta războiului se întorcea împotriva lor, sprijinul ţăranilor pentru partizani a crescut, iar pe la mijlocul lui 1943, acţiunile acestora erau coordonate cu cele ale armatei. Pe 3 august, a început „războiul liniilor ferate” în sprijinul ofensivei duse de fronturile vest şi Kalinin. Principalele ţinte erau liniile ferate de aprovizionare a grupurilor de armate Nord şi Centru: au luat parte 167 de unităţi de partizani, cu aproape 100.000 de oameni, şi a ţinut până pe 15 septembrie, avariind grav liniile germane de aprovizionare.

Frontul de la Istmul Kareliei până pe coasta arctică era ţinut de finlandezi şi de Armata a 20-a vânători de munte germană (la nord). Singura democraţie din cadrul Axei, Finlanda a depus eforturi pentru a prezenta războiul ca nefiind unul de cucerire, ci de redobândire a teritoriilor pierdute în 1940. Trupele finlandeze s-au oprit la graniţa din 1939 sau la prima poziţie dincolo de aceasta. Nu au depus eforturi pentru a întrerupe linia ferată Murmansk, pe unde trecea cam un sfert din ajutoarele Aliaţilor, şi, spre disperarea lui Hitler, au refuzat să ia parte la atacul Leningradului. Stavka a lăsat forţe relativ reduse de-a lungul frontului finlandez şi aştepta ca Finlanda să admită că greşise. Propunerile de pace făcute de sovietici, în

1943, au fost respinse, dar presiunea anglo-americană şi percepţia că Germania începea să piardă au dus la intensificarea eforturilor Finlandei de a ieşi din război. Armata a 20-a vânători de munte putea fi o problemă şi un ostatic, deopotrivă. Pe 28 septembrie, Hitler a ordonat să fie menţinut nordul Finlandei, mai ales

portul Petsamo şi mina de nichel, dacă Finlanda ar fi cerut armistiţiu.

Bătălia pentru Nipru s-a încheiat la 22 decembrie. Într-o lună de lupte, Grupul de Armate Sud a împins Frontul 1 ucrainean cu 40 km înapoi, dar nu a putut stabili o linie pe Nipru. Pe 24 decembrie, Stavka a început recucerirea Ucrainei de pe malul drept, folosind toate fronturile ucrainene şi Frontul 2 bielorus. Cu 188 de divizii, 19 corpuri, 13 brigăzi şi 2 406 100 oameni, cele cinci fronturi erau cât întreaga forţă a Wehrmachtului de pe Frontul de Est (2 850.000 de oameni). Aveau de trei ori mai multe tancuri şi tunuri decât germanii, frontul lor fiind lung de peste 1 300 km.

1944

Avansul sovietic în sud a continuat timp de 116 zile. Când s-a încheiat, pe 17 aprilie

1944, linia frontului se mutase cu 480 km faţă de decembrie. În ciuda venirii a 34 de divizii germane din Occident, Armata Roşie a ajuns la Carpaţii Orientali şi a trecut pe teritoriul inamic, respectiv în România (nord-vestul Moldovei a fost ocupat după luptele din mai-august). Stalin acceptase de mult strategia lui Jukov şi Vasilevski prin care operaţiile limitate, cu obiective clare, erau preferabile ofensivelor generale prin concentrarea resurselor. Dar acum era posibil nu numai ca operaţiile „limitate” să devină foarte mari, ci chiar să fie organizate două concomitent. Pe 14 ianuarie, a fost lansată o altă ofensivă contra Grupului de Armate Nord. Obiectivele erau ridicarea asediului Leningradului şi împiedicarea despresurării Grupului de Armate Sud. Au fost implicate fronturile Leningrad şi Volhov, parte a Frontului 2 baltic, şi flota baltică, cu 732.500 de soldaţi şi 89 600 de marinari. Ofensiva a durat până pe 1 martie şi i-a împins pe germani 280 km, pe un front lung de 595 km, trupele sovietice ajungând în Estonia prima dată după 1941. Germanii au lovit greu Frontul Leningrad, care a pierdut 56 564 de oameni (13, 5%), dar pierderile totale, de 76 686 oameni, se ridicau la 9, 3%.

Grupul de Armate Centru rămăsese oarecum în interiorul frontului, zonă botezată de sovietici „balconul bielorus” în februarie, sovieticii au conceput planurile pentru eliminarea acestuia. În acest timp, a fost organizată o a treia operaţie în sud: Frontul 4 ucrainean (generalul Tolbuhin), Armata independentă de coastă (generalul Eriomenko), Armata a 4-a aeriană, flota Mării Negre şi flotila din Azov contra Armatei a 17-a din Crimeea. Aici au fost implicate „numai” 30 de divizii, un corp şi cinci brigăzi şi a fost recucerită baza navală de la Sevastopol. Armata a 17-a a opus o rezistenţă puternică, dar pierderile sovieticilor s-au ridicat la 17 754 de oameni (3, 8% din trupele implicate).

Pregătirile pentru asaltul asupra „balconului” au continuat în cel mai strict secret. Armata Roşie i-a făcut pe germani să aştepte principala ofensivă în nord şi în sud, nu în centru, la fel cum anglo-americanii i-au făcut să creadă ca debarcarea se va produce la Pas de Calais, nu în Normandia. Au fost redeschise staţiile radio în nord şi sud cu mesaje false de la presupuse baze şi parcuri de tancuri protejate de aviaţie, iar instrucţiunile pentru unităţile antiaeriene era să nu opună o rezistenţă prea îndârjită faţă de avioanele germane de recunoaştere. Serviciul „Armatele străine din est” a prezis o vară calmă pentru Grupul de Armate Centru, iar întăririle au fost trimise către grupurile de armate Nord şi Sud (numele actual fiind Ucraina de Nord).

Planul sovietic (Bagration) cuprindea o serie de patru ofensive, ultimele două dependente de succesul celorlalte. Prima, începută pe 10 iunie, a implicat părţi din fronturile Leningrad şi Karelia şi dorea să atragă forţele germane departe de „balcon” şi să silească Finlanda să capituleze. A doua, principală, a fost pornită de fronturile 1 baltic, 1, 2 şi 3 bieloruse împotriva Grupului de Armate Centru (mareşalul Busch) la nord şi sud de Minsk. Dacă ar fi avut succes, Frontul 1 ucrainean (feldmareşalul Konev) ar fi trebuit să intre în Polonia, iar fronturile 2 (generalul Malinovski) şi 3 (generalul Tolbuhin) ucrainene în

România, pentru a o sili să capituleze, cucerind singurul câmp petrolifer important al Axei, Ploieştiul. Numele a fost ales de Stalin din istorie: Bagration – georgian ca şi el, prinţ şi general în armata rusă, ucis în 1812 în luptele cu Napoleon.

Debarcarea din Normandia de pe 6 iunie a necesitat ca, pe acest front, să fie trimise forţe germane importante. Aceasta a uşurat oarecum sarcina Armatei Roşii, dar Frontul de Est mai avea 228 de divizii ale Axei (aflate mult sub capacitatea optimă), faţă de cele 58 de pe Frontul de Vest. Evenimentele din Franţa vor cere ca mai multe trupe să fie prezente în vest, iar Luftwaffe trebuia să facă faţă acum superiorităţii forţelor aeriene sovietice superioare şi bombardamentelor din partea Aliaţilor. Aceasta a ocupat mai bine de o treime din aparatele de zbor şi o parte mult mai mare din producţia de arme, iar Flota aeriană 6 (care sprijinea Grupul de Armate Centru) a rămas cu doar 40 de aparate de zbor funcţionale în faţa celor 7.000 sovietice.

Partizanii au avut o contribuţie importantă. Pe 19 iunie, timp de şapte zile, au lansat atacuri susţinute împotriva liniilor de comunicaţie şi aprovizionare ale Grupului de Armate Centru. Au dinamitat 1 100 de poduri, au deraiat multe trenuri şi au distrus mii de locomotive şi vagoane. Pe 21 iunie, le-au venit în ajutor bombardierele, iar pe 23, infanteria urmată de 31.000 de tunuri, cu o densitate de 170 de tunuri sau katiuşe pe kilometru.

Grupul de Armate Centru, cu două divizii de Panzere şi 36 de infanterie, avea de-a face cu 168 de divizii, 12 corpuri de tancuri şi 20 de brigăzi. Iar Hitler le-a îngreunat situaţia, ordonând ca numeroase oraşe să fie transformate în fortăreţe contra valului sovietic. Dar valul a trecut pur şi simplu peste ele. De exemplu, Armata a 3-a Panzere (generalul Reinhardt), care nu avea decât o brigadă de tunuri de asalt şi un batalion de distrugătoare de tancuri Hornet de 88 mm, plus 11 divizii de infanterie, avea de înfruntat cele 24 de divizii de infanterie ale Frontului 1 baltic, un corp de tancuri şi 11 divizii de infanterie ale Frontului 3 bielorus. Totuşi, Hitler a ordonat ca patru

divizii să staţioneze în „fortăreaţa” de la Vitebsk.

Pe 23 iunie, prima zi a Operaţiei Bagration, Frontul 1 baltic a avansat 16 km pe un front de 56 km, iar seara, Reinhardt a cerut permisiunea lui Busch de a evacua imediat Vitebskul. Busch a refuzat, aşa că, a doua zi, Reinhardt i-a telefonat lui Zeitzler, care era cu Hitler în Bavaria. Acesta l-a consultat pe Hitler, care a insistat să fie păstrat Vitebskul. După câteva minute, Reinhardt a aflat că drumul spre vest era ameninţat, aşa că l-a contactat din nou pe Busch, care a vorbit mai departe cu Hitler. Acesta a refuzat din nou, dar după două ore a autorizat retragerea, cu condiţia să fie lăsată acolo o divizie.

Reinhardt a considerat lucrul acesta un sacrificiu inutil, dar a acceptat pentru a salva celelalte trei divizii, puse sub comanda comandantului Goliwitzer. Însă a doua zi, 25 iunie, Frontul 3 bielorus s-a întâlnit cu Frontul 1 baltic, încercuind Vitebskul. Dintre cei 35.000 de oameni ai lui Goliwitzer doar 10.000 au supravieţuit pentru a se preda: obsesia lui Hitler l-a costat pe Reinhardt o treime din trupele sale şi aşa copleşite.

Pe 24 iunie, Frontul 1 bielorus (mareşalul Rokossovski), cu şase corpuri de tancuri, 77 divizii de infanterie şi nouă de cavalerie, a început ofensiva. Pe 27 iunie, a încercuit Bobruiskul şi mare parte din Armata a 9-a germană (generalul Jordan) şi, împreună cu Frontul 2 bielorus (generalul Zaharov), era pe punctul de a încercui Moghilevul şi Armata a 4-a germană (von Tippelskirch). Doar o retragere rapidă mai putea salva Grupul de Armate Centru, dar Hitler a refuzat sub pretextul impresiei proaste pe care o vor lăsa aliaţilor Germaniei, mai ales finlandezilor. Cu greu i-a permis lui Busch să scoată armatele a 4-a şi a 9-a, dar a desenat pe hartă o linie pe care i-a interzis lui Busch să o treacă. Pe 28 iunie, sovieticii trecuseră deja de aceasta, aşa că l-a înlocuit pe Busch cu feldmareşalul Model, comandantul Grupului Ucraina de Nord.

În nord, Grupul de Armate Nord începuse să fie strivit de Frontul 1 baltic, iar avansul sovieticilor în sud îi

ameninţau flancul. Comandantul acestuia, generalcolonelul Lindemann, a cerut permisiunea de a se retrage pe un front mai scurt şi mai uşor de apărat. Hitler l-a înlocuit cu generalul Friessener.

Minskul a căzut pe 4 iulie; mare parte din armatele a 4-a şi a 11-a, circa 100.000 de oameni, au fost prinse la est şi au fost distruse în următoarele şapte zile. Pe 17 iulie, cei 57.000 de prizonieri au fost purtaţi prin Moscova, urmaţi simbolic de maşini de curăţat străzile. Aproximativ 28 din cele 38 de divizii ale Grupului de Armate Centru au fost distruse, cu 300.000 de oameni ucişi. Din cele patru armate ale Grupului de Armate Centru, a 4-a şi a 9-a au fost nimicite, ca şi nouă din cele 11 divizii de Panzere. Armata a 2-a (Weiss) a rămas relativ intactă, dar la o distanţă de 400 km de Armata a 2-a Panzere.

Reacţia sovieticilor a venit rapid. Frontul 1 baltic a avansat către Vilnius, care a fost cucerit pe 13 iulie de Frontul 3 bielorus.

Improvizaţii – infanteriştii sovietici trec fluviul Dvina în timpul Operaţiei Bagration. (IWM NYP 31 I36 PR2) împingând resturile Armatei a 3-a Panzere către nord-vest. Frontul 2 bielorus a avansat 225 km în 10 zile, până la 80 km de graniţa cu Prusia, iar Frontul 1 bielorus a continuat marşul în Polonia spre Vistula, la finalul lui iulie, apropiindu-se de Varşovia.

Pe 1 august, Armata Krajowa, loială guvernului în exil de la Londra, a început insurecţia din Varşovia când zgomotul tunurilor sovietice sugera apropierea iminentă a trupelor acestora. Mareşalul Rokossovski, comandantul Frontului 1 bielorus, nu a fost informat, iar Stalin, care voia să dea puterea Comitetului Naţional Polonez (comunist), a denunţat insurecţia ca fiind o încercare a guvernului din exil de a pune mâna pe Varşovia.

Frontul 1 bielorus avea motive întemeiate de a se opri la Vistula: ataca de două luni, avansase 640 km, avea 28% pierderi şi nu mai era aprovizionat. Sarcina lui, pe care o îndeplinise cu exactitate, fusese să cucerească nişte capete de pod şi apoi să se regrupeze. Nu i se ceruse să cucerească Varşovia şi, la finalul lui iulie, a fost împins înapoi 24 – 32 km. Dar comandantul Armatei Krajowa, generalul Bór-Komorowski, i-ar fi spus lui Rokossovski că intenţiona să aştepte reaprovizionarea Frontului 1 bielorus (care includea Armata 1 poloneză echipată de sovietici).

Pe 3 august, tunurile din est au tăcut. Apoi Armata Krajowa a luptat singură împotriva germanilor bine echipaţi, cu tancuri şi sprijin aerian. A fost înghesuită în

arii din ce în ce mai restrânse, iar la începutul celei de-a şasea săptămâni, Bor a fost autorizat să ceară termeni pentru capitulare. Tratativele mediate de Crucea Roşie poloneză au dus la o scurtă întrerupere a focului pe 8 şi 9 septembrie, căci începuse să se mişte Frontul 1 bielorus. În următoarele cinci zile, sovieticii şi Armata 1 poloneză au eliminat rezistenţa germană de la capetele de pod de pe malul estic al Vistulei. Dar pe 11, nou-sosita Divizie 25 Panzere a împins Armata Krajowa de pe malul vestic. Armata 1 poloneză a încercat o contraofensivă, în nopţile de 16 şi 17, dar cei care au supravieţuit traversării au fost spulberaţi de tirurile germane.

Pe 16 august, cererile lui Roosevelt şi Churchill către Stalin au avut ca rezultat

Soldaţii Armatei I poloneze, Frontul I bielorus, se întorc acasă. (AKG Berlin)

doar o denunţare a insurecţiei ca „*o* aventură necugetată” de care comandamentul sovietic „trebuie să se distanţeze”. Apoi Aliaţii au încercat să-i aprovizioneze pe insurgenţi pe calea aerului şi au cerut lui Stalin permisiunea de a se aproviziona cu combustibil pe aerodromurile controlate de sovietici. Stalin a refuzat iniţial, iar necesitatea de a duce şi combustibilul pentru întoarcere a limitat sever încărcătura avioanelor. Mai mult, lipsa ajutorului aerian sovietic deasupra Varşoviei făcea ca ajutoarele să fie paraşutate de la o altitudine foarte mare, iar majoritatea cădeau în fluviu sau în liniile germane. Abia pe 10 septembrie s-a mai înmuiat Stalin. A fost organizat un convoi aerian de aprovizionare compus din 110

bombardiere americane, dar la acel moment Armata Krajowa controla un spaţiu atât de restrâns, încât i-au parvenit doar 30% din ajutoare. De pe 13 septembrie, a început şi flota aeriană sovietică să arunce provizii, dar prea târziu pentru a mai avea vreun impact. Insurecţia s-a încheiat pe 2 octombrie, după o capitulare negociată.

Operaţia Bagration a luat sfârşit oficial pe 29 august, ţinând 68 de zile. Pe un front de aproape 1 125 km, forţele sovietice au avansat 545 – 600 km, cu viteză mai mare decât înainte. La Moscova, în 1941, făcuseră cel mult 6 km pe zi, la Stalingrad 4, 5 km şi la Kursk 10 km pe zi. În Operaţia Bagration au atins 25 km în prima etapă şi 14 în a doua. Pierderile au fost de 180 040 de oameni, 7, 7% din cei 2 411 600 de militari, la fel ca în ofensiva de la Kursk şi mult mai puţin decât la Stalingrad (13, 5%) şi cu câştiguri mult mai importante decât în ultimele.

Trupele sovietice debarcă pe coasta finlandeză. (AKG Berlin)

Dat fiind că ofensiva avusese succes, pe 13 iulie, Frontul 1 ucrainean (Konev) a lansat-o pe următoarea,

Operaţia Lvov-Sandomierz, împotriva Grupului de Armate Ucraina de Nord. Aceasta s-a încheiat pe 29 iulie, la fel de victorioasă. Trupele lui Konev au trecut Vistula pe la Sandomierz şi au stabilit un cap de pod pentru următorul avans în Silezia. La cât de slăbit era Grupul de Armate Ucraina de Nord, rata zilnică de avans a fost şi mai mare (de 65 km), iar pierderile mai reduse (6, 5%) decât în Operaţia Bagration.

A patra ofensivă, împotriva Grupului de Armate Ucraina de Sud şi a României, a pornit pe 20 august cu fronturile 2 şi 3 ucrainene. Şi aceasta s-a terminat pe 29 august, după numai 10 zile. Lăţimea frontului a fost de 505 km, iar avansul între 300 şi 320 km; media zilnică de avans a fost de 25 km pentru infanterie şi 32 km pentru forţele mobile. Pierderile (13 197) au fost de numai 1% din trupele ce însumau 1, 3 milioane de oameni, dar victoria fost doar parţială: Grupul de Armate Ucraina de Sud a trebuit să se retragă, dar Manstein i-a dejucat lui Jukov planul de o încercui şi distruge. Din punct de vedere politic, a fost un triumf. Cu ajutor de la românii care întorseseră armele împotriva Germaniei, pe 30 august, Frontul 2 ucrainean a ocupat Ploieştiul, intrând în Bucureşti pe 31. România a semnat armistiţiul la Moscova, pe 12 septembrie, şi s-a angajat să ofere cel puţin 12 divizii de infanterie pentru lupta cu germanii.

Problemele Germaniei în Balcani au implicat apoi Bulgaria, care se alăturase Axei în 1941, dar nu declarase război URSS. Pe 26 august, Frontul 3 ucrainean a ajuns în apropiere, a reafirmat neutralitatea acesteia, a ordonat dezarmarea trupelor germane care se retrăgeau din România şi a cerut SUA şi Marii Britanii termeni de armistiţiu. Pe 5 septembrie, URSS a declarat război şi Frontul 3 a început invazia. Nu a întâmpinat nicio rezistenţă, noul guvern bulgar declarând război Germaniei pe 9 septembrie, iar armata bulgară alăturându-se sovieticilor în înaintarea către Iugoslavia.

Consecinţele complotului eşuat împotriva lui Hitler de pe 20 iulie au fost

62 Al Doilea Război Mondial. Frontul de I st, 1941 – 1945

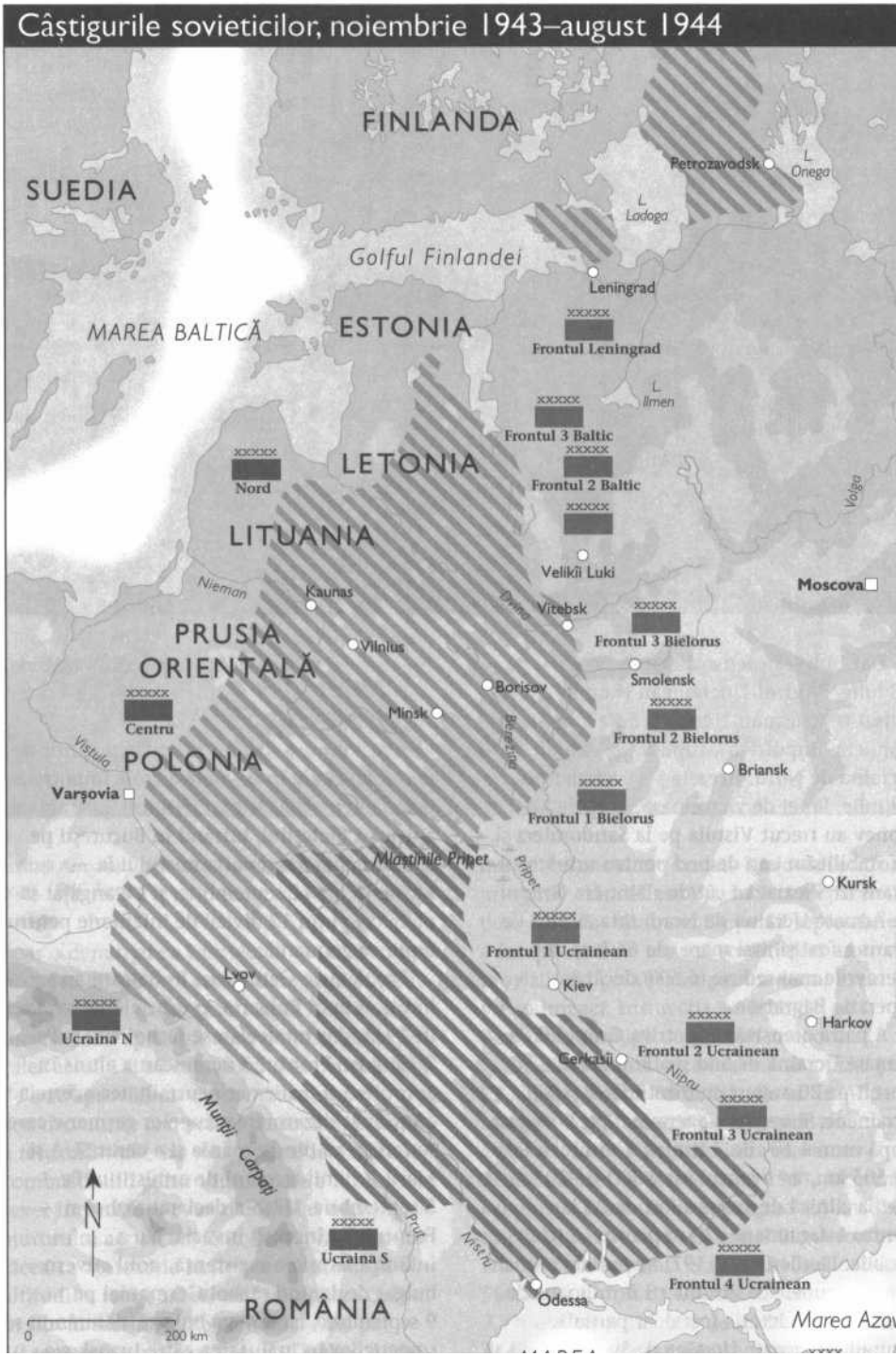
Câștigurile sovieticilor, noiembrie 1943–august 1944
FINLANDA
SUEDIA
Petrozavodsk
L. Onega
L. Ladoga
Golful Finlandei
Leningrad
MAREA BALTICĂ
ESTONIA
Frontul Leningrad
L. Ilmen
Frontul 3 Baltic
Nord
LETONIA
Frontul 2 Baltic
Volga
LITUANIA
Velikîi Luki
Moscova
Nieman
Kaunas
Dvina
Vitebsk
Frontul 3 Bielorus
PRUSIA ORIENTALĂ
Vilnius
Smolensk
Borisov
Centru
Minsk
Frontul 2 Bielorus
Berezina
Vistula
POLONIA
Briansk
Varșovia
Frontul 1 Bielorus
Mlaștinile Pripet
Pripet
Kursk
Frontul 1 Ucrainean
Lvov
Kiev
Ucraina N
Harkov
Frontul 2 Ucrainean
Cerkasîi
Nipru
Munții Carpați
Frontul 3 Ucrainean
N
Prut
Nistru
Ucraina S
Frontul 4 Ucrainean
Odessa
ROMÂNIA
Marea Azov
0
200 km

Înlăturate îndeajuns de repede pentru a nu afecta direct eforturile de război ale Germaniei. Dar aliaţii Germaniei dispăreau unul după altul. Eliberarea Parisului, pe 25 august, a fost urmată imediat de fuga guvernului de la Vichy. Pe 29 august, a pornit o revoltă naţională în statul-marionetă Slovacia. Trupele germane au fost trimise acolo de urgenţă, dar lucrurile nu s-au liniştit până în octombrie.

Pe 2 septembrie, Finlanda a acceptat armistiţiul sovietic şi, pe 4, a rupt relaţiile cu Germania şi a anunţat încetarea focului. Tratatul de pace, semnat la Moscova pe 19 septembrie, preciza că trebuiau dezarmaţi toţi germanii de pe teritoriul Finlandei. Trupele din sud s-au retras rapid, dar Armata a 20-a vânători de munte, aflată în nord, a format fronturi defensive în est contra sovieticilor şi în sud contra finlandezilor. Pe 7 octombrie, mareşalul Meretkov a trimis în luptă soldaţi şi marinari, iar pe 15, germanii s-au retras în Norvegia. Pe 25 octombrie, sovieticii au eliberat Kirkenes, iar pe 21, s-au oprit pe Neiden. Stalin l-a eliberat din comandă pe Meretkov pentru a-l trimite comandant de front împotriva Japoniei, într-un război în care Stalin a implicat URSS la trei luni după capitularea Germaniei.

Liniştea de după încheierea Operaţiei Bagration, pe 29 august, a fost de scurtă durată. Cu forţele anglo-americane apropiindu-se graniţele vestice ale Germaniei, avansând în Italia şi debarcând pe 15 iunie în sudul Franţei, Germania lupta acum pe patru fronturi. Pe 31 iulie, Grupul de Armate Nord a fost izolat scurt timp când Frontul 1 baltic a ajuns la Golful Riga, dar, după ce Hitler l-a destituit pe comandantul acestuia, Friessner, succesorul lui (Schörner) a organizat o contraofensivă care a deschis, în această perioadă, bătălia pentru Nipru (august-decembrie 1943) a fost urmată de ridicarea asediului Leningradului (ianuarie 1944) şi de Operaţia Bagration in Bielorusia (iunie-august 1944), cu ofensivele asociate în sectoarele finlandez, carpatic şi sudic. La finalul lui august, germanii erau alungaţi de pe aproape toate teritoriile

sovietice, iar Armata Roşie intra în România, Polonia şi Prusia Orientală. până pe 21 august, un coridor către Grupul de Armate Centru. Acesta era lat de numai 19 km, iar Stavka s-a concentrat pe o campanie pentru a izola şi eventual a distruge Grupul Nord. Au fost trimise flota baltică şi cinci fronturi (Leningrad, 1, 2 şi 3 baltice, 3 bielorus). Cu 1 546 400 de oameni, împărţiţi în 156 de divizii şi 11 brigăzi, ei erau de trei ori mai mulţi decât cei Grupul de Armate Nord şi mult mai bine înarmaţi.

Ofensiva a început pe 4 septembrie, la numai 16 zile după Operaţia Bagration. În primele trei zile, Frontul 1 baltic a avansat 48 km, ajungând la 26 km de Riga, dar rezistenţa germană a încetinit mult fronturile 2 şi 3 baltice. După ce le-a venit în ajutor Frontul Leningrad, pe 17 septembrie, au cucerit Tallinnul pe 22 şi s-au întors spre sud pentru a flanca armatele a 16-a şi a 18-a. Tot pe 22, fronturile 2 şi 3 baltice au străpuns liniile şi, pe 27, se aflau la nord-est de Riga în faţa secţiunii nordice a „Liniei Sigulda” (un semicerc la 40 – 48 km distanţă de Riga). Cele 31 de divizii germane de pe linie au respins atacurile din marş, aşa că cele două fronturi s-au regrupat pentru un asalt planificat. Nici Frontul 1 baltic nu a reuşit să pătrundă din sud, iar Stavka i-a ordonat să se îndrepte spre portul lituanian Memel. Au plecat pe 5 octombrie şi au ajuns la nord de Memel după cinci zile.

Memel va rezista până în ianuarie 1945, dar până la finalul lui octombrie, Frontul 1 baltic va izola mare parte din Grupul de Armate Nord în Peninsula Kurlandia. Frontul 3 baltic ajunge pe coastă la sud de Memel şi în Prusia Orientală, la numai 100 km de capitala Königsberg. Fronturile Leningrad şi 3 baltic au alungat germanii din Estonia şi, la începutul lui octombrie, toate cele cinci fronturi (afară de 3 bielorus) au ajuns de-a lungul Liniei Sigulda.

Schörner, deşi numit acolo pentru „a rezista”, şi-a dat seama că Grupul de Armate Nord va fi izolat dacă nu se retrage în Prusia Orientală. La începutul lui septembrie, îi cere permisiunea lui Hitler, dar până acceptă acesta, la

mijlocul lunii, Armata Roşie făcuse deja acest lucru imposibil.

În toate campaniile, începând din septembrie 1944, mobilitatea germană a fost foarte scăzută din cauza lipsei de combustibil. Pierderea Ploieştiului şi bombardamentele anglo-americanilor asupra uzinelor de fabricare a petrolului din cărbune au redus producţia de petrol, în septembrie, la 8% faţă de cea din aprilie. În 1941, Wehrmachtul fusese mai mobil decât Armata Roşie, iar acum lucrurile se inversaseră. Armata Roşie, datorită rezervelor interne de petrol şi camioanelor americane, putea deplasa şi aproviziona trupele mult mai repede decât germanii – şi mai ales în siguranţă, dat fiind că Luftwaffe era ţinută la sol tot pe motivul combustibilului.

În acelaşi timp cu ofensiva baltică (14 septembrie – 24 noiembrie), au avut loc ofensive în Carpaţii Orientali (8 septembrie – 28 octombrie) duse de fronturile 1 şi 4 ucrainene, în Iugoslavia (28 septembrie – 20 octombrie) şi Ungaria (29 octombrie – 13 februarie 1945), duse de către fronturile 2 şi 3 ucrainene. În ofensivele simultane din septembrie-octombrie 1944, au fost implicate 295 de divizii şi 26 de brigăzi, mai mult decât forţele germane de pe fronturile de Est şi de Vest (276 de divizii – multe fiind divizii doar cu numele).

Ungaria a fost următorul aliat al Germaniei care a intrat sub ciocanul sovietic. Pe 1 octombrie, conducătorul ei, amiralul Horthy, a trimis emisari la Moscova pentru a cere pace, dar germanii au aflat acest lucru şi au cucerit toate centrele de comunicaţie importante ale Ungariei. Pe 15 octombrie, Horthy a dat un comunicat radio care anunţa finalul războiului pentru Ungaria, dar o lovitură de stat cu sprijinul germanilor a instalat la putere un guvern pronazist. Acesta a ordonat armatei să continue lupta, dar în Ungaria, ca şi în alte părţi, entuziasmul de a lupta pentru o cauză pierdută se evapora şi au început dezertările în masă. Singurul motiv de a continua lupta era reprezentat de atrocităţile comise de sovietici în teritoriile ocupate şi de care germanii au aflat după ce au recucerit

Nyiregyháza, după o săptămână de ocupaţie sovietică.

În ciuda celor trei ani în care au bombardat populaţia germană civilă, anglo-americanii susţineau că războiul este purtat împotriva naziştilor, nu a poporului german. Cu unele excepţii, ocupanţii germani s-au purtat destul de bine cu civilii din Occident care nu opuneau rezistenţă şi, de obicei, îşi tratau prizonierii în acord cu Tratatul de la Geneva.

Dar nazismul îi definea pe slavi a fiind o rasă inferioară, care ar trebui să aibă o soartă doar cu puţin mai bună decât genocidul pregătit pentru evrei. Trupelor sovietice le-au fost întărită ura inculcată prin doctrină atunci când au aflat de atrocităţile comise de germani. Mulţi le-au văzut cu propriii ochi, iar restul a aflat de la aceştia: sate arse, populaţia ucisă, spânzurări publice şi, în Bielorusia şi Polonia, un şir de lagăre de exterminare.

Când au intrat pe teritoriul inamic, au răspuns cu aceeaşi monedă (asasinate, mutilări, violuri şi jafuri), fără să facă diferenţa întotdeauna între inamici şi aliaţi. Oficial, guvernul sovietic nu a aprobat lucrurile acestea, dar nu a făcut nimic pentru a le opri decât dacă ameninţau disciplina. Când un conducător al partizanilor iugoslavi, Milovan Djilas, i s-a plâns lui Stalin de violurile pe care le practicau sovieticii în Iugoslavia, acesta i-a răspuns: „Şi ce-i aşa rău să te distrezi cu o femeie?”. Un conducător capabil să deporteze popoare întregi ca fiind colaboraţionişti potenţiali sau reali cu germanii (germanii de pe Volga, tătarii din Crimeea, inguşii, balkarii, calmucii, meskhetii) cu greu ar fi putut avea vreo reacţie la comportamentul propriilor soldaţi. Singurul lucru pozitiv a fost că atrocităţile în masă au durat puţin, nu au avut caracter de genocid şi nu au fost urmate, ca sub ocupaţia germană, de ucideri în masă. Dar echivalentele sovietice ale Gestapoului – echipele NKVD (Comisariatul Poporului pentru Afaceri Interne) şi SMERSH („Moarte spionilor”) – au organizat execuţii şi deportări ceva mai selective, dar tot pe scară largă. Abia pe 20 aprilie 1945, a ordonat Stalin trupelor sovietice „să-şi schimbe acum” atitudinea

faţă de populaţia germană.

Teama de ceea ce urma să vină a determinat forţele Axei să după o luptă disperată în est, în timp ce în vest voinţa de luptă se diminua. Guderian chiar a propus să se facă pace cu anglo-americanii în timp ce s-ar continua lupta cu sovieticii, dar Hitler nu voia să audă de aşa ceva. Reacţia sa a fost în schimb o încercare de a repeta victoria din 1940, din Ardeni, cerând în acelaşi timp ca în Budapesta lupta să fie dată pentru fiecare casă şi să fie organizată o ofensivă în zona Lacului Balaton, la vest de Dunăre.

1945

Ofensiva din Ardeni a început pe 16 decembrie 1944, având iniţial îndeajuns succes pentru a-l determina pe Churchill să-i ceară lui Stalin să îi atace pe germani pentru a le atrage forţele în altă parte. Stalin a devansat cu opt zile Operaţia Vistula-Odra, ce fusese fixată pentru 20. Unii istorici sovietici au spus că aceasta a salvat armatele Aliaţilor, dar americanii deja înclinaseră balanţa înainte de mesajul lui Churchill.

Pe 12 ianuarie, fronturile 1 bielorus şi 1 ucrainean au atacat, sprijinite fiind de 2 bielorus şi 4 ucrainean; a doua zi, fronturile 2 şi 4 ucrainene au atacat în Carpaţii Occidentali, iar 2 şi 3 bieloruse, în Prusia Orientală. În două zile, au intrat în acţiune 436 de divizii, 30 de corpuri şi 31 de brigăzi, cu aproape 4, 5 milioane de oameni. Multe dintre acestea nu erau la capacitate optimă, dar acest lucru era mult mai accentuat la inamic. Diviziile germane de infanterie nu mai aveau nouă batalioane, ci şase sau patru. Diviziile de Panzere aveau mai puţin de 100 de tancuri (faţă de 400, în 1940).

Principala lovitură sovietică va fi dată grupurilor de armate Centru şi A, de către fronturile 1 bielorus şi 1 ucrainean, cu 181 de divizii şi 14 brigăzi.

La începutul lui 1945, frontul din estul Germaniei cuprindea cinci grupuri de armate:

Nord (Armatele a 16-a şi a 18-a), izolat în
Kurlandia;

Centru (Armatele a 3-a Panzere, a 4-a şi a 2-a), în Prusia Orientală şi nordul Poloniei;

A (Armatele a 9-a, a 4-a Panzere, a 4-a şi a 2-a Panzere), în sudul Poloniei – nordul Carpaţilor;

Sud (Armatele a 6-a şi a 8-a germane; 1, a 2-a şi a 3-a maghiare), în Ungaria;

F (Armata a 2-a Panzere), în Ungaria şi Iugoslavia.

Pe 26 ianuarie, Grupul de Armate Nord a fost redenumit Kurlandia, Grupul de Armate Centru a fost botezat Nord, iar Grupul de Armate A a devenit Centru.

Cea mai mare ofensivă sovietică împotriva grupurilor Centru şi Nord va pune bazele avansului final spre Berlin. A fost lansată pe Vistula, de pe trei capete de pod: Frontul 1 bielorus la Magnuszew şi Puławy, iar 1 ucrainean la Baranow. Ambele grupuri trebuiau să avanseze pe Odra, aflată la doar 100 km de Berlin. Stalin a abolit funcţiile reprezentanţilor Stavka: Jukov, adjunctul comandantului suprem, a preluat comanda Frontului 1 bielorus de la Rokossovski, care a preluat Frontul 2 bielorus ce avea menirea să-i învăluie pe germanii din Prusia Orientală şi să protejeze flancul nordic al lui Jukov. Konev a rămas la comanda Frontului 1 ucrainean: el trebuia să meargă în Silezia unde, conform ordinelor lui Stalin, trebuia să se abţină de la distrugeri.

Polonia trebuia împinsă în vest, luându-i-se teritorii şi primind în schimb o parte din teritoriul german, inclusiv Silezia. Stalin dorea zonele industriale din Silezia intacte pentru a îmblânzi pierderea teritoriilor de către Polonia. Konev a reuşit acest lucru trimiţând o armată de tancuri la nord şi una la sud de Silezia, silind astfel Armata a 4-a Panzere să se retragă în grabă, fără a demola prea mult. Mobilitatea Armatei Roşii era acum mult mai mare decât a germanilor, chiar şi infanteria avansând cu 19 – 22 km pe zi, luând pe parcurs şi marile oraşe precum Varşovia, Poznan, Łódź şi Breslau, cu puţine pierderi „irevocabile” (43 476 – sub 2% din cei 2, 2 milioane de oameni).

Această ofensivă sovietică a durat doar 22 de zile (12 ianuarie – 2 februarie 1945), dar s-a terminat prin cucerirea capetelor de pod pe Odra, la doar 10 km de Berlin.

Din cele două ofensive lansate pe 13 ianuarie, fronturile Prusia Orientală, 2 şi 3 bieloruse şi o armată din 1 baltic, una era mult mai amplă: 1, 67 milioane de oameni, împărţiţi în 157 de divizii şi 10 brigăzi. Grupul de Armate Nord a rezistat mai bine decât Centru: avansul sovieticilor în cele 103 zile a fost în medie de 2 km pe zi, iar pierderile „irevocabile" de patru ori mai mari (126 464 – 7, 6%).

Ofensiva fronturilor 4 şi 2 ucrainene în Carpaţii Occidentali a angajat „doar" 79 de divizii şi 7 brigăzi. Incluzând două armate române (1 şi 4) şi un corp cehoslovac, erau în total 593.000 de oameni. Aceasta a durat 38 de zile, cu pierderi de 19.000 de vieţi (3, 2%) şi cu un avans de 6, 4 km pe zi, din cauza terenului muntos.

Următoarea ofensivă a pornit pe 10 februarie, în Pomerania, cu Frontul 2 bielorus, aripa dreaptă din 1 bielorus şi, de 1 martie, Armata 1 poloneză. Faptul că această ofensivă, dusă cu 996.000 de soldaţi, a putut porni în timp ce Frontul 2 bielorus era angajat încă în Prusia Orientală şi doar la o săptămână după ce 1 bielorus încheiase Operaţia Vistula-Odra, arată din nou superioritatea copleşitoare a sovieticilor. Dar a avut costuri grele pentru unităţile slăbite de luptele anterioare.

Operaţia a durat până pe 4 aprilie, avansul sovieticilor fiind de 135 km, cu o rată zilnică de 2, 4 – 3, 2 km şi pierderi de 55 315 (5, 6%). Ei aveau în faţă nou-creatul Grup de Armate Vistula, din armatele a 2-a şi a 9-a (rămăşiţe de unităţi) şi Armata a II-a, căruia îi lipseau cele necesare luptei. Acesta era comandat nu de un ofiţer de carieră (Hitler nu mai avea încredere în ei pentru că recomandau retrageri sau chiar capitulări), ci de Heinrich Himmler însuşi, şeful poliţiei şi al SS.

Grupul Vistula a fost plasat la nord de Grupul de Armate Centru, acestea trebuind să ţină piept avansurilor din est, în timp ce Grupul de Armate Sud din Ungaria, forţele din Italia şi Grupul de Armate E (retras din Grecia în Iugoslavia) acopereau sudul şi sud-vestul. Hitler şi Himmler erau atât de rupţi de realitate, încât se aşteptau ca această contraofensivă a Grupului de Armate Vistula să le aducă victoria întregului război. Contraofensiva a început pe 16 februarie şi a împins Frontul 1 bielorus 11 kilometri, dar, pe 20, s-a oprit şi, pe 1 martie, au fost atacate şase divizii de către şase armate, unele unităţi rezistând până la finalul războiului, dar altele dispersându-se în panică. Grupul de Armate Vistula a încetat să existe ca unitate organizată.

Soldaţi tineri instruiţi să folosească un Panzerfaust (armă antitanc), 1945. (AKG Berlin)

La 20 martie, general-colonelul Heinrici l-a înlocuit pe Himmler, dar nu prea mai avea ce comanda. Gdynia a căzut pe 28 martie, iar Danzig pe 30. Sovieticii au luat 91.000 de prizonieri; operaţia a eliminat orice risc de atac asupra avansului Frontului 1 bielorus spre Berlin şi a eliberat încă 10 armate pentru aceasta.

În timp ce fronturile 1 bielorus şi 1 ucrainean se

pregăteau pentru avansul final spre Berlin, Hitler a ordonat o ofensivă în Ungaria, pentru a recuceri Budapesta şi zonele petrolifere minore din Ungaria şi Austria. Armata a 6-a SS Panzere, atacând din estul Lacului Balaton, trebuia să străpungă rezistenţa, în timp ce Armata a 6-a şi un corp maghiar trebuiau să avanseze spre sud, iar Armata a 2-a Panzere să atace zona dintre Balaton şi Drava, Grupul de Armate E înfruntând armatele 1 bulgară şi a 3-a iugoslavă ce păzeau flancul stâng al Frontului 3 ucrainean.

Mareşalul Tolbuhin ştia de iminenţa ofensivei, iar Stavka aprobase deja o bătălie defensivă urmată de contraofensivă. Grupul E şi Armata a 2-a Panzere au atacat în noaptea de 5 martie. Asaltul principal a pornit a doua zi cu armatele a 6-a şi a 4-a SS Panzere, ce au avansat 26 km în patru zile, dar apoi au fost oprite de Frontul 3 ucrainean. Pierderile au fost grele de ambele părţi şi, pe 15 martie, ofensiva şi-a pierdut din avânt, aşa că Stavka a ordonat contraofensiva pentru 16 martie.

Frontul 3 ucrainean (cu Armata 1 bulgară), o parte din Frontul 2 ucrainean şi Flotila Dunăre au început Ofensiva strategică Viena, cu 447.000 de soldaţi sovietici şi 100 900 bulgari, împărţiţi în 85 de divizii şi trei brigăzi. Alungarea germanilor din Ungaria a silit Grupul de Armate E să se retragă din Iugoslavia. Sovieticii, avansând în estul Austriei şi sudul Cehoslovaciei, au luat Viena, pe 13 aprilie. Operaţia s-a încheiat pe 15, iar a doua zi, fronturile 1 bielorus (Jukov), 2 bielorus (Rokossovski) şi 1 ucrainean (Konev), plus armatele 1 şi 2 poloneze au început avansul final spre Berlin.

Pentru aceasta au masat 1, 9 milioane de soldaţi sovietici şi 156.000 de soldaţi polonezi în 234 de divizii şi 16 brigăzi, cu 41.000 de tunuri şi mortiere, 6 200 de tancuri şi tunuri de asalt şi 7.500 de aparate de zbor. împotriva lor se plasau Grupul de Armate Vistula (Heinrici) cu două armate, a 3-a Panzere (von Manteuffel) şi a 9-a (Busse), în timp ce Armata 1 4-a Panzere (Graeser) şi Grupul de Armate Centru stăteau în calea lui Konev, peste

Neisse. Aceste trei armate aveau 39 de divizii, dar, în ciuda numelor, cele două armate de Panzere aveau doar câte o divizie de tancuri fiecare, ca şi Armata a 9-a, mai existând trei divizii de Panzere şi trei de Panzergrenadier în rezervă.

Cu forţele aduse din alte părţi, germanii aveau aproximativ 50 de divizii şi probabil încă 100 de batalioane *Volkssturm*. Acestea, nişte „miliţii populare" abia instruite, ţineau de Partidul Nazist şi nu de armată, fiind echipate cu arme vechi, deşi dispuneau de formidabilele Panzerfaust antitanc. Au fost implicate şi câteva unităţi de poliţie şi ale *Hitlerjugend* (Tineretul Hitlerist). Luftwaffe mai avea doar 300 de aparate de zbor valide.

Jukov plănuia să spulbere apărarea prin tiruri de artilerie şi bombardamente aeriene de 30 de minute, iar apoi să trimită infanteria, orbind inamicul cu 143 de proiectoare de căutare, aşteptându-se să facă cei 100 km până la Berlin în 11 zile. Aceste calcule se bazau pe experienţele anterioare când tancurile vor ajunge în câmp liber după distrugerea rezistenţei. Dar situaţia diferea aici din cauza terenului şi a intensităţii apărării. Pământul moale era brăzdat de pârâie şi canale ale Odrei. Existau până la nouă linii de apărare, iar poziţiile germanilor la Seelow aveau avantajul că erau situate pe înălţimi de unde puteau supraveghea toată zona.

În acest timp, forţele anglo-americane avansau către Germania, iar Churchill şi mareşalul Montgomery doreau să cucerească Berlinul înaintea Armatei Roşii. Eisenhower credea că Hitler va continua lupta din „reduta alpină" a sudului Bavariei, vestului Austriei şi Cehoslovaciei. Astfel că şi-a trimis una dintre cele trei armate să se întâlnească cu sovieticii pe Elba, iar pe celelalte spre presupusa „redută". Pe 28 martie, i-a comunicat acestea lui Stalin care a răspuns imediat că Berlinul este fără importanţă strategică, minţind că avansul principal va fi spre Leipzig şi Dresda. Apoi i-a chemat pe Jukov şi Konev la Moscova.

Aceştia au sosit pe 1 aprilie, pentru a asculta povestea cu Aliaţii care vor o lovitură-fulger prin care să ia

Berlinul înaintea Armatei Roşii. Stalin le-a ordonat să fie gata de plecare pe 16. Frontul 1 bielorus al lui Jukov trebuia să atace direct spre vest, iar Konev să-l sprijine din sud, pornind în acelaşi timp spre Leipzig şi Dresda, după cum i se spusese lui Eisenhower. Rokossovski trebuia să apere flancul nordic al lui Jukov, luând Szczecin şi pornind spre Schleswig-Holstein. Pentru a profita de rivalitatea dintre Jukov şi Konev, Stalin a trasat linia de separaţie dintre aceştia doar până la Luebben, la 80 km de Berlin, astfel că dacă Konev ar fi ajuns primul, ar fi putut să pornească apoi spre nord.

Jukov a atacat pe 16 aprilie, înaintea zorilor. Proiectoarele au fost aprinse după baraj, dar fumul şi praful ridicat de bombardamentul de artilerie reflectau lumina pe infanterişti, orbindu-i şi descoperindu-le poziţiile. Armata a 9-a avea poziţii defensive bune, mai ales la Seelow, iar soldaţilor li s-a spus că cei care se retrag fără ordin vor fi împuşcaţi pe loc.

Avansul infanteriei sovietice era atât de lent şi costisitor, că la amiază Jukov nu a mai urmat strategia clasică de a trimite tancurile după ce infanteria făcea o breşă, ci a ordonat celor două armate de tancuri să străpungă apărarea. Puţinele drumuri erau pline de oameni şi vehicule, încetinind tancurile şi transformându-le în ţinte uşoare, mai ales pentru tunurile de 88 mm de după şanţurile antitanc. Doar a doua zi târziu, a fost străpunsă prima linie de la Seelow şi a mai durat o zi până la străpungerea celei de-a doua. După patru zile, Jukov era cu două zile în urma

Tancuri sovietice în centrul Berlinului. (AKG Berlin)

70 Al Doilea Război Mondial. Frontul de I st, 1941 – 1945

Bătălia Berlinului, aprilie 1945

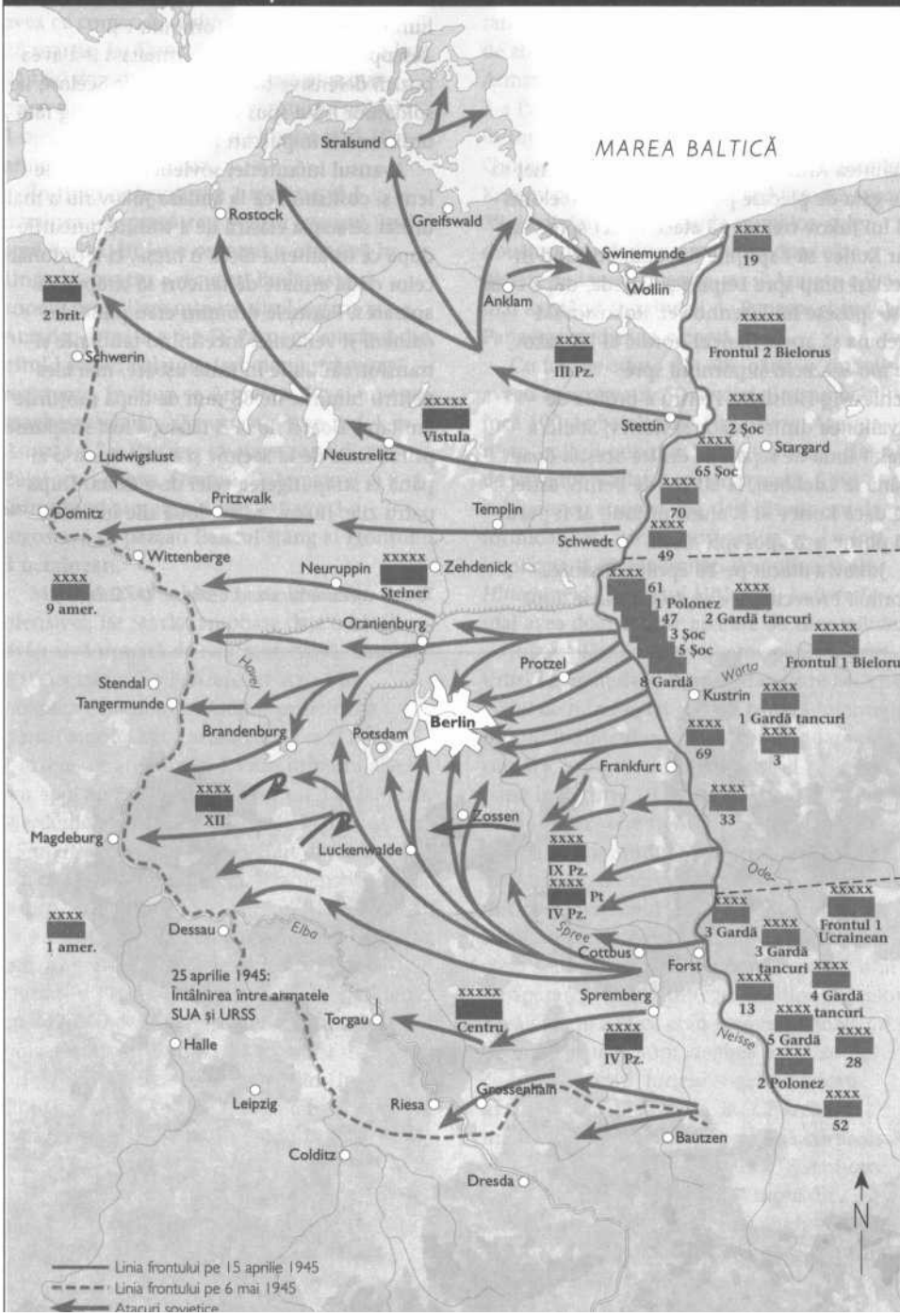

Soldaţi sovietici arborează steagul roşu pe Reichstag. (AKG Berlin)

planului, aşa că Stalin l-a autorizat pe Konev să intre în Berlin dinspre sud.

Asaltul lui Konev a decurs mult mai bine, în ciuda terenului nefavorabil din zona Neisse. El a folosit perdele de fum, şi nu proiectoare de căutare, deşi unii soldaţi vor spune mai târziu: „l-or fi ascuns şi pe germani, dar pe noi cu siguranţă”. Acţiunile echipelor sale de ingineri au fost de necrezut, construind poduri în câteva ore. Armatele de tancuri traversaseră râul pe 17 aprilie, iar a doua zi au ajuns la două din „oraşele-fortăreaţă”, Cottbus şi Spremberg. Tancurile le-au depăşit, separând astfel grupurile Vistula şi Centru.

Pe 19 aprilie seara, Armata a 2-a tancuri a lui Jukov a reuşit să ajungă pe câmp liber în nord-vestul Berlinului, străpungând armatele a 3-a Panzere şi a 9-a şi continuând în vest spre Elba. Pe 20, Armata a 8-a gardă a ajuns în

estul oraşului şi, contrar tacticii de la

Stalingrad, Ciuikov a început să alunge apărarea clădire cu clădire. Hotărârea lui Jukov de nu fi depăşit de Konev l-a făcut să maseze tancuri în lupte de stradă, multe fiind distruse cu Panzerfaust. Improvizaţiile cu foi de metal şi saci de nisip le-a mai oferit ceva protecţie, dar numeroasele canale din oraş au blocat avansul până când inginerii de asalt au construit pontoane sub tirurile intense.

În dimineaţa de 25, Ciuikov a ajuns la aerodromul Schönfeld pentru a găsi Armata a 3-a gardă tancuri acolo. Ei au făcut 100 km în două zile, depăşind cartierul general al OKH la Zossen şi năruind speranţele de coordonare ale defensivei. Pe 25, Konev a pornit o ofensivă spre nord-vest, prin centrul oraşului, pentru a cuceri Tiergarten şi Reichstagul. Dar când generalul Ribalko a ajuns pe canalul Landwehr, la numai 275 de metri de Reichstag, i-a găsit acolo pe Ciuikov şi un Jukov enervat de prezenţa lui. Konev a trebuit să se îndrepte spre vest şi să lase Reichstagul în mâinile lui Jukov şi Ciuikov. Konev era clar dezamăgit, Ribalko şi mai şi, dar era un soi de dreptate romantică în decizia lui Stalin de a-i lăsa pe apărătorii de la Leningrad, Moscova şi Stalingrad să cucerească Reichstagul şi Cancelaria cu buncărul lui Hitler.

Pe 29 aprilie, Armata a 8-a gardă a atacat Tiergarten din sud, Armata a 3-a şoc (Kuzneţov) venind din nord. Îi despărţea doar jumătate de kilometru, dar acolo erau numai clădiri masive şi o apărare puternică. Reichstagul a fost cucerit cameră cu cameră, iar oamenii lui Kuzneţov au ajuns primii acolo. Au pătruns înăuntru pe 30 aprilie, la ora 1 noaptea, iar zece ore mai târziu, steagul roşu flutura pe acoperiş.

Atunci s-a sinucis Hitler, iar pe seară, germanii au cerut să negocieze. Pe 1 mai, la 3, 30 noaptea, general-colonelul Hans Krebs, şeful OKH, a ajuns la sediul lui Ciuikov pentru a raporta moartea lui Hitler şi pentru a cere termenii armistiţiului. Acesta i-a telefonat lui Jukov, care a insistat pentru o capitulare necondiţionată şi a

telefonat mai departe la Moscova, trezindu-l pe Stalin pentru a-i comunica ştirile. Acesta a fost de acord cu Jukov şi s-a culcat la loc. Krebs, reţinut la negocierile cu noul guvern al amiralului Dönitz, s-a întors la cartierul general şi, la 4 dimineaţa, a trimis un refuz scris de a capitula, astfel că ofensiva sovietică

Soldaţii sovietici sărbătoresc cucerirea Reichstagului. (AKG Berlin)

a fost reluată. Pe 2 mai, comandantul garnizoanei, generalul Weidling, l-a anunţat pe Ciuikov că doreşte să se predea, iar focul a încetat la 6 dimineaţa.

Capitularea a fost valabilă doar pentru Berlin, în rest luptele continuând timp de câteva zile, dar pe 3 mai s-a produs joncţiunea Aliaţilor pe Elba şi Mulde, Frontul 2 bielorus cu britanicii şi 1 bielorus cu americanii. Au mai fost încleştări sporadice, unele foarte violente, dar ultima

mare acţiune sovietică urma să fie în Cehoslovacia.

Pe 5 mai, la Praga izbucnise o insurecţie populară. Germanii au încercat să o înăbuşe, iar insurgenţii au căutat ajutor. Primul va veni dintr-o direcţie neaşteptată – Divizia 2 a Armatei Ruse de Eliberare (ROA) condusă de generalul Vlasov, care spera să primească azil politic în Cehoslovacia sau să se predea Armatei a 3-a americane, ce venea din vest. Dar nu era îndeajuns, aşa că Stalin a trimis fronturile 1, 3 şi 4 ucrainene. Konev l-a trimis pe Ribalko cu tancurile lui la Praga, germanii capitulând pe 11 mai. ROA era aşteptată de o soartă cumplită. Vlasov a fost spânzurat pentru trădare, la Moscova, în 1946, iar oamenii săi au fost împuşcaţi sau au stat ani grei în detenţie, sovieticii împuşcând mulţi răniţi din ROA pe paturile de spital.

Cu patru zile înainte, general-colonelul Jodl şi amiralul von Friedeburg au semnat capitularea necondiţionată la Reims. Deşi se preciza că acea capitulare era în faţa forţelor sovietice şi a celor aliate, lui Stalin i s-a părut că nu sunt subliniate îndeajuns meritele sovieticilor, aşa că a insistat pentru o ceremonie de capitulare la Berlin. Aceasta a avut loc în Karlshorst, pe 8 mai, Jukov semnând pentru URSS.

La parada victoriei de la Moscova, pe 24 iunie, în ploaia torenţială, steagurile armatei germane şi ale regimentelor Waffen SS au fost aruncate la picioarele podiumului unde stătea Stalin. Dar războiul nu se încheiase.

Principalul motiv al Aliaţilor de a cere ajutorul URSS împotriva Japoniei era faptul că, în Pacific şi în Birmania, soldaţii japonezi preferau moartea capitulării. Cea mai mare forţă japoneză din afara Japoniei era Armata Kwantung, despre care se credea că are peste 800.000 de oameni în Manciuria, pe atunci Manchukuo, stat-marionetă al Japoniei. Armata Roşie era cel mai bine plasată pentru ofensivă şi, pentru a-i asigura superioritate numerică, Stalin a suplimentat-o cu formaţiuni veterane din Europa.

Pe 31 iulie, au ajuns acolo aproape Al, 7 milioane de

soldaţi, împărţiţi în 88 de divizii, 34 de brigăzi şi 21 de „zone fortificate”, cu o cavalerie mongolă de 16.000 de oameni şi un contingent de motorizate. Au fost formate trei fronturi, de la est spre vest, Transbaikal (Malinovski), Extrem Orient 1 (Meretkov) şi Extrem Orient 2 (Purkaiev), sprijinite de Flota Pacific şi de Flotila Amur (lumaşev).

Prima bătălie comandată de Jukov fusese înfrângerea invaziei japoneze ce avusese loc în 1939, în Mongolia, aşa că părea alegerea logică pentru comandantul suprem aş campaniei din Extremul Orient. Dar Stalin se simţea ameninţat de popularitatea lui Jukov şi l-a trimis acolo pe Vasilevski. Principalele dificultăţi erau logistice: Transbaikal trebuia să traverseze Deşertul Gobi şi Munţii Hingan, frontul fiind foarte larg. Cele patru armate din Europa au plecat fără tancuri, pentru că la destinaţie îi aşteptau 5.500 de tancuri noi, superioare celor 1 150 de tancuri uşoare japoneze. Aveau şi de cinci ori mai multe tancuri (26.000 faţă de 5 360) decât japonezii şi de două ori mai multe aparate de zbor (3 900 faţă de 1 800).

Stalin a reuşit să scoată un preţ bun pe participarea sovietică de la Roosevelt şi

Soldaţii sovietici indică locul în care a fost găsit cadavrul lui Hitler (Topham Picturpoint)

SUS: Generalul transfug Vlasov inspectează trupele ROA echipate de JOS: Soldaţii sovietici (cu camioane americane) germani. În mod ironic, singurele lupte duse de acestea au fost intră în Praga. (AKG Berlin)

Împotriva germanilor din Praga. (AKG Berlin)

THOMAS

Churchill (Insulele Kurile, sudul Sahalinului şi restabilirea drepturilor în Manciuria, deţinută iniţial de Rusia ţaristă). În fapt, voia să apară poporului sovietic drept actor principal în înfrângerea Japoniei şi a Germaniei şi ca răzbunător al înfrângerii suferite de Rusia în 1904 – 1905, din parte japonezilor. Dorinţa sa de supremaţie militară a devenit evidentă în pregătirile finale pentru invadarea Manciuriei. Acestea au avut loc la Kremlin, pe 26 – 27 iulie; în prima zi, a cerut Sovietul Suprem să reînfiinţeze gradul de generalissim, care dispăruse din 1800, iar în a doua zi şi l-a acordat sieşi.

Pe 5 august, Vasilevski l-a anunţat că este gata să atace pe 10. Dar pe 6, a fost lansată prima bombă atomică la Hiroshima şi era clar că, dacă americanii mai aveau o bombă, o vor lansa cât de curând pentru a forţa

Conferinţa de la Ialta, februarie 1945. Stalin fusese de acord să intre în război împotriva Japoniei, cu trei luni înainte de sfârşitul războiului din Europa. La Conferinţa de la Potsdam (iulie), SUA aveau un nou preşedinte anticomunist convins, Truman, care spera că noile arme atomice, testate cu succes pe 24 iulie, vor forţa Japonia să capituleze fără ajutorul sovieticilor. Armata sovietică a intrat în război cu câteva ore înainte ca împăratul Japoniei să capituleze. (AKG Berlin)

Japonia să capituleze sub impresia că arsenalul atomic este mai mare. Dacă Japonia s-ar fi predat înainte de atacul sovieticilor, Stalin ar fi primit teritoriile cerute doar din mila americanilor. Prin urmare, războiul trebuia pornit înainte de lansarea celei de-a doua bombe, aşa că Stalin i-a ordonat lui Vasilevski să devanseze atacul pentru noaptea de 8/9 august. Vasilevski s-a executat, şi URSS a intrat în război cu 12 ore fără două minute înainte de lansarea bombei la Nagasaki.

Împăratul decisese deja, la 7, 30 dimineaţa, să anunţe capitularea Consiliului Suprem de Război, dar aceasta nu a fost făcută publică până pe 14 august. În ciuda rezistenţei îndârjite şi uneori sinucigaşe, aripa dreaptă a Frontului Transbaikal se îndrepta spre Beijing, centrul spre Port Arthur şi stânga spre Changehun. Două armate ale Frontului 1 Extrem Orient avansau spre Qiqihar, în timp ce aripa stângă a Frontului 2 Extrem Orient înainta spre Harbin, centrul spre Coreea, dreapta spre Sahalin şi Kurile. Kurilele au început să fie ocupate pe 2 septembrie, ziua ceremoniei oficiale de capitulare de la Tokyo. Într-un comunicat din aceeaşi zi, Stalin a numit victoria drept lucrul „aşteptat de peste 40 de ani de cei din generaţia mea”.

Pe 15 august, generalul Yamada, comandantul Armatei Kwantung, a auzit discursul radiofonic al împăratului prin care era anunţată capitularea, dar a decis să aştepte confirmarea scrisă. Pe 17 august, un membru al familiei imperiale a ajuns cu ordine scrise, iar Yamada s-a supus acestora pe 19 august. Pentru a acapara cât mai

multe teritorii înainte de armistiţiu, Vasilevski a trimis unităţi improvizate aeropurtate în principalele oraşe din Manciuria – Mukden, Harbin, Changehun, Kirin şi Port Arthur – 19 august 1945. Generalul japonez Yamada, comandantul Armatei Kwantung, soseşte la cartierul general al mareşalului Vasilevski pentru a semna capitularea. (Novosti [Londra])

SUS: Parada trupelor sovietice în Harbin. (Novosti [Londra])

JOS: Soldaţi japonezi trimişi în lagărele siberiene pentru prizonieri de război. În timpul foarte scurtei campanii, au fost luaţi 662.000 de prizonieri japonezi, care au fost ţinuţi în lagărele de muncă forţată din URSS pentru o perioadă de până la 10 ani. (Novosti [Londra])

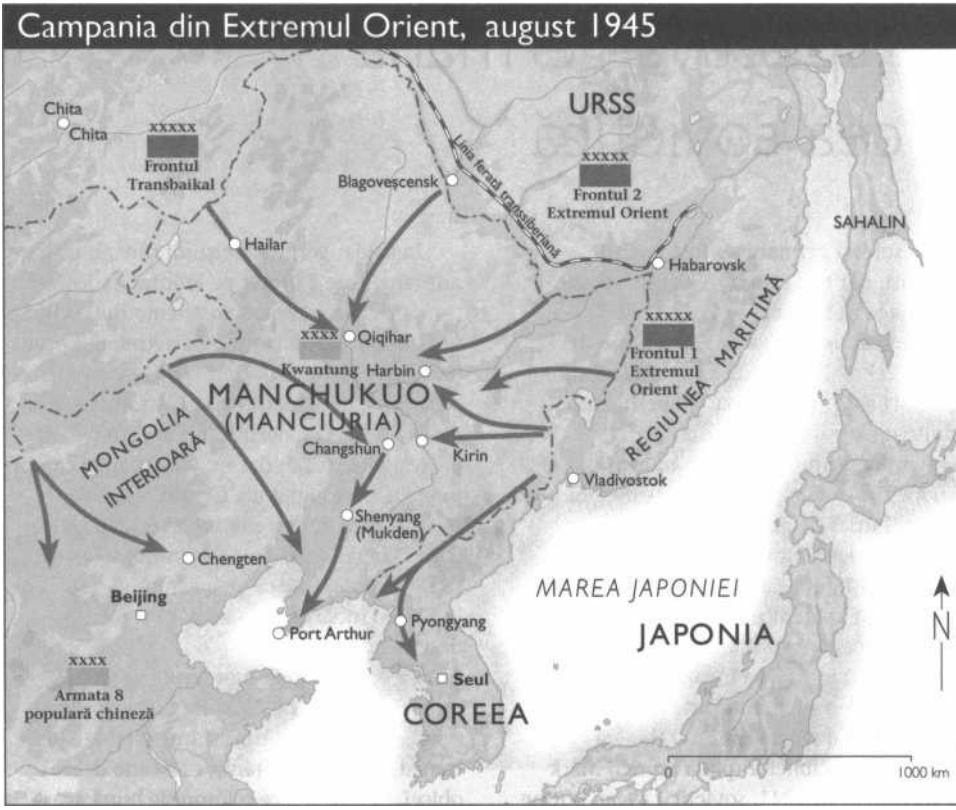

pentru a cuceri aeroporturile şi principalele centre de comunicaţii până la sosirea trupelor terestre. Pe 23, Stalin a proclamat finalul victorios al campaniei. Ultimele cucerite au fost Insulele Kurile de Sud, ocupate fără a întâmpina rezistenţă, pe 2 septembrie, ziua capitulării oficiale de la Tokyo.

Faţă de campaniile din Europa, pierderile au fost mici: 12 031 soldaţi sovietici şi 72 mongoli, 0,7 dintre cei implicaţi.

Campania a fost importantă pentru problemele logistice de aprovizionare a unei armate motorizate în mare parte, cu 1, 7 milioane de oameni, pe distanţe enorme. Luptele au durat două săptămâni. Pentru scurta implicare a UPSS, Stalin a luat mai multe teritorii japoneze (sudul Sahalmului şi Insulele Kurile) decât Aliaţii, care luptau cu japonezii de câţiva ani. Campania a durat oficial

25 de zile, dar luptele s-au desfăşurat pe parcursul a două săptămâni. Eliminarea luptătorilor de gherilă naţionalişti din Ucraina şi statele baltice va mai lua încă doi ani, dar aceasta era acum treaba NKVD. Războiul Armatei Roşii se încheiase.

Portretul unui soldat

Perspectiva germană şi cea sovietică

Puţini soldaţi germani au fost nazişti convinşi, dar toţi s-au implicat în invazie cu încrederea în Hitler şi în generalii săi, o încredere adusă de doi ani de victorii, iar pentru cei mai tineri, de anii de îndoctrinare în şcoală şi în organizaţia Tineretul Hitlerist privitoare la superioritatea rasială a germanilor. Primirea de care au avut parte, mai ales în Ucraina şi în ţările baltice, şi numărul uriaş de prizonieri sovietici luaţi iniţial au augmentat această euforie, care a scăzut totuşi după câteva săptămâni de marş prin câmpii aparent nesfârşite şi când şi-au dat seama că, oricâţi inamici ar ucide sau ar captura, alţii le vor lua imediat locul. Echipajele Panzerelor au fost consternate să afle că ultimul tanc sovietic, T-34, era superior invincibilelor (până atunci) Mark III şi IV, deşi, în 1941, sovieticii aveau puţine astfel de tancuri.

Înfrângerea de la Moscova nu prea a afectat starea de spirit: soldaţii au pus-o mai mult pe seama vremii decât a inamicului şi se aşteptau să revină în forţă în cursul verii. Aşa s-a şi întâmplat, dar numai pentru a suferi o nouă înfrângere hibernală la Stalingrad. Aceasta i-a descurajat mult, dar contraofensiva victorioasă a lui Manstein, din februarie 1943, le-a mai întărit încrederea.

Lovitura a venit la Kursk. Bătălia de tancuri de la Prohorovka a fost ultimul capitol din cariera Panzerelor ca deschizătoare de fronturi, până la ofensivele din Ardeni şi de la Balaton, din 1945; infanteria gusta înfrângerea pentru prima oară pe timp de vară, având de-a face cu superioritatea aeriană sovietică şi cu o serie de ofensive sovietice care au depăşit-o chiar pe cea de la Stalingrad. Mulţi soldaţi germani au rămas disciplinaţi şi destoinici

până la final, dar după Kursk, au luptat mai degrabă de teama consecinţelor unei înfrângeri decât cu perspectiva victoriei.

Un soldat german obişnuit dintr-o unitate antitanc, care a luptat pe Frontul de Est din prima zi, şi-a rezumat experienţa după cum urmează. Primele contacte cu Armata Roşie l-au făcut să creadă că nu vor avea probleme prea mari, dar „lucrurile s-au schimbat mai târziu”. Mulţi credeau că nu ar fi trebuit să pornească invazia, dar nu era o părere care putea fi expusă public. Credinţa sa că au pierdut războiul a venit odată cu retragerea de pe Volga, iar el şi camarazii săi se aşteptau să fie împuşcaţi dacă erau capturaţi, aşa că au luptat cu îndârjire şi nu a existat niciun dezertor sau transfug.

El a beneficiat de o permisie de o lună, la mijlocul anului 1942; înainte de a ajunge acasă, soldaţii erau trimişi într-o tabără de tranzit, unde erau hrăniţi mai bine decât de obicei, pentru a face o impresie bună acasă, în permisie aveau dreptul de a purta haine civile şi primeau raţii suplimentare de alimente şi ciocolată. Şi-a dat seama că propaganda de acasă referitoare la război era atât de contrară realităţii, că asculta mai mult postul BBC – pentru aceasta putea fi pedepsit cu închisoarea sau moartea, dar soldaţii care se întorceau în URSS credeau că oricum s-ar putea să fie ucişi, aşa că nu erau intimidaţi. A fost consternat de slaba calitate a soldaţilor care-i înlocuiau pe cei căzuţi, iar prietenii săi l-au privit cu invidie când a plecat acasă din cauza unei răni la picior. El „nu i-ar dori nici celui mai mare duşman” să trebuiască să lupte cu ruşii.

În ultima perioadă a celui de-al Treilea Reich, s-au înteţit dezertările, în ciuda execuţiilor puse în aplicare de SS. Atât de multe unităţi s-au retras pentru a se preda anglo-americanilor, şi nu Armatei Roşii, că generalul Eisenhower a ameninţat că va bloca podurile de pe Elba pentru aceştia. Temerile lor nu erau fără motiv: anglo-americanii i-au eliberat pe majoritatea

Realitatea războiului. (AKG Berlin)

prizonierilor în decurs de doi ani, în timp ce prizonierii sovieticilor au fost ţinuţi în lagăre de muncă forţată între patru şi zece ani.

Armata Roşie avea un cod disciplinar draconic, suplimentat de Ordinul lui Stalin nr. 270 care definea „capitularea voluntară" (adică fără a fi rănit sau în stare de inconştienţă) ca trădare. Cu toate acestea, în primele şase luni, au existat capitulări în masă de o amplitudine necunoscută până atunci. Dat fiind că doar ceva mai mult de jumătate din populaţia sovietică era de etnie rusă, atitudinile soldaţilor faţă de război acopereau o plajă la fel de largă precum cea a populaţiilor din care proveneau. Instinctul de autoconservare îi ţinea pe cei mai mulţi în linie, dar capitularea cu prima ocazie era în floare în 1941, mai ales în rândul celor recrutaţi din nou-anexatele state baltice sau din teritoriile acaparate în estul Poloniei.

Grosul Armatei Roşii era format din etnici ruşi, în

majoritateţ arani sau din prima generaţie de muncitori ajunşi la oraş. Aceştia păstraseră robusteţea şi spiritul de sacrificiu ale înaintaşilor, dar aveau în plus o spoială de alfabetizare şi ceva abilităţi tehnice. Instrucţia şi tacticile de care dispuneau erau în general primitive (pe tot parcursul războiului), infanteria ataca frontal în valuri succesive fără grijă pentru pierderi; manevrele de învăluire erau lăsate de obicei pe seama tancurilor şi a infanteriei motorizate. Pierderile grele afectau starea de spirit mai puţin decât s-ar crede: erau îndeajuns de frecvente pentru a fi considerate normale, iar soldaţii nu puteau face comparaţie cu situaţia din alte armate. În campaniile ulterioare, superioritatea materială şi experienţa au redus mult pierderile, deşi erau mari în comparaţie cu ratele considerate a fi acceptabile şi în armatele aliate, şi în cele inamice.

În afara primelor săptămâni, când unele unităţi s-au dispersat în panică, nu s-a petrecut nimic asemănător cu colapsul disciplinar din armata rusă din 1917, deşi au fost multe cazuri în 1941 – 9142 când agenţi NKVD erau plasaţi în ariergardă pentru a-i împuşca pe cei care încercau să fugă. Spre deosebire de Primul Război Mondial, nu au fost înregistrate cazuri de refuz colectiv în îndeplinirea ordinelor. Aici se cunoştea şi cruzimea mai accentuată a regimului, deşi probabil că rolul mai mare îl juca îndoctrinarea. Spre deosebire de predecesoarea sa, Armata Roşie a făcut eforturi intense, prin ofiţerii politici, de a comunica soldaţilor motivele pentru care se află în război şi de a le inculca ura faţă de inamic.

Oricât de distorsionată şi propagandistică era îndoctrinarea, i-a motivat pe soldaţi mai mult decât dogma ţaristă care spunea că explicarea deciziilor ţarului subminau supunerea necondiţionată. Nu se punea un accent deosebit pe valorile comuniste şi obţinerea carnetului de membru al Partidului Comunist era destul de dificilă, iar majoritatea soldaţilor erau sub vârsta necesară. Oricum, militarii membri ai Partidului Comunist trebuiau să fie un exemplu pentru ceilalţi şi probabil că mulţi şi-au

impresionat camarazii, pentru că cererile de aderare au crescut, mai ales în ajunul unor campanii importante.

Starea de spirit era sprijinită de câţiva factori, principalul fiind indignarea faţă de invazie şi de atrocităţile comise de invadatori. Propaganda îi încuraja pe soldaţi să creadă că victoria va aduce cu sineschimbări radicale în politică şi ale condiţiilor de trai. Cultul lui Stalin era ubicuu, dar numai în filme soldaţii porneau la atac strigând: „Pentru patrie! Pentru

Stalin!”. Mulţi vor admite mai târziu că-şi puneau speranţa mai mult în Dumnezeu, iar alţii că porneau la luptă înjurând. Un soldat care a încheiat războiul la Berlin îşi amintea:

…rar aveam parte de luxuri ca permisia. Mâncarea era simplă, dar bună, hainele (mai ales cele de iarnă) erau mai bune decât ale germanilor, dar nu prea aveam cu ce ne petrece timpul – cărţi de joc, domino, instrumente de scris sau muzicale, acestea fiind de obicei primele lucruri pe care le căutam după ce cuceream o poziţie germană. Corespondenţa era cenzurată şi am învăţat să nu criticăm conducerea şi mai ales pe Stalin, pentru că astfel de critici atrăgeau pedepse mai dure decât divulgarea secretelor militare. Oricum, nu cunoşteam prea multe pentru că ni se spunea doar în ultimul moment că intrăm în luptă, iar uneori nu ni se spunea nimic în afara ordinului ofiţerilor: „După mine!”. Mulţi ofiţeri ne-au câştigat respectul luptând alături de noi, dar am fi dorit ca ei să fi fost instruiţi pentru mai mult decât atacuri frontale, îi *respectam pe germani ca soldaţi şi, la început, ne cam îndoiam de propaganda referitoare la atrocităţile comise de aceştia. Dar când am început să recucerim teritoriile pierdute şi am văzut ce făcuseră nemţii acolo, am ajuns să-i urâm, iar când am ajuns pe teritoriul german, unii dintre noi şi-au revărsat ura pe civili, chiar şi asupra celor care spuneau că sunt comunişti, în feluri care mă cutremură şi azi. La finalul războiului, Stalin ne-a ordonat să ne schimbăm atitudinea faţă de germani şi chiar să-i hrănim. Asta a mai redus din asasinate şi violuri, dar nu ne-a oprit*

să jefuim sau să-i batem pe cei care nu acceptau că pierduseră.

Populaţia în timpul războiului

Propaganda, legea de împrumut şi închiriere şi acapararea teritoriilor

Cele două ţări rivale erau dictaturi totalitare care au făcut tot posibilul pentru a controla informaţiile primite de cetăţeni. Germanii au făcut din ascultarea posturilor inamice de radio o crimă capitală, iar sovieticii pur şi simplu au confiscat aparatele de radio şi au instalat difuzoare publice pentru emiterea comunicatelor oficiale şi a ştirilor cenzurate din plin. Ambele au implicat artele în efortul de război, dar foarte puţine opere create în timpul războiului au ajuns să facă parte din patrimoniul cultural. Cu o excepţie remarcabilă: Simfonia a VII-a a lui Şostakovici – compusă parţial în Leningrad şi terminată la Kuibîşev, după ce compozitorul a fost evacuat, a avut prima reprezentaţie în 1942, în oraşul asediat.

Filmul şi teatrul au fost folosite de ambele părţi, dar nu s-a creat nimic comparabil cu operele antebelice *Triumful voinţei* (Germania) sau *Aleksandr Nevski* (URSS). Afişele au fost utilizate intens pentru a demoniza inamicul. Cele germane reprezentau iniţial superioritatea rasială a germanilor, pentru a prezenta din ce în ce mai mult campania din est ca fiind o luptă de apărare a civilizaţiei europene de hoardele barbare bolşevico-evreieşti. Afişele sovietice invocau apărarea femeilor şi copiilor sau a unor oraşe ca Moscova şi Leningrad ori spiritul eroilor din istorie, iar după ce războiul s-a întors în favoarea Aliaţilor, prezentau Germania personificată, de exemplu, prin caricaturi cu Hitler strangulat cu steagurile principalelor trei state aliate. Şi în afişele sovietice, ca şi în film, erau accentuate caracteristicile istorice ruse mai mult decât valorile comuniste, afară doar de includerea ocazională a lui Lenin alături de alte figuri istorice din trecut sau de contribuţia popoarelor „înfrăţite” din URSS.

Ştiinţa armelor a jucat un rol enorm în război, dar cele mai mari realizări ale acesteia, racheta de croazieră V-

1, racheta V-2, primul avion de luptă cu reacţie (Germania) sau proiectul anglo-american al bombei atomice nu au jucat vreun rol pe Frontul de Est. Tancul sovietic mediu T-34 era superior Panzerelor germane Mark III şi IV şi a avut nevoie doar de modificări minore pentru a face faţă noilor tancuri germane Panther, din 1943. Când germanii au introdus tancul greu Tiger, acesta l-a depăşit pe cel sovietic KV-1, dar noul JS-1 sovietic avea aceeaşi putere de foc şi mobilitate mai mare decât Tiger. Inginerii sovietici de aviaţie au produs aparate de luptă calitative şi suficiente pentru a obţine superioritatea aeriană în 1943, iar 11 – 2 „Ştrumovik" era un avion de atac la sol mai bun decât orice avuseseră germanii.

Producţia de război sovietică a beneficiat de ajutor masiv din partea SUA şi a Imperiului Britanic. Principala slăbiciune a Armatei Roşii în 1943 fusese la nivel de comandă şi control, din cauza lipsei de aparate radio şi echipament telefonic de campanie. Aliaţii le-au furnizat 35.000 de aparate radio, 380.000 de telefoane de campanie, 1 538 491 km de cablu, 14 200 de aparate de zbor şi peste 438.000 de vehicule. Acest ajutor, plus un mare număr de maşini-unelte au permis industriei sovietice să supravieţuiască pierderii majorităţii zonelor industriale europene, să-şi mute industria în Urali şi Siberia şi să producă mai multe tancuri şi avioane de luptă decât Germania. Valoarea ajutorului aliat a fost negată complet de istoricii epocii sovietice, abia în anii 1990 făcându-se cunoscut faptul că Stalin şi Jukov recunoşteau în particular că URSS nu ar fi putut continua războiul fără acesta.

Alianţa a fost efemeră şi, imediat cum a fost îndeplinit unicul ei scop de înfrângere a Axei, s-a destrămat. URSS a dus greul

războiului cu Germania şi a plătit cel mai mult pentru asta. Cifra de 8, 7 milioane de morţi sau dispăruţi din armata sovietică a fost făcută publică abia în anii 1990, fiind de 11 ori mai mare decât totalul pierderilor din

partea SUA şi a Imperiului Britanic; au mai murit aproximativ 20 de milioane de civili sovietici. O epigramă sovietică spunea că, pentru a câştiga războiul, britanicii au oferit timp, americanii bani şi ruşii sânge. Frământările constante ale sovieticilor pentru un al doilea front veneau din neîncrederea în Aliaţii capitalişti, care erau percepuţi ca bucuroşi de sacrificiul sovietic, dar şi din

necunoaşterea a ceea ce presupunea o invazie importantă pe mare.

O acuzaţie standard făcută de unii istorici sovietici şi post-sovietici a fost că Aliaţii au organizat al doilea front

doar de teama că Armata Roşie ar fi putut ocupa (şi comuniza) întreaga Europă Occidentală.

Mareşalii Jukov şi Rokossovski şi subordonaţii lor îl salută pe mareşalul britanic Montgomery.

(AKG Berlin)

Retragerea germanilor din est a început într-adevăr cu 10 luni înainte ca Aliaţii să ajungă în Franţa, iar mareşalul Montgomery afirma mai târziu că, în ultimele săptămâni de război, îl îngrijorau mai mult sovieticii care avansau, decât germanii care se retrăgeau. Temerile sale s-au dovedit nefondate: avansul rapid al britanicilor către baza Peninsulei lutlanda a împiedicat ocuparea Danemarcei de către sovietici (afară de Insula Bornholm).

Alte puncte de controversă au fost Polonia şi statele baltice. În cazul Poloniei, Stalin dorea acordul Aliaţilor pentru graniţa sovieto-poloneză stabilită în 1939 prin Pactul Ribbentrop-Molotov. Unul din argumentele sale era că frontiera se suprapunea pe Linia Curzon, stabilită în 1919 de către un comitet internaţional prezidat de ministrul de externe britanic. Cât despre statele baltice, Estonia, Letonia şi Lituania, el a căutat recunoaşterea anexării acestora în 1940.

Probleme în relaţiile polono-sovietice au apărut din nou în aprilie 1943, când germanii au anunţat descoperirea la Katyn, lângă Smolensk, a gropilor comune cu câteva mii de ofiţeri polonezi împuşcaţi în aprilie 1940, adică sub ocupaţie sovietică. Aceştia au spus că germanii i-au împuşcat în 1941, când au cucerit zona, iar când guvernul polonez în exil de la Londra şi-a exprimat dezacordul, Stalin a rupt legăturile cu acesta. După 50 de ani, Moscova a recunoscut că 21 857 de ofiţeri polonezi capturaţi au fost într-adevăr ucişi la începutul anului 1940, din ordinul lui Stalin.

Occidentul avea mâinile legate. Rolul esenţial al URSS în război a descurajat dezbaterea publică a acestor probleme, iar ţările menţionate au fost toate recucerite de Armata Roşie, stabilind o poziţie inexpugnabilă pentru URSS. Polonia a fost compensată cu teritorii germane;

statele baltice şi-au recuperat independenţa doar după căderea URSS.

Portretul unui civil

„Eram la fel de mobilizaţi ca soldaţii”.

I

Sicherheitsdienst (Serviciul de Securitate) a supravegheat atitudinile civililor germani prin intermediul a aproximativ 25.000 de informatori ce raportau de două ori pe săptămână. Acestea au arătat că sub euforia publică se ascundea un scepticism profund (de exemplu: „Şi în Primul Război Mondial am învins la început”) şi desconsiderare faţă de reprezentanţii Partidului Nazist, care erau numiţi *Goldfasanen* (fazani poleiţi). Germania nu a trecut la economia exclusiv de război decât după Stalingrad. Ministrul propagandei, Goebbels, la un discurs ţinut cu ocazia unei adunări în Berlin, la două săptămâni de la capitularea din Stalingrad, a primit o explozie de „Da!” la întrebarea retorică „Vreţi un război total?”, dar nu toţi germanii erau la fel de entuziaşti; o strofă din zona Ruhr se adresa astfel aviaţiei britanice: „Dragă Tommy, te rog zboară mai departe. Noi, aici, suntem mineri cu toţii. Zboară la Berlin – ei au urlat «Da»”. Viaţa civililor germani a fost mai afectată de bombardamentele aliate decât de Frontul de Est, până să ajungă Armata Roşie în Prusia Orientală, în 1944. Ştirile despre represaliile sovietice ca răspuns la atrocităţile germanilor au provocat valuri de refugiaţi.

Obedienţa germanilor faţă de autorităţi, creată de un şir lung de conducători despotici, dar de obicei inofensivi, i-a ajutat pe nazişti (şi a supravieţuit chiar şi interzicerii posturilor de radio străine sub pedeapsa cu moartea) – paradoxal, la fel de robust s-a dovedit şi scepticismul populaţiei. Dat fiind că nu aveau aşteptări mari, nu au fost dezamăgiţi. Starea de spirit bună a rezistat bombardamentelor şi înfrângerilor care au început în 1942; şi dacă, în ultimele zile, mare parte din trupele *Volkssturm* complet neinstruite şi detaşamentele de membri ai Tineretului Hitlerist a dezertat sau a capitulat,

alţii au luptat cu îndârjire până la sfârşit.

Civilii ruşi au fost la fel de mobilizaţi ca şi soldaţii. Ziua de muncă a crescut la 12 ore, zilele libere au scăzut de la una pe săptămână la una pe lună, iar raţiile îi favorizau pe muncitorii din producţie faţă de cei bătrân, foarte tineri sau invalizi. Pentru a controla informaţiile, au fost confiscate aparatele de radio, fiind înlocuite cu difuzoare amplasate în locuri publice pentru a transmite comunicatele oficiale. Asocierea cu străinii (chiar şi aliaţi), absenteismul, întârzierile la muncă sau neîndeplinirea normei puteau rezulta în ani grei de închisoare în Gulag sau într-un lagăr corecţional de muncă forţată. În 1943, a fost introdusă o nouă pedeapsă pentru infracţiunile mai grave – „munca silnică"; aceasta însemna de obicei moartea prin muncă până la epuizare sau prin malnutriţie.

Ţăranii nu primeau tichete pentru raţii; ei trebuiau să trăiască din ce cultivau pe terenurile proprii şi din ce rămânea de la ferma colectivă după îndeplinirea normei. Recrutarea bărbaţilor şi rechiziţionarea cailor au lăsat producţia într-o agricultură în mare parte nemecanizată pe umerii femeilor şi bărbaţilor care nu mai erau potriviţi pentru serviciul militar. Plugurile erau trase de echipe de femei, iar în oraşe era tolerată o „piaţă liberă" unde cei care aveau un surplus îl puteau vinde scump. Orăşenii care aveau pământ în suburbii îl puteau cultiva, dar de multe ori producţia era furată. În 1944, au fost introduse un sistem de păzire a terenurilor şi pedeapsa cu moartea pentru furt de alimente. O femeie din Moscova, pe atunci şcolăriţă, îşi amintea:

Ni s-a spus zi şi noapte că armata noastră e invincibilă şi eram şocaţi de viteza cu care avansau nemţii în primele luni. În octombrie, elevii mai mari de la şcoală au fost printre cei care au săpat tranşee la marginea oraşului. Auzisem că mulţi au fugit din Moscova la mijlocul lunii, dar noi nu am văzut aşa ceva.

Erau multe raiduri aeriene: nicio bombă nu a căzut în zona noastră, dar zgomotul antiaerienelor ne ţinea treji de multe ori; oricum, raidurile au încetat după câteva luni.

Cu tata în armată şi mama la brutărie 12 ore pe zi, noi, copiii, aveam singuri grijă de noi, deşi slujba mamei făcea să nu trebuiască să stăm la cozi pentru pâine; vecinii spuneau că se aşază la coadă înainte *de zori. Am avut întotdeauna îndeajuns de mâncare, dar trebuia să stăm o mulţime de timp la cozi pentru alimente. Hainele şi pantofii noi erau o problemă – ni se spunea că fabricile erau ocupate cu uniformele şi bocancii soldaţilor. Locuiam într-un apartament mare cu câte o familie în fiecare cameră, iar bucătăria şi baia erau la comun*. În *Moscova, mulţi locuiau aşa*: *la multă vreme după război, ne-am luat un apartament numai pentru noi. Unii dintre copiii vecinilor îşi pierduseră taţii sau fraţii pe front, dar noi am avut noroc. Tata a venit înapoi, iar fratele meu era prea mic ca să lupte, deşi în ultimii doi ani a trebuit să lucreze într-o uzină de piese pentru radio*.

Dar pe atunci deja îi alungam pe nemţi, iar când auzeam tiruri ştiam că nu e vreun raid, ci un semn de victorie pentru a marca cucerirea vreunui oraş. Nu ne-am dus la parada victoriei pentru că a plouat toată ziua, dar am văzut-o la ştirile de la cinema şi s-au auzit numai urale când am văzut steagurile armatei germane aruncate la picioarele lui Stalin. L-am venerat atunci cu toţii.

Sfârşitul războiului

Germania capitulează, Stalin intră în război cu Japonia

Berlinul a capitulat la 2 mai 1945; Hitler se sinucisese cu două zile înainte, numindu-l succesor pe amiralul Dönitz. Acesta i-a trimis pe general-colonelul Jodl şi pe amiralul Friedeburg la Reims pentru a negocia capitularea. Deşi petrecută în faţa tuturor Aliaţilor, Stalin a considerat că o capitulare în faţa lui Eisenhower diminua rolul sovieticilor în război şi a insistat pentru ţinerea unei ceremonii oficiale de capitulare la Berlin. Aceasta a avut loc în seara de 8 mai, iar Jukov a semnat din partea URSS. Toate forţele germane s-au predat până pe 16 mai. Acum venise rândul Japoniei.

Pe 3 iunie, Comitetul de Apărare a Statului a decis să

trimită trupe în Extremul Orient şi să adune muniţie, combustibil, alimente şi furaje pentru campania împotriva Japoniei. Pe 17 iulie, conducătorii statelor aliate s-au întâlnit la Potsdam, iar pe 26, guvernele SUA, Marii Britanii şi Chinei au semnat declaraţia de la Potsdam, prin care cereau capitularea necondiţionată a Japoniei. Stalin s-a enervat că nu a fost consultat, dar mai târziu a semnat şi el. Răspunsul neangajant al Japoniei a fost interpretat ca un refuz, astfel că, pe 9 august, URSS a declarat război Japoniei.

Concluzii şi consecinţe

De la alianţă la Războiul Rece în 1938, când prim-miniştrii britanic şi francez i-au întâlnit pe dictatorii german şi italian la München pentru a decide soarta Cehoslovaciei, URSS nu a fost invitată. În 1945, Stalin a organizat Conferinţa de la Potsdam cu liderii Aliaţi la Berlin, pe care soldaţi! săi îl cuceriseră cu 12 săptămâni mai înainte. Ei au jucat un rol hotărâtor în înfrângerea Germaniei şi au adus puterea sovietică în Europa Centrală.

Regimul sovietic fusese atât de opresiv, încât mulţi au salutat venirea invadatorilor, iar soldaţii din aceste teritorii s-au predat în masă la început. Peste 600.000 au funcţionat în trupe auxiliare ale armatei germane şi peste 50.000 s-au alăturat armatei generalului transfug Vlasov (Armata de Eliberare Rusă). Mulţi ucraineni, cazaci sau din populaţiile baltice, caucaziene şi din Asia Centrală s-au alăturat Waffen SS sau diverselor „legiuni” încropite de germani sau au fost paznici sau călăi în lagărele de exterminare.

Faptul că acest regim a supravieţuit unor dezastre mult mai năprasnice decât cele care au dărâmat ţarismul în 1917 este motivat în mare parte de cruzimea lui. Alţi factori au fost industrializarea pornită de Stalin în 1931, talentul administratorilor şi inginerilor pe care i-a produs aceasta şi, după ce amicii lui Stalin din războiul civil (Voroşilov, Budionnîi şi Kulik) şi-au dovedit incompetenţa, profesionalismul tinerilor generali, majoritatea având până în 40 de ani. Apoi, este vorba de înaltul Comandament,

care a devenit o unealtă foarte eficientă în coordonarea războiului. Serviciile de informaţii erau net superioare celor germane. Ca şi britanicii, sovieticii au reuşit să-i asasineze sau să-i „convertească" pe toţi spionii prinşi pe teritoriul lor, aşa că informaţiile care ajungeau la Abwehr erau „cosmetizate" sistematic, în timp ce agenţii sovietici au fost sursa unui

O ucraineancă se bucură de sosirea soldaţilor germani, 1941. (AKG Berlin)

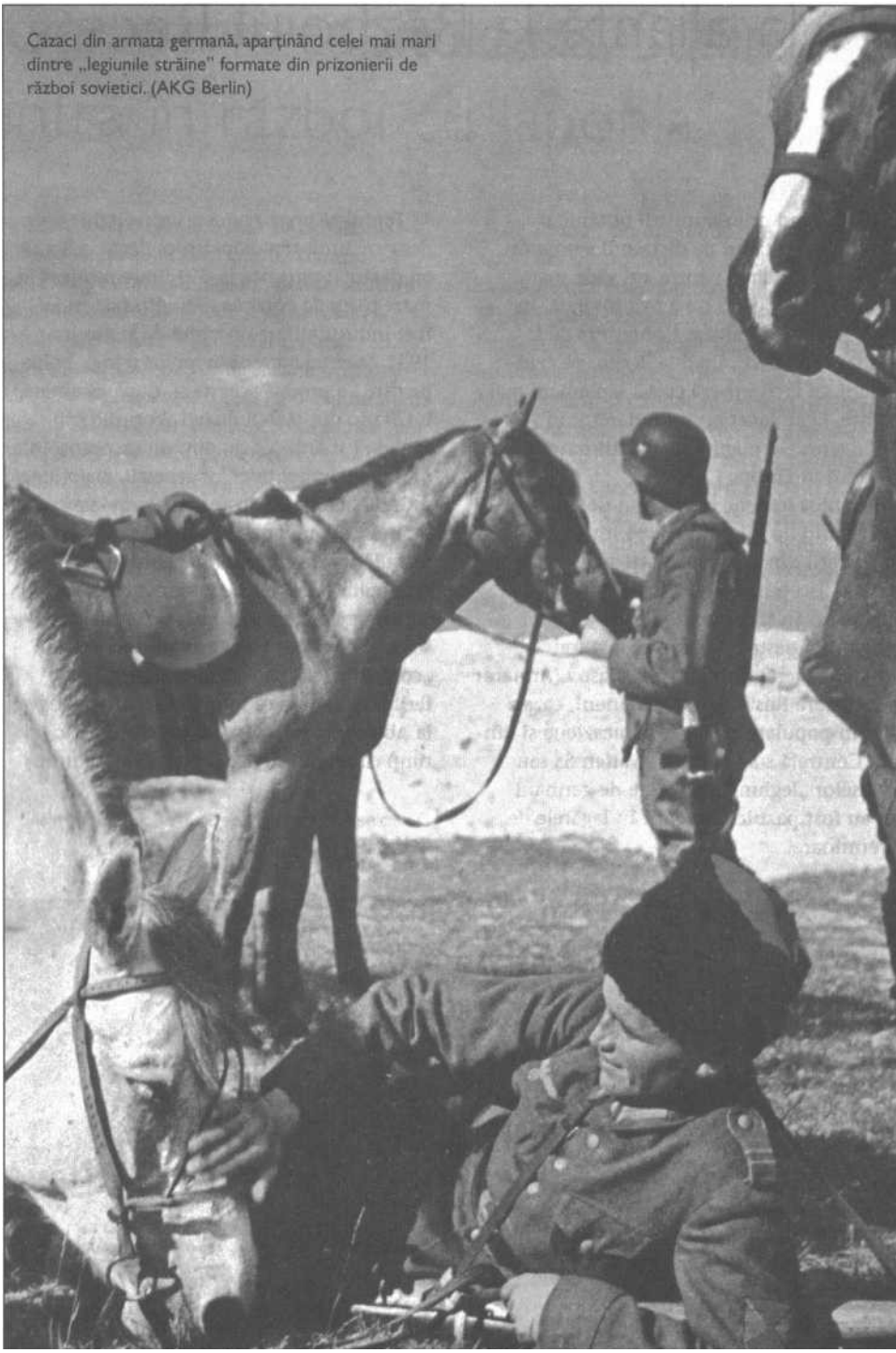

Cazaci din armata germană, aparținând celei mai mari dintre „legiunile străine" formate din prizonierii de război sovietici. (AKG Berlin)

puhoi stabil de informaţii precise. Se pare că, la începutul lui 1943, sovieticii au descifrat mesajele cifrate de germani cu „Enigma”, dar chiar dacă nu au făcut-o, englezii le transmiteau oricum informaţiile descifrate, la fel ca şi „cei cinci spioni” (Philby, Blunt, Cairncross, McLean şi Burgess).

Doi factori externi care au influenţat războiul din est au fost bombardamentele aliate şi ajutorul aliat (în special american), în timpul Războiului Rece, scriitorii sovietici puneau de obicei sub semnul întrebării motivaţiile şi contribuţia Aliaţilor, arătând întârzierile din organizarea celui de-al doilea front şi citând *ad nauseam* declaraţia senatorului (ulterior preşedinte) Truman din iulie 1941, în care spunea că, dacă învinge germanii, ar trebui ajutaţi sovieticii, iar dacă învinge sovieticii, ar trebui ajutaţi germanii. Bombardamentele aliate, deşi au avut rezultate doar în ultimul an, au atras pentru apărarea Germaniei două treimi din avioanele de luptă şi armele antiaeriene, ca şi o proporţie similară din producţia de aparate de zbor, de la bombardiere la avioane de atac la sol şi avioane de vânătoare. De la mijlocul anului 1944, atacurile asupra uzinelor de hidrogenate care produceau petrol din cărbune şi asupra rutelor de transport au redus grav mobilitatea germanilor, în timp ce 438.000 de vehicule americane au îmbunătăţit-o considerabil pe cea a sovieticilor. Ajutoarele aliate în vehicule, maşini-unelte, aparate de zbor, echipament pentru calea ferată, radiouri, cabluri, materii prime, textile şi alimente au oferit industriei sovietice posibilitatea de a construi mai multe tancuri, tunuri şi avioane decât germanii.

Dar cel mai important factor a fost patriotismul sovieticilor. Stalin a înţeles rapid importanţa acestuia şi discursurile lui abundau în invocări ale victoriilor din trecut. A fost oprită persecuţia religioasă, gradele şi însemnele ofiţerilor ţarişti şi chiar titulatura de „gardă” au fost reînviate, iar numele eroilor din trecut erau folosite pentru noile medalii şi ca nume de cod pentru ofensivele importante. Chiar şi în locurile unde au fost primiţi cu

bucurie, germanii au destrămat acest entuziasm prin brutalitatea lor, iar preferinţa pentru asupritorii băştinaşi faţă de cei străini este prinsă în proverbul rus: „Pot să fie mai răi, numai să fie de-ai noştri”.

Soldaţii sovietici au luptat aşteptându-se la o lume mult mai bună după război, dar Stalin a continuat războiul împotriva propriului popor, mult timp după înfrângerea Germaniei. Foştii prizonieri, soldaţii care au scăpat din spatele liniilor inamice şi civilii din teritoriile ocupate au trecut prin interogatorii îndelungate, de multe ori urmate de încarcerare, cum au păţit şi mulţi partizani, doar pentru că au trăit în teritorii aflate temporar în afara legii sovietice. Câteva minorităţi au fost deportate în masă în Siberia sau Asia Centrală: germanii de pe Volga, în 1941, tătarii din Crimeea, cecenii, inguşii, calmucii şi meskhetii, după recucerirea Caucazului şi a Crimeii, în 1943 – 1944, doar pentru că unii dintre ei au colaborat cu invadatorii. În această perioadă, au fost deportaţi 1, 5 milioane de oameni. Refuzul lui Stalin de a sprijini insurecţia din Varşovia şi recunoaşterea unui „comitet naţional” (lipsit de sprijinul populaţiei) ca guvern al Poloniei a fost într-un fel primul act al Războiului Rece.

Victoriile obţinute de generalii săi le-au adus acestora sfârşitul. Temându-se de popularitatea lor şi vrând să sublinieze propriul rol de conducător militar, Stalin şi-a acordat gradul de generalissim (nu mai era folosit din 1800), înainte de pornirea războiului cu Japonia, iar în discursul victorios de pe 2 septembrie 1945, s-a prezentat pe sine ca răzbunătorul înfrângerii pe care a suferit-o Rusia în războiul cu Japonia din 1904 – 1905. Până după moartea sa, retragerea pe Volga a fost prezentată drept o capcană pentru a-l momi şi distruge pe inamic, precum făcuse Kutuzov în 1812.

Cei mai competenţi mareşali au fost trimişi departe de Moscova şi de ceilalţi ofiţeri superiori: Jukov a preluat comanda unei provincii, Rokossovski şi Konev au fost trimişi la comanda forţelor sovietice din Polonia şi Ungaria, iar Malinovski a fost ţinut în Extremul Orient

până în 1951. Stalin nu l-a arestat pe Jukov, dar a arestat personaje minore, pe care le-a torturat pentru a mărturisi inexistenta conspiraţie „bonapartistă” condusă de acesta. Novikov, comandantul aviaţiei militare, a fost închis sub acuzaţii false de sabotaj al producţiei de aparate de zbor; comandantul marinei, Kuzneţov, a fost destituit şi degradat, iar alţi trei amirali au fost închişi sub acuzaţii precum furnizarea către britanici a unor hărţi ale porturilor sovietice – hărţile respective erau copii ruseşti ale hărţilor făcute de Amiralitatea britanică.

Sovieticii victorioşi şi-au impus ordinea socială acolo unde au ajuns armatele lor, dar democraţia impusă de anglo-americani s-a dovedit mai acceptabilă şi, în cele din urmă, mai durabilă decât comunismul Europei de Est sau chiar al URSS. Dar pentru aceasta au trebuit să treacă patru decenii de Război Rece între cele două ţări ridicate la rangul de supraputere de către al Doilea Război Mondial.

Capacitatea militară sovietică a fost la fel de supraestimată în acea perioadă pe cât fusese de subestimată înainte de război; au fost răspândite tot soiul de zvonuri, precum că Aliaţii occidentali au demobilizat armatele, dar URSS nu şi că obiectivul ei e dominaţia mondială. La timpul respectiv existau dovezi clare că soldaţii sovietici plecau acasă pentru a fi lăsaţi la vatră. Cu 70.000 de sate distruse şi 1 200 de oraşe care trebuiau reconstruite, cu toate colhozurile ţinute în ultimii trei ani de femei, copii, bătrâni şi invalizi, era nevoie de aceşti soldaţi în viaţa civilă. Militarii Armatei Roşii, care se ridicau, la finalul războiului, la 11 365.000 de oameni, au ajuns, în 1948, la nivelul din 1939 – sub 3 milioane. Doar după moartea lui Stalin, succesorul acestuia, Hruşciov, va proclama că războiul dintre comunism şi capitalism nu mai este unul inevitabil; Stalin nu crezuse că acest război era iminent şi, probabil, nici inevitabil. Una dintre ultimele sale predicţii a fost că un alt război mondial va avea loc, ca şi primele două, între ţările capitaliste, mai degrabă decât între capitalism şi comunism.

Cât despre dominaţia mondială, comunismul pretinde că este destinat de istorie să fie adoptat în mod universal, doar că nu se ştie când; iar Stalin nu a implicat URSS într-un război pe această temă. Expansionismul lui era unul oportunist, ţintind la restaurarea pe cât posibil a graniţelor vechiului imperiu şi impunând regimuri obediente în statele din estul Europei, pe unde au venit toţi invadatorii Rusiei în afară de mongoli, în plus slăbind, oriunde se putea cu riscuri minime, poziţia occidentalilor.

În Germania, el a testat hotărârea anglo-americanilor în 1948, blocându-le acestora accesul în Berlin, dar fără să interzică explicit, ci declarând toate căile de acces: pe şosea, calea ferată şi pe apă, închise pentru reparaţii. Statele occidentale l-au luat prin surprindere când au organizat o misiune aeriană de furnizare a ajutoarelor în sectorul sovietic, dar Centrul de Siguranţă Aeriană din Berlin a continuat să funcţioneze. Dacă ar fi fost retraşi controlorii sovietici de trafic aerian, decolările s-ar fi putut face numai ziua şi s-ar fi putut produce accidente, ducând la un răspuns mai dur al occidentalilor (un răspuns favorizat de unii generali). Când Stalin şi-a dat seama că ar putea continua la nesfârşit, aducând astfel servicii propagandei occidentale, a declarat toate drumurile reparate şi deschise.

Occidentul s-a alarmat doar atunci când victoria comunistă din China, în 1949, a fost urmată, în 1950, de invazia Coreei de Nord comuniste în Sud. Părerea că acesta era un plan ticluit la Moscova era greşită. Stalin nu credea că o mişcare comunistă veritabilă putea să se sprijine, precum cea chineză, pe ţărani mai degrabă decât pe muncitori şi, în 1946, i-a sfătuit pe comuniştii chinezi să nu pornească un război civil.

Conducătorul Coreei de Nord, Kim Ir-sen, i-a convins pe Stalin şi pe Mao, în 1950, că masele din Coreea de Sud se vor ridica în sprijinul său dacă armata sa echipată de sovietici va proceda la invazie, aşa că ambii au presupus capitularea Coreii de Sud înainte ca Occidentul să poată reacţiona. Când lucrurile s-au dovedit a sta altfel, Stalin a

limitat participarea sovietică la câteva avioane Mig-15 şi câţiva piloţi şi a privit cum intră China în război, trimiţând totuşi nota de plată pentru toate ajutoarele oferite. Nu a făcut nicio mişcare nici după ce un avion american a bombardat un aerodrom sovietic de lângă graniţă şi s-a abţinut de la orice acte provocatoare până la moartea sa, în martie 1953.

Bibliografie

History of the Second World War, Purnell, Londra, 1966 – 1969, vol. 3 – 8.

Barnett, C. (ed.), *Hitler's Generals*, Weidenfeld & Nicolson, Londra.

Overy, R., *Russia's War*, Allen Lane, Londra, 1998.

Shukman, H. (ed.), *Stalin's Generals*, Weidenfeld & Nicolson, Londra, 1993.

Jukov, G.K., *The Memoirs of Marshal Zhukov*, Jonathan Cape, Londra, 1971.